

MANDAG, DEN 14. DECEMBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Mødet åbnet kl. 17.00)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 26. november 2009, for genoptaget.

2. Meddelelser fra formanden

Formanden. – Ved åbningen af Parlamentets sidste session i 2009 vil jeg først gerne ønske alle medlemmer en glædelig jul og udtrykke mine bedste ønsker for Hanukkah-ugen, der allerede er begyndt, og for det nye år. På vegne af alle Parlamentets medlemmer vil jeg gerne udtrykke de samme ønsker over for administrationen, alle, der arbejder direkte med Parlamentet og hjælper os i vores arbejde.

Jeg vil også gerne nævne overfaldet på Italiens premierminister Silvio Berlusconi. Overfaldet fortjener vores enstemmige fordømmelse. Politisk debat må ikke foregå på den måde. Episoden i går burde aldrig være sket. Vi håber, hr. Berlusconi snart kan forlade hospitalet, og ønsker ham hurtig bedring.

Med Deres tilladelse vil jeg også gerne nævne en fødselsdag, som er vigtig for mig personligt. I går var det 28 år siden, at de daværende kommunistiske myndigheder satte Polen i militær undtagelsestilstand. Som følge deraf mistede næsten 100 mennesker livet, heriblandt ni minearbejdere, som blev skudt under en strejke ved Wujek-minen. Mange tusinde demokratiforkæmpere blev interneret og andre endda fængslet. Det var hensigten at splitte og ødelægge fagforeningen Solidaritet. Jeg nævner disse begivenheder, fordi jeg gerne til gøre opmærksom på, hvor meget Europa har forandret sig gennem de sidste 2-3 årtier, men også hvordan vi bør stræbe efter at sikre fred og menneskerettigheder på vores kontinent og i hele verden.

Jeg vil også gerne benytte anledningen til at minde om, at der på onsdag kl. 12.00 afholdes en ceremoni, hvor Sakharovprisen for tankefrihed vil blive overrakt. I år går prisen til Lyudmila Alexeyeva, Sergei Kovalev og Oleg Orlov som repræsentanter for den russiske menneskerettighedsorganisation Memorial. Vores kontinent har oplevet meget store lidelser i det 20. århundrede, så vi forstår særdeles godt betydningen af at kæmpe for menneskerettigheder rundt om i verden og navnlig på det europæiske kontinent. Dette arrangement har derfor en særlig værdi for os.

Francesco Enrico Speroni, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg beder om undskyldning, hvis det ikke er i overensstemmelse med forretningsordenen, at jeg tager ordet, men jeg ønskede at udtrykke min og min gruppes solidaritet med premierminister Berlusconi.

Formanden. – Jeg talte på vegne af hele Parlamentet.

Gianni Pittella, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Sammen med hr. Sassoli og alle medlemmer af Partito Democratico i Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Parlamentet vil jeg også gerne udtrykke solidaritet med Italiens premierminister Silvio Berlusconi og understrege, at det var en afskyelig, uacceptabel og uberettiget handling.

Vi er arge modstandere af hr. Berlusconi, men det er som politiske modstandere. Vi ser ikke hr. Berlusconi eller nogen anden modstander som vores fjende. Der er ingen anden måde at kæmpe og vinde på end at gøre en politisk og civil indsats. Vi vil ikke lade nogen tvinge livet ud af den politiske debat og bringe had og vold ind i stedet, for det er det første skridt mod autoritære og antidemokratiske metoder. Det er endnu engang det rette at gøre, at Parlamentet udviser besindelse, respekt og demokratisk modenhed.

Mario Mauro, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også på vegne af min gruppe gerne uformelt udtrykke min hjerteligste tak til først og fremmest Dem, hr. formand, som på en særdeles passende måde betegnede det, der skete, nemlig som "uværdigt", men om muligt i endnu højere grad til mine italienske kolleger og navnlig hr. Pittella for deres ord.

Jeg agter ikke at gå ind i en politisk spekulation. Det, der skete, kunne næsten bringe os ud på afgrundens rand, så Parlamentets enstemmige opfordring er det eneste, der kan lede os på vej i dette svære øjeblik. Jeg takker derfor Parlamentet og Europa for deres bidrag til livet og den demokratiske udvikling i Italien.

3. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

4. Anmodning om fritagelse for parlamentarisk immunitet: se protokollen

5. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

6. Fortolkning af forretningsordenen: se protokollen

7. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

8. Modtagne dokumenter: se protokollen

9. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

10. Bevillingsoverførsler: se protokollen

11. Andragender: se protokollen

12. Arbejdsplan

Formanden. – Den endelige version af udkastet til dagsorden, som Formandskonferencen har udarbejdet på sit møde den 10. december i henhold til forretningsordenens artikel 137, er blevet omdelt. Der er foreslået følgende ændringer:

Mandag – ingen ændringer

Tirsdag

Jeg har modtaget en anmodning fra Gruppen for Europæisk Frihed og Demokrati om tilføjelse af en mundtlig forespørgsel til Kommissionen om subsidiaritetsprincippet. Det var en skriftlig anmodning, som blev fremsendt til Parlamentets præsidium. Jeg vil gerne bede en repræsentant for EFD-Gruppen om at sige noget om det.

Francesco Enrico Speroni, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har bedt om at få denne mundtlige forespørgsel tilføjet dagsordenen, da vi mener, at Parlamentet bør have et ordentligt svar på så vigtigt et spørgsmål, og derfor beder om denne ændring af dagsordenen.

(Parlamentet gav sin tilslutning)

Formanden. – Mine damer og herrer! Bemærk venligst, at dette punkt vil blive tilføjet som det sidste på dagsordenen for tirsdag aften. Fristen for beslutningsforslag er tirsdag den 15. december kl. 10.00, og fristen for fælles beslutningsforslag og ændringsforslag er onsdag den 16. december kl. 10.00. Afstemningen finder sted torsdag. Så det er sidste punkt i morgen, beslutningsforslag onsdag og afstemning torsdag.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hvis vi forstod Dem korrekt, henviste De til en beslutning i forbindelse med det forslag, der oprindeligt er fremsat. Vi har dog ikke udtrykkelig aftalt, om der skal være en beslutning eller ikke.

Formanden. – Det er faktisk helt rigtigt. Anmodningen blev fremsat med beslutningen.

Onsdag – ingen ændringer

Torsdag

Er der nogen indsigelser om torsdag?

Fiorello Provera, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er flere hastesager på dagsordenen for næste torsdag. Som den tredje af disse hastesager er det situationen i Aserbajdsjan, vi skal behandle. Medierne, heriblandt de vestlige medier, har rapporteret om et slagsmål mellem to unge bloggere og endnu to personer på et offentligt sted. Der blev foretaget en anholdelse og afsagt en dom, og jeg mener kun, det er rimeligt at nå til bunds i denne sag og få bekræftet, om alt er gået til, som det skal ifølge loven.

Samtidig har der imidlertid fundet yderst alvorlige begivenheder sted i Filippinerne de seneste dage: 57 mennesker, der kørte i konvoj til støtte for en præsidentkandidat, blev massakreret af en væbnet gruppe, som udnyttede den revolutionslignende situation til at gribe til våben mod regeringen i en grad, så Filippinerne er erklæret i militær undtagelsestilstand.

Jeg beder derfor mine kolleger om, at situationen i Filippinerne erstatter emnet om Aserbajdsjan som det tredje punkt på torsdag. Der er tydelig forskel på graden af alvor mellem det, der er sket i Aserbajdsjan, og ...

(Formanden afbrød taleren)

(Parlamentet forkastede forslaget)

Forhandlingen om punktet om Aserbajdsjan bliver stående på dagsordenen, og dermed er dagsordenen for torsdag uændret.

(Parlamentet godkendte den således fastlagte dagsorden)

13. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

14. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg ved ikke helt, om det, jeg vil sige, stadig passer ind i dagsordenen, men jeg mener, det er det bedst egnede tidspunkt at nævne det. En af konsekvenserne af Lissabontraktaten er naturligvis, at antallet af parlamentsmedlemmer vil ændre sig, og for Østrig betyder dette, at der kommer to nye medlemmer ind i Parlamentet. Disse medlemmer er parate, de er valgt, og det er vigtigt, at de snart kommer.

Jeg vil gerne spørge Dem om, hvilke skridt der allerede er taget til at gøre det muligt for disse medlemmer at indtage deres pladser her i en fart, enten som observatører eller som fulgyldige medlemmer, eller hvad De agter at gøre for at befordre dette.

Formanden. – Det første skridt i denne anledning skal tages af Det Europæiske Råd. Jeg talte i Det Europæiske Råd i torsdags og sagde tydeligt, at det er yderst vigtigt for Parlamentet, at Rådet tager de indledende retlige skridt til at sætte os i stand til at modtage yderligere medlemmer og finde ud af, hvilke lande de kommer fra. Det skal ske i overensstemmelse med lovens principper, og det er nu Rådet, der skal gøre det. Jeg appellerer løbende til Rådet om at træffe de fornødne foranstaltninger. De næste skridt efter den indledende beslutning i Rådet skal tages af Parlamentet.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne her i Parlamentet fordømme Venezuelas præsident Hugo Chávez' fortsatte provokationer, magtmisbrug og trusler. Med sin diktatoriske styreform truer han bl.a. ytringsfriheden i Venezuela og den demokratiske orden i Latinamerika.

Præsident Chávez har lukket 30 radiostationer og nogle tv-kanaler. Han truer og straffer journalister i Venezuela, fordi de ikke støtter hans autokratiske regime.

På grund af alt dette bør det også pointeres, at trods strømafbrydelser, vandmangel og knaphed på fødevarer i Venezuela og fortsat stigende fattigdom på grund af Chávez-regeringens ringe forvaltning, prøver den venezuelanske tyrann at dække over det ved at sprænge grænsebroer i luften og true Colombia. Han priser internationale terrorister og lægger sig op ad despotiske diktatorer i hele verden, og hans ord og hans taler er én lang omgang provokation og krigsråb, der skal destabilisere det amerikanske kontinent.

Derfor må Parlamentet, der altid går stærkt ind for frihed og demokrati i enhver del af verden, på det kraftigste fordømme Hugo Chávez' autokratiske og diktatoriske fremfærd i Venezuela.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne bede om flere detaljer om konsekvenserne af nedskæringen på 40 % af verdens fangstkvoter for tun.

Den 15. november i Recife besluttede ICCAT, Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet, at alle kontraherende parter skulle reducere deres fiskerikapacitet med mindst 40 %. Denne foranstaltning betyder, at verdens fangstkvoter for almindelig tun vil falde fra 22 000 t i øjeblikket til 13 500 t i 2010.

ICCAT's medlemsstater besluttede da også at sætte fokus på overkapaciteten i deres fiskerflåder med henblik på at halvere den inden 2011. Fiskerisæsonen for notfartøjer til tunfiskeri bliver også nedsat til en måned uden mulighed for forlængelse. Disse foranstaltninger, som er nødvendige for at bevare arterne, og som vil blive gennemført i EU-lovgivningen, vil sætte europæiske fiskeres erhverv på spil.

Jeg vil gerne vide, hvad der agtes gjort for at understøtte fiskernes udkomme og stoppe planerne om at reducere flåden. Hvilke foranstaltninger er der truffet for at mindske de meget betydelige socioøkonomiske konsekvenser af at omsætte disse ICCAT-beslutninger i EU-lovgivningen?

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Hr. formand! Som det er de fleste bekendt, er gennemførelsen af strategierne og de operative programmer for perioden 2007-2013 stadig i den indledende fase, og Rumænien har for første gang lejlighed til at nyde godt af EU-midlerne som led i samhørighedspolitikken. Den regionale udviklingspolitik er en af EU's vigtigste og mest komplekse politikker. Målet med den må være at reducere de eksisterende økonomiske og sociale uligheder, men i forskellige egne af Europa.

Jeg vil gerne nævne den indsats, som alle medlemsstater har gjort for at integrere de generelle prioriteter i samhørighedspolitikken i de operative programmer. Imidlertid mener jeg, at EU skal indtage en strategisk rolle, så det operative program kan blive gennemført så hurtigt som muligt i alle medlemsstater og dermed fremme foranstaltninger til at konsolidere den institutionelle kapacitet i henhold til hver medlemsstats specifikke behov.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne fordømme den dybe økonomiske krise, som den catalanske og den europæiske nøddebranche har lidt under i flere år. Det fortsatte fald i prisen på nødder truer vores europæiske producenters fremtid.

Jeg vil gerne advare Dem om den tyrkiske regerings manglende politiske indgriben. Der ligger 500 000 t nødder på lager hos den offentlige tyrkiske nøddeindkøbsorganisation. Denne organisation ønsker at sælge disse 500 000 t nødder i januar 2010. I lyset af de tyrkiske myndigheders udsagn på et bilateralt møde med EU den 2. oktober 2009 vil sådan en situation være til alvorlig skade for europæiske producenter med nye dramatiske fald i nøddepriserne til følge.

Jeg spurgte Kommissionen om denne sag for to måneder siden, men ingen af de eksisterende særlige kontrolbestemmelser vil blive bragt i anvendelse for at beskytte producenterne. Det var de bekymringer, jeg gerne ville dele med Dem.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! Som De ved, vil Rumænien gerne være med i Schengenområdet fra 2011. Med det for øje har landet underkastet sig en række vurderinger, fem helt nøjagtig, hvoraf fire allerede er færdiggjort.

Jeg vil især gerne minde Dem om evalueringen af søgrænsen, som af Schengeneksperterne blev vurderet til at være så god, at Rumænien endda er blevet fremført som et eksempel på god praksis. Imidlertid skal vi igennem endnu en test, og jeg er sikker på, at den vil falde heldigt ud.

På baggrund af Rumæniens eksempel foreslår jeg, at vi kigger på udvidelsen af Schengenområdet med større optimisme. Med andre ord bør vi ikke længere betragte denne proces som en trussel mod sikkerheden ved vores grænser, men snarere som en chance for at styrke samarbejdet mellem medlemsstaterne i området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Jeg er glad for at se, at disse tanker også forekommer i Stockholmprogrammet, som Det Europæiske Råd vedtog i sidste uge. I dette program betragtes udvidelsen af Schengenområdet som en prioritet i EU's interne politik.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Hr. formand! Honduras oplevede, som alle ved, et statskup den 28. juni. Næsten seks måneder er gået siden, og Parlamentet har stadig ikke fundet tid til at fordømme dette kup. Oven i købet har parlamentsmedlemmer fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Konservative og Reformister besøgt landet og med deres tilstedeværelse blåstemplet dette statskup. Gennem deres støtte forvekslede de Parlamentet med de politiske grupper og blåstemplede det valg, som blev afholdt af en de facto-regering under omstændigheder, der ikke kunne garantere valgets legitimitet.

Der skabes hermed en absurd præcedens ved hjælp af kuppet i Honduras, idet moderate, midlertidige, relativt ublodige kup fremover ikke blot bliver accepteret af den kontinentale højrefløj, men faktisk også bifaldet og opmuntret af den europæiske og nordamerikanske højrefløj. Det, der er sket i Honduras, er yderst beklageligt!

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at beklage den dybt foruroligende afgørelse, som den tyrkiske forfatningsdomstol traf i fredags om at forbyde det demokratiske samfundsparti, som hovedsagelig varetager kurdiske interesser, og at udelukke dets ledende parlamentsmedlemmer fra politik. Det er et kraftigt tilbageskridt og vil blive brugt som påskud af ekstremister for at ty til voldsudøvelse. Dermed lukkes der af for den politiske vej, som premierminister Erdoğan har sagt, at han ønsker at følge.

Et af problemerne er, at AKP-regeringen har forsømt at reformere netop den lov, som blev brugt til at forbyde det demokratiske samfundsparti – faktisk den lov, som AKP med nød og næppe selv undgik at blive forbudt efter. Så det er ikke i regeringens eller det tyrkiske folks interesse.

ALDE-Gruppen vil opfordre til plenarforhandlinger om dette emne snarest muligt i det nye år, fordi det er et virkelig alvorligt tilbageskridt for Tyrkiet.

Marina Yannakoudakis (ECR). – (EN) Hr. formand! Vi ved alle, hvor vigtig genvinding er, og vi forventer naturligvis, at vores papir bliver genvundet, når vi er færdige med det.

Jeg besøgte for nylig en trykkerivirksomhed i min valgkreds i London, hvor jeg lærte nyt om inkjetprint. Den komplicerede proces, der bruges til genvinding af papir med inkjetprint, gør genvindingen dyr, og anvendelsen af ekstra blegemiddel betyder, at den ikke er miljøvenlig. Blækket lader sig kun vanskeligt udskille fra papiret, hvilket betyder, at meget af nutidens trykte materiale ikke kan genvindes.

Virksomheder som den, jeg besøgte i London, som anvender andre former for trykmetode, som er miljøvenlige, bør opmuntres, og der bør tilbydes incitamenter til at gøre processen økonomisk mere ligestillet. Jeg vil gerne se en markedsdrevet løsning, der understøttes af medlemsstaterne, en løsning, hvor branchen regulerer sig selv med en adfærdskodeks og sætter miljødagsordenen.

Ikke desto mindre har EU en vigtig rolle at spille i arbejdet for at fremme bevidstheden om disse spørgsmål og med hensyn til at støtte alternativer til inkjetprint, når og hvor det er relevant.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Jeg bad om ordet for at henlede Parlamentets opmærksomhed på et aspekt af indvandringspolitikken, som vedrører uledsagede mindreårige og børns rettigheder, et spørgsmål, der kræver hele EU's og ikke blot indrejselandets interesse, f.eks. Grækenland.

Som De meget vel ved, skal enhver anmodning om asyl eller opholdstilladelse i henhold til EU-lovgivningen undersøges af den medlemsstat, hvor ansøgeren først er indrejst, uanset vedkommendes faktiske bestemmelsessted.

Dette er en byrde for strukturerne i indrejselandet og modarbejder ansøgernes rettigheder, fordi ansøgningerne behandles under ét efter de kortest mulige procedurer. De sendes ofte videre uden garanti for, at deres rettigheder og liv respekteres, eller de bliver i landet uden beskyttelse eller socialforsorg, hvorfor de, især for børns vedkommende, bliver ofre for misbrug og udnyttelse fra diverse banders side.

Jeg mener, at vi i Parlamentet bør arbejde for at ændre og tilpasse EU's og den nationale lovgivning, så uledsagede mindreårige når det land, der var deres bestemmelsessted, ikke bliver deporteret og bliver sikret et værdigt og sikkert ophold i EU.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Hr. formand! I sidste uge holdt jeg møde med forskellige politikere fra de arabiske stater Emiraterne, Egypten og Jordan. Jeg vil gerne viderebringe deres bekymring over Irans atomprogram.

Jeg mødte israelere, som er yderst bekymrede, og deres primære bekymring er den støtte, som Tyrkiet i øjeblikket giver Iran. De spurgte, hvad EU's officielle holdning var til premierminister Erdoğan's støtte til regeringen i Teheran og til hr. Erdoğan's udtalelser om, at Irans atomprogram har et fredeligt formål.

Jeg må indrømme, at jeg ikke vidste, hvad vores officielle holdning var til Tyrkiets udtalelser og fremfærd med hensyn til Irans atomprogram. Fremskridtsrapporten siger én ting, hr. Erdoğan noget andet.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Det er et godt tegn, at den tilstedeværende kommissær Boel på et offentligt møde i Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter betegnede en tekst om gennemgangen af EU's budget i forbindelse med den fælles landbrugspolitik som utilstrækkelig.

Efter min mening bør debatten om den finansielle gennemgang under ingen omstændigheder foregribe gennemgangen af den fælles landbrugspolitik for perioden efter 2013. Vi opfordrer ikke bare til at definere landbrugsudgifternes andel af det samlede EU-budget. Vi opfordrer først og fremmest til, at man for den landbrugspolitik, som vi ønsker defineret, fastsætter bidraget fra landbrugssektoren til produktionen af offentlige varer og derefter træffer beslutning om de ressourcer, der skal frigives for at nå de fastsatte mål.

Det er dette budskab, som jeg ønsker at formidle, og som jeg ønsker at bibringe kommissær Boel.

Iliana Ivanova (PPE). – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! Arbejdskraftens fri bevægelighed er en af de grundlæggende frihedsrettigheder i EU og en af søjlerne i det indre marked. En række medlemsstater lægger dog fortsat begrænsninger på bulgareres og rumæneres adgang til arbejdsmarkedet.

Argumenterne for at opretholde restriktionerne strider mod markedslogikken, særlig under en krise. Selv beskæftigelseskommissæren erklærede for noget tid siden, at "Retten til at arbejde i et andet land er en grundlæggende frihedsrettighed for borgerne i EU." Og han har helt ret. At opretholde disse restriktioner på arbejdskraft fra de nye medlemsstater skaber anomalier i markedet og strider mod princippet om ikkediskrimination, som er forankret i de traktater, som EU bygger på. Det sætter dermed også en plet på EU's anseelse.

Jeg beder indtrængende Kommissionen om i samordning med medlemsstaterne snarest muligt at ophæve de arbejdsmarkedsrestriktioner, der er lagt på de nye medlemsstaters borgere. Jeg beder også mine kolleger om deres støtte, så vi kan opnå et reelt frit marked og lige rettigheder for EU's borgere.

Françoise Castex (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne vende tilbage til en nylig begivenhed, nemlig den schweiziske afstemning om minareter. Ganske vist blev afstemningen holdt i et land uden for EU, men det handlede jo tydeligvis om et emne, der ikke er fremmed for os.

Jeg vil gerne vende tilbage til denne begivenhed, fordi den også giver mig en undskyldning for at tale om verdslighed, og vi kan aldrig tale nok om verdslighed her i Parlamentet. Der er et presserende behov for, at princippet om verdslighed dominerer samfundsordenen. Jeg vil gerne tale i enkle vendinger her.

For det første er verdslighedens modsætning ikke religiøsitet og endnu mindre åndelighed. Verdslighedens modsætning som princip betragtet er religiøs kommunitarisme, som fastlægger regler og love, der står over civilretten og sætter folk i bås i diverse samfundsgrupper.

Vores Europæiske Union er som resultat af dens historie multikulturel og multietnisk. Det er og vil i stigende grad være tilfældet, og kun verdsligheden kan gøre det muligt at sætte individet fri og få samfund til at leve og trives.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Hr. formand! Kliniske forsøg er en benchmarkingmetode inden for klinisk forskning og betragtes som den mest pålidelige kilde til information, der skal bruges som grundlag for beslutninger.

Jeg vil imidlertid gerne advare Parlamentet om, at en nylig undersøgelse foretaget af det europæiske cardiologiske selskab endnu engang har vist, at denne metode har en alvorlig begrænsning som følge af en lav deltagelse af kvinder i sådanne forsøg.

Forskellene mellem mænd og kvinder med hensyn til risikofaktorer, sygdomsbillede og reaktion på behandling er videnskabeligt bevist.

Resultatet er, at de spektakulære resultater fra de seneste år med hensyn til forebyggelse og behandling af hjerte-kar-sygdomme ikke er blevet afspejlet i noget betydeligt fald i kvindernes dødelighed.

Det er derfor væsentligt, at vi som europæiske institutioner fremmer forskning, som er specifikt målrettet kvinder, enten gennem en mere omfattende inddragelse af dem i kliniske undersøgelser eller gennem udformning af undersøgelser, som udføres udelukkende om kvinder.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! Også jeg ønsker at tale om den tyrkiske forfatningsdomstols afgørelse sidste fredag om at forbyde det demokratiske samfundsparti, hvilket har resulteret i, at ikke færre end 22 tyrkiske parlamentsmedlemmer er blevet udvist af parlamentet eller har fået frataget deres politiske rettigheder i fem år. Desværre tæller disse parlamentsmedlemmer bl.a. Leyla Zana, som vi gav Sakharovprisen i 1995. Det er allerede fjerde gang, at et kurdisk parti er blevet forbudt. Kurderne prøver fra tid til anden at kæmpe for deres folks rettigheder under et nyt navn, og lige så ofte undertrykkes de for angiveligt at fremme tanker, der strider mod den tyrkiske stats enhed. Men demokratiets essens er dog bl.a. foreningsfrihed og meningsfrihed, og den såkaldte demokratiske åbning, som premierminister Erdoğan lancerede tidligere i år med hensyn til det kurdiske spørgsmål, mister derved al troværdighed. Jeg vil meget gerne støtte fru Ludfords opfordring til en forhandling herom i januar.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Følgende er et uddrag af et brev, der er skrevet af Taoufik Ben Briks advokat William Bourdon, til den franske republiks præsident Sarkozy: "Jeg har haft lejlighed til, som alle Taoufik Ben Briks tunesiske advokater har gjort det, at fordømme den juridiske farce, som har ført til, at han er blevet dømt til forbløffende seks måneders fængsel – uden en tilbundsående undersøgelse. Jeg kan utvetydigt og formelt bekræfte, at sagsakterne, som førte til denne dom, var forfalskede fra ende til anden og affødt af præsident Ben Alis personlige vendetta.

Hele 2009 har han været ude af stand til at rejse, fordi hans immunsystem er blevet så svagt, at han altid er i fare for at blive udsat for alvorlige sygdomme. Jeg tror, det er lykkedes hans familie at bringe ham nødvendig medicin, men jeg kan ikke være sikker. Hans tunesiske advokater har kun forbigående adgang til deres klient, og nogle af dem bliver systematisk nægtet mulighed for at besøge ham. Det eneste tidspunkt, hans hustru har kunnet besøge ham, var for nogle få dage siden i nogle få minutter, og hun har ikke kunnet få lov at besøge ham siden."

Hr. formand, jeg beder Dem skrive til de tunesiske myndigheder og anmode om løsladelse af Taoufik Ben Brik.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne følge op på fru Flautes tale og opfordrer Dem til at skrive til de tunesiske myndigheder.

I år skal vi uddele Sakharovprisen, symbolet på Parlamentets forpligtelse til menneskerettighederne. Vi har en partnerskabsaftale med Tunesien, som indeholder mange bestemmelser om demokrati og menneskerettigheder.

Ikke desto mindre er der netop afholdt præsidentvalg i Tunesien under håbløse forhold, som er uværdige i forhold til bestemmelserne i aftalen med EU. Vi kan ikke forholde os tavse. Menneskerettighedsforkæmpere i Tunesien bliver hånet, arresteret og ydmyget. Det kan ikke fortsætte.

Derfor opfordrer jeg indtrængende formanden til at skrive til præsident Ben Ali og i særdeleshed anmode om løsladelse af Taoufik Ben Brik, som er en engageret journalist, hvis eneste forbrydelse består i at kritisere det såkaldte demokrati i Tunesien.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg havde anmodet om, at billedet af en ung iransk kvinde ved navn Neda Agha-Soltan blev hængt op i Bruxelles ved siden af billedet af Aung San Suu Kyi.

Fru Soltan blev dræbt, da hun forsøgte at opnå frihed og åbenhed i Iran, og er blevet et symbol på frihed og frem for alt på kvinders kamp for frihed. Min anmodning er underskrevet af 75 medlemmer og fem politiske grupper. Jeg mener, at det er særlig vigtigt, at anmodningen imødekommes, særlig på nuværende tidspunkt, da Ayatollah Khamenei i Iran siger, at han agter at undertrykke enhver form for protest og opposition. Jeg håber, min anmodning bliver imødekommet.

Alajos Mészáros (PPE). – (EN) Hr. formand! Sammen med den tilstundende vinter dukker også truslen om en ny gaskrise frem fra Øst. For et par uger siden gjorde premierminister Putin det klart for os, at Rusland måske igen overtræder bestemmelserne i gasforsyningsaftalerne med EU's medlemsstater. For at undgå dette opfordrede han EU til at låne Ukraine så meget som 1 mia. EUR, for at landet kan opfylde sine gastransitforpligtelser. Så vi kan forvente endnu en runde mystisk politisk spil dirigeret af vores russiske partner. Det er uacceptabelt.

Selv om bestemte medlemsstater er berørt af det på forskellige niveauer, vil EU af solidaritet skulle træffe fælles foranstaltninger og vedtage en assertiv holdning til dette afgørende principsspørgsmål. Desuden er det

et signal om at sætte skub i vores nye projekter om diversificering af langsigtet energiforsyning, så den russiske indflydelse bliver minimal.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Hr. formand, mine damer og herrer! Lissabontraktatens ikrafttræden har også fået en gunstig virkning på betingelserne for fremtidig udvidelse af EU. Ingen kan nu længere hævde, at EU mangler den institutionelle kapacitet til udvidelse og beslutningstagning, da det nu er på plads.

Der er derfor ingen grund til at forsinke eller hindre processen med yderligere udvidelse. Det gælder i særlig grad på det vestlige Balkan. Der er for nylig foregået en intensiv og generelt positiv udvikling i regionen. Rapporter, der er offentliggjort for nylig om fremskridt i de enkelte lande, bekræfter dette billede, lige som EU's udvidelsesstrategi for 2010, som Kommissionen har offentliggjort.

Med indførelsen af visumfritagelse ved indrejse i Schengenområdet opstår der en reel chance for landene i regionen til at gøre fremskridt mod optagelse i EU. Det er op til dem selv at udnytte den. EU må dog heller ikke vakle, men gå ansvarligt og rationelt frem under fuld hensyntagen til omstændighederne, og Parlamentet skal spille en aktiv rolle.

Tanja Fajon (S&D). – (SK) Hr. formand! Efter over to årtier blev det natten mellem fredag og lørdag endelig igen gjort muligt for borgerne i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Serbien og Montenegro at rejse ind i EU uden visum. Det bliver en stor dag og værd at fejre.

Jeg vil imidlertid gerne benytte denne lejlighed til endnu engang at opfordre Kommissionen og Rådet til at gøre alt for at ophæve visumkravene til borgere fra Bosnien-Hercegovina og Albanien snarest muligt. Vi må ikke tillade nye delinger på det vestlige Balkan eller spille tiden til ulempe for navnlig den yngre generation. Det er svært at tro, at størstedelen af de unge i disse lande stadig intet ved om EU.

Vores ansvar er at nedbryde de nye visummure, som dukkede op på det vestlige Balkan efter Berlinmurens fald. Det gælder også for befolkningen i Kosovo. Det vestlige Balkan har brug for et tydeligt europæisk perspektiv. Lad os ikke give efter for ubegrundet frygt.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! To virkelig historiske begivenheder har markedet afslutningen på 2009: Lissabontraktatens ikrafttræden og klimatopmødet i København.

Jeg vil gerne bruge min taletid til at udtrykke min tilfredshed med måden, hvorpå EU aktuelt beviser, at den er den vigtigste aktør med hensyn til at finde holdbare løsninger i kampen mod klimaforandringerne. Jeg er ligeledes glad for, at medlemsstaterne er nået til enighed i det hele taget og kan præsentere en fælles holdning, selv om en aftale mellem 27 medlemsstater ikke er nogen nem opgave.

Resultatet lever måske nok ikke op til vores ambitioner og forventninger, men beslutningen, der er truffet af EU's medlemsstater om at tilbyde ulandene 7,2 mia. EUR, er desto mere vigtig, fordi disse lande har et presserende behov for finansiel støtte. Det er også muligt, at dette eksempel kan opmuntre de andre FN-lande til at tage det samme skridt.

Vi må også bifalde, at selv lande i EU, som er hårdt ramt af finanskrisen hidtil, har udtrykt solidaritet, gjort en indsats og vil give et bidrag, selv om det kun er en symbolsk handling fra nogles side på deres forpligtelse over for kampen mod den globale opvarmning.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Lad mig begynde med at udtrykke min fulde solidaritet med den kamp, som fagbevægelsens repræsentanter i Europa-Parlamentet udkæmper, og ønske dem held og lykke.

En massiv bølge af foranstaltninger imod fagbevægelsen bliver iværksat af den græske regering, og fleksible arbejdsformer gøres til reglen og indføres over hele linjen. Det sociale sikkerhedssystem bliver også kraftigt beskåret, og løn og pensioner bliver fastfrys.

Den græske regering, EU og repræsentanterne for kapitalen forsøger at terrorisere arbejderne ved at bruge Grækenlands budgetunderskud og offentlige gæld som skræmmebilleder. De inddrager arbejderne i den sociale dialog, hvilket er en fælde, for at tvinge dem til accept, begrænse deres berettigede vrede og aflede græsroddernes reaktion.

Den første reaktion på angrebet på græsrodderne fra regeringens og EU's side vil være den nationale strejke den 17. december, som den militære arbejderfront PAME har varslet og organiseret. De forlanger foranstaltninger, der lever op til moderne græsrodskrav, og som kun kan opfyldes af arbejderklasserne, de

fattige klasser og middelklasserne i by og på land i en forenet front, der skal konfrontere og nedkæmpe EU's antigræsrødspolitik.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Den 8. december fejrede ESFP-missionen, Operation Atalanta, sin etårsdag. I henhold til det svenske formandskab har operationen demonstreret sin kapacitet til effektiv bekæmpelse af piratvirksomhed, og der er sket et betydeligt fald i antallet af overfald. Den sidste udtalelse er dog højst tvivlsom.

Ifølge International Maritime Bureau var der flere overfald i løbet af de første ni måneder af 2009 end i hele 2008. Antallet af væbnede angreb steg også med 200 % samlet set. Denne operations finansielle effektivitet er også højst tvivlsom. Omkostningen ved skader som følge af piratoverfald i denne region skønnes at andrage 200 mio. USD i alt, mens EU og medlemsstaterne investerer 408 mio. USD om året.

De nye, planlagte ESFP-mission i Somalia vil heller ikke denne gang komme til bunds i problemet, men kun udgøre symptombehandling. Det, der virkelig kunne betale sig, var, at EU oprettede en effektiv kystvagt for at hindre ulovligt fiskeri ...

(Formanden afbrød taleren)

Dominique Baudis (PPE). – (FR) Hr. formand! SESAR-programmet, som sigter mod at modernisere lufttrafikstyringen i Europa, er et stort projekt.

Hvordan vil Kommissionen forberede sig på den kommende iværksættelsesfase af SESAR og navnlig finansieringen af programmet, som er afgørende for både miljøet og vores videnskabelige og tekniske position? Vil Kommissionen følge henstillingerne i 2007-rapporten, ifølge hvilken en højt kvalificeret person bør sikre den politiske overvågning af programmet? Ja, der er en række hindringer, der skal overvindes – af juridisk, psykologisk og teknisk karakter – for at få forenet de nationale luftrum og få kontrollører fra de forskellige lande til at arbejde sammen.

Hvis Europa ikke kan skabe et fælles luftrum, hvordan skal vi så kunne opbygge en stærk politisk union?

Edít Bauer (PPE). – (HU) Hr. formand! Da både De og Kommissionen udtrykte Deres intention om at overvåge gennemførelsen af den slovakiske nationale sproglov, vil jeg gerne henlede Deres opmærksomhed på følgende forhold. Regeringen har offentliggjort gennemførelsesbestemmelserne, som ikke kun tilsidesætter love, men også indfører nye restriktioner. I gennemførelsesforslaget specificeres det, at lovens legitime formål udelukkende er at beskytte og støtte det nationale sprog i officielle anliggender samt at beskytte de rettigheder, som det nationale sprogs brugere har. Der står, at beskyttelsen af disse rettigheder for fysiske og juridiske personers vedkommende som legitimt formål skal gælde indgreb i grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Det er derfor fuldstændig indlysende, at det er en henvisning til mindretallenes rettigheder og frihedsrettigheder. I gennemførelsesforanstaltningen påpeges det desuden, at uanset om andelen er over eller under 20 %, kan mindretalssproget kun anvendes, hvor en eventuelt tilstedeværende tredjeperson accepterer det. Jeg mener, at denne absurditet er uacceptabel i Europa.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE). – (PL) Hr. formand! På det seneste topmøde mellem EU og Rusland underskrev parterne et memorandum om principperne for en tidlig varslingsmekanisme om energianliggender. Kommissionen håber, at dette i fremtiden vil sætte os i stand til at undgå en energikrise, der ligner den, vi oplevede i begyndelsen af året, da striden mellem Rusland og Ukraine over forsyning og transit af gas fik Moskva til at lukke for gassen i tre uger og effektivt lamme flere europæiske lande.

Den tilstundende vinter og den tilhørende stigning i gasforbruget betyder, at vi skal udforme principper, der kan bruges til at regulere det europæiske energimarked efter. EU skal forstå, at afbrydelser i gasforsyningen ikke kun er en trussel mod økonomien, men de truer også grundlaget for europæisk integration, som med forstærkning i form af europæisk solidaritet støtter det frie marked. Jeg håber også, at denne vinter ikke bliver en afprøvning af sandheden i de fremsatte erklæringer eller af, hvorvidt solidaritet er et ubetydeligt, tomt ord eller en reel garanti for samarbejde mellem medlemsstaterne i EU.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Hr. formand! Som De nok ved, har Rumænien for nylig afsluttet en periode på to år med forskellige valg ca. hver sjette måned. Det seneste valg angik præsidentposten og blev vundet af den siddende præsident med en meget snæver margin på 70 000 stemmer, der især kom fra de landflygtige rumænere.

Det, der generer mig som borger, er, at jeg under hele valgkampen var ude af stand til at offentliggøre noget som helst kritisk om den nuværende præsident på min blog, Europolis, da den offentlige adgang til min blog

blev afbrudt fuldstændig. Jeg finder dette uacceptabelt, både fordi det er censur af ytringsfriheden, og fordi det viser, at også internettet kontrolleres af magthaverne og/eller deres støtter.

Alt i alt er det beklageligt, at sådanne holdninger nu 20 år efter revolutionen, hvor mange mennesker omkom, for at demokratiet kunne slå rod, tolereres – muligvis endda opmuntres – af dem, som midlertidigt nyder frugten af demokratiet, fordi de vælges til magten med så smal en margin.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Hr. formand! Siden 2007 har godstransport ad jernbane undergået en total liberalisering af udbudssiden. Erhvervsdrivende, der ikke har en public service-opgave, vil fra nu af få skærpet konkurrence.

I mange lande betyder dette en stigning i udbuddet i de mest rentable segmenter af markedet, nemlig kombineret transport og transport i hele tog. Derimod er vognladningstrafikken lidet interessant for private selskaber på grund af dens begrænsede rentabilitet.

Hvis vi virkelig ønsker at udvikle godsfragt ad jernbane som drivkraft bag bæredygtig mobilitet, er det afgørende at støtte vognladningstrafikken. Ellers vil transporten flytte sig helt over til landevejen, hvilket ville stride imod vores mål for reduktion af CO₂-udledning. At støtte vognladningstrafikken skal derfor betragtes som en public service-opgave, eftersom det er en integreret del af en bæredygtig mobilitetsstrategi.

I forbindelse med Kommissionens retningslinjer for betingelserne for statslig indgriben mener vi, at det er udmærket muligt at inkludere støtte til vognladningstrafik, uanset om det sker i form af kompensation for public service-forpligtelser eller i form af støtte til ...

(Formanden afbrød taleren)

Vilja Savisaar (ALDE). – (ET) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om et meget praktisk, men for mit hjemland Estland også et ekstremt vigtigt emne. For få år siden var der overhovedet ikke jernbaneforbindelse mellem de tre baltiske lande – Estland, Letland og Litauen – og Europa. Infrastrukturen var i en ringe forfatning, og den blev kun meget lidt udnyttet. Siden da har der været en positiv udvikling både med hensyn til renovering af den nuværende jernbane og udførelse af undersøgelser med henblik på at anlægge jernbaner efter europæisk standarder. For at gennemføre Rail Baltica – som vi kalder dette projekt – er det yderst vigtigt, at både Parlamentet og Kommissionen udviser betydelig opbakning til Rail Baltica-projektet, selv om befolkningstallet i denne region ikke netop er det største og de baltiske staters finansielle situation dystre.

Dette projekt er vigtigt, ikke kun for at sikre en normal jernbaneforbindelse, men den vil også få en betydelig indvirkning på alle tre lande i regional- og socialpolitisk henseende. Estland, Letland og Litauen har brug for en jernbaneforbindelse til Europa, både af økonomiske grunde og for at holde fokus på den miljørelaterede økonomi, fordi jernbanetransport giver mulighed for transport af større godsmængder med mindre forurening til følge. I øjeblikket er hovedlinjen Via Baltica ...

(Formanden afbrød taleren)

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne sige et par ord om to emner. Det første er spørgsmålet om ligebehandling, som er forbundet med det lige så presserende, uløste problem med lighed mellem mænd og kvinder. Det burde være en given ting, at mænd og kvinder af samme kaliber med de samme kvalifikationer og i den samme stilling får samme løn. I Østrig er alting vendt på hovedet: Jo bedre kvalificeret kvinden er, jo ringere er hendes advancementsmuligheder sammenlignet med hendes mandlige kolleger med de samme kvalifikationer. Helt friske tal viser, at kvinders handicap øges med alderen. F.eks. tjener kvinder over 60 år ca. 34 % mindre end deres mandlige kolleger.

Det andet emne, jeg gerne vil nævne, er, at børn kræver beskyttelse. Jeg havde gerne set FN's konvention om barnets rettigheder indbygget i den østrigske forfatning. Jeg håber, at denne diskussion snart genoptages i Østrig, og at den vil få et positivt udfald.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg er glad for at kunne bekendtgøre her i Parlamentet, at valget af hr. Traian Băsescu til præsident for Rumænien er blevet bekræftet. Vores tiltrædelse af EU i 2007 fandt sted under præsident Traian Băsescus første embedsperiode og takket være hans direkte bidrag. Et nyt mandat vil give præsidenten mulighed for at fortsætte med reformerne og den fulde gennemførelse af europæiske normer og værdier i Rumænien.

I kølvandet på præsidentvalget kan der drages en enkelt konklusion: Præsidentvalget, som overholdt strenge internationale krav, er overstået i Rumænien, som det også blev bekræftet af OSCE-observatører samt af den

rumænske forfatningsdomstols afgørelse og genoptællingen af ugyldige stemmer, hvorefter den siddende præsident øgede sin føring over modstanderen.

Vi mener, at præsident Băsescu demokratiske sejr med støtte fra det liberale demokratiske parti også markerer en sejr for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater). Vores kolleger i PPE-Gruppen med Wilfried Martens og Joseph Daul i spidsen udtrykte deres støtte til præsident Băsescu, hvilket vi atter takker for.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! I løbet af andet kvartal af 2009 udgjorde de 27 medlemsstaters indtægter 43,9 % af BNP, mens deres udgifter androg 49,7 %. I samme periode udgjorde skatter og afgifter og sociale bidrag i EU-27 ca. 90 % af medlemsstaternes generelle indtægter, mens velfærdsudgifterne kun udgjorde 42,2 % af BNP. De 27 medlemsstaters budgetunderskud voksede fra 0,8 % i andet kvartal af 2008 til 5,8 % i andet kvartal af 2009. I samme periode faldt beskæftigelsen med 2 % og industriproduktionen med 10,2 %. De hårdest ramte sektorer var byggeri, landbrug, industriproduktion, handel, transport og kommunikation. Jeg mener, at det er afgørende for den fremtidige Kommission at forelægge et arbejdsprogram med fokus på økonomisk udvikling, nedbringelse af arbejdsløsheden og garanti for anstændige levevilkår.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Hr. formand! Antisemitismen breder sig i hele verden, selv i Europa inden for EU's grænser. Det siger sig selv, at Parlamentet må tage fat om denne nældes rod – for den spreder sig – og kvæle den i fødslen.

Det skal også stå klart, at staten Israels politik selvfølgelig kan kritiseres – lige som enhver anden stat kan kritiseres, fordi ingen stat fungerer perfekt. Imidlertid er staten Israels politik en anden sag end antisemitisme.

Jeg formoder, at Parlamentet med ildhu vil imødegå enhver tendens til antisemitisme. I øjeblikket er disse tendenser hyppige og udbredte.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Hr. formand! Det emne, jeg vil omtale i Parlamentet i dag, vedrører momsordninger for portugisiske landmænd. I henhold til EU-lovgivningen er der tre mulige ordninger: den almindelige ordning med virksomhedsregnskab, ordningen for smv'er og standardsatsordningen, efter hvilken der hverken betales eller godtgøres moms. Desværre har godtgørelsen siden Portugals indtræden i EU ligget på nul.

Der pågår i øjeblikket en overtrædelsesprocedure mod den portugisiske stat. Denne form for beskatning berører ca. 18 000 landmænd og 5,3 % af disses omsætning. Jeg vil gerne gøre det helt klart, at der må findes en måde at bringe portugisisk lovgivning i overensstemmelse med EU's regelværk.

Formanden. – Vi er nu nået til vejs ende med indlæggene af et minuts varighed. Jeg vil gerne forklare, at jeg har mange navne på listen – mindst dobbelt så mange, som vi har tid til. I dag har vi mere tid end normalt, men De må huske, at hvis De fik tid sidste gang for en måned eller to måneder siden, vil De have mindre chance for at få taletid igen i dag. Vi må tage hensyn til dem, der slet ikke har haft taletid. Jeg er ked af det, men sådan er reglerne. På listen har jeg dobbelt så mange navne, som det er muligt at nå. Jeg beklager meget, at ikke alle fik taletid.

James Nicholson (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg forstår godt, hvad De siger, men at De har dobbelt så mange navne på listen over medlemmer, der ønsker taletid, end der er tid til, viser, hvor vigtig præcis denne del af vores job faktisk er – at repræsentere vores folk.

Må jeg bede Dem om at tage dette med tilbage og se, om der er en anden måde, vi kan gøre det på, end at vi sidder her i en time og så ikke bliver kaldt frem, fordi – og jeg beklager mig ikke over Dem; jeg ved, det er en vanskelig opgave, De har – vi så i det mindste kunne få at vide, at vi ikke behøvede møde op denne uge – eller sådan noget. De kunne så beslutte på forhånd, hvor mange De ville tage, og resten af os kunne så komme igen næste gang eller rejse vores spørgsmål på en anden måde. Jeg synes, det ville være godt frem for at spille medlemmernes tid.

Formanden. – Jeg mener, at der altid er grund til at sidde her og lytte til indlæggene. Jeg synes ikke, vi skal holde indlæg på den måde. I dag fik næsten alle de, der ikke fik ordet sidste gang, lejlighed til at holde et indlæg.

Vi har nu afsluttet indlæggene af et minuts varighed.

15. Kriser i andre landbrugssektorer end mælkesektoren (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt er Kommissionens udtalelse om krisen i andre landbrugssektorer end mælkesektoren.

Mariann Fischer Boel, *medlem af Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke for denne lejlighed til at komme her i dag og gøre rede for den aktuelle økonomiske situation i landbrugssektoren.

Den finansielle og økonomiske krise har også haft en virkning på landbrugssektoren. Vi har oplevet et fald i efterspørgslen, udvikling i valutakurserne, vanskelig adgang til kreditter – alt sammen har det haft en virkning på priserne på landbrugsprodukter og også landmændenes indtjening.

Officielle skøn over landbrugets indtægter vil først være til rådighed i slutningen af ugen, men vi kan allerede forvente, at indtægten vil udvise et betydeligt fald i 2009 i forhold til året før på grund af den relative udvikling i produktionsomkostningerne og markedspriserne på landbrugsvarer.

Efter det første dyk, som vi oplevede i august 2008, kan det nye dyk i landbrugets indtægter forventes så rigeligt at udligne den usædvanlige indtjeningsstigning, der hidrørte fra prisstigningerne på landbrugsprodukter i sommeren 2007 og året efter.

Jeg vil gerne gennemgå nogle af de forskellige sektorer. Først og fremmest korn. I 2008 skete der et betydeligt prisfald, primært på grund af en god høst. Imidlertid har vi set, at priserne i de seneste måneder er steget for hvede og majs. I lyset af denne udvikling ville det ikke være hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at træffe ekstraordinære foranstaltninger såsom intervention af majs eller indgreb i ekspertrestitutionerne.

Situationen er lidt anderledes for foderbyg med mindre eksport og lave hjemmemarkedspriser, men vi har som bekendt netop sat intervention i gang, og det burde hjælpe på markederne for foderkorn.

I svinekødssektoren er situationen stadig skrøbelig. Den økonomiske krise ramte den på et tidspunkt, hvor den endnu ikke var fuldt restitueret efter de vanskeligheder, som den havde været igennem i 2007. Priserne er i år lavere end sidste år, men samtidig – og sommetider må vi se det fra den positive side – er foderpriserne blevet meget mere stabile end tilbage i 2007 og 2008. Selv om eksporten ligger under 2008-niveau, forventer vi, at den stadig vil ligge meget højere end i 2007.

Alt i alt kan jeg ikke se tilstrækkelig begrundelse for at indføre endnu et markedsinstrument for nuværende, men jeg kan forsikre Dem for, at vi overvåger situationen meget nøje.

For så vidt angår frugt og grønt, har den økonomiske krise ført til lavere indenlandsk forbrug, og vi har også oplevet en vis nedgang på visse eksportmarkeder. Det har påvirket de frugt- og grøntpriser, som producenterne har opnået. På baggrund af sektorens særtræk har vi i forbindelse med den seneste reform af frugt og grønt imidlertid besluttet, at vi skal klare sektorens udfordringer ved at gøre producentorganisationerne mere attraktive og også mere ansvarlige for krisestyring.

Producentorganisationerne står i dag for 40 % af den samlede produktion af frugt og grønt. De kan samle sig i økonomiske stærkere enheder, også på tværnational basis, og det er væsentligt, fordi nutidens kriser ikke kender til nationale grænser.

I 2007-reformen gav vi producentorganisationerne incitamenter til at gøre det. Vi gav dem også nye krisehåndteringsredskaber som grøn høst eller undladt høst som supplement til de traditionelle tilbagetagelser.

Vi har desuden skabt retlige rammer, der gør det muligt for frugt- og grøntproducenterne at påvirke og stabilisere markedet, men der er brug for mere handling fra græsrodsniveau, som Kommissionen ikke kan påtage sig. Jeg opfordrer derfor til at oprette producentorganisationer, og jeg tror, at medlemsstaterne og landmændene bør se på det antal producentorganisationer, der findes i de enkelte medlemsstater. Det er ikke særligt klogt, hvis der er producentorganisationer, som konkurrerer med hinanden i stedet for at konkurrere mod detailsektoren.

Olivেনoliepriserne nåede et rekordniveau for fire år siden på grund af gunstige klimaforhold. Siden da har tre tilfredsstillende høstår i træk sammen med den økonomiske krise medført meget lave priser. Derfor genaktiverede Kommissionen støtten til privat oplagring tidligere i år. Vi kunne se, at markedet reagerede umiddelbart, og priserne steg støt.

Trods de gode høstprognoser – for fjerde år i træk – var lagrene ved begyndelsen af høsten beskedne. Så vidt vi kan se, vil forbruget stige igen.

For at opsummere ser jeg små tegn på et opsving. Jeg medgiver, at der er brug for nøje overvågning af situationen, og at det vil gøre en eventuel nødvendig indsats mulig.

Det var en hurtig gennemgang af de kortsigtede foranstaltninger, men lad mig forsikre Dem om, at vi også ser på de mellem- til langsigtede spørgsmål, f.eks. fordelingen af værditilvæksten i fødevarekæden, og hvordan vi håndterer prisudsvingene. Jeg er sikker på, at vi vender tilbage til disse vigtige emner også.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Albert Deß, for PPE-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Sidste år og igen i år gjorde mælkeproducenterne højlydt opmærksom på deres bekymringer, også i Bruxelles. Indtrykket, man får fra medierne, er, at det kun er mælkeproducenterne, der står i en vanskelig situation. Faktum er, at andre landbrugssektorer også er berørt af krisen. I modsætning til vores mælkeproducenter er svineproducenter, smågriseavlere, fjerkræavlere, frugt- og grøntproducenter, vinbønder og endda kornproducenter vant til, at der er gode år og dårlige år, og gør derfor ikke helt så højlydt opmærksom på det. Ikke desto mindre mener jeg, det er godt for os at kaste lys på disse producenters situation i dag også.

Kommissæren sagde, at den finansielle og økonomiske krise har påvirket hele landbrugssektoren, og at vi bør overveje, hvordan vi kan reagere på det. Når jeg taler med landmænd, der er ramt, hører jeg det samme om og om igen. De siger, at de i det store og hele klarer sig på markederne, bortset fra situationer, hvor det er yderst vanskeligt, som det var sidste år og er i år for mælkeproducenterne og andre. Men landmændene forstår ikke, at vi i EU konstant beyrder dem med mere bureaukrati. De siger, at de ønsker at dyrke deres jord, producere foder og passe deres dyr frem for at bruge hele dagen på bogføring og registrering af, hvad de foretager sig.

I århundreder har vores landmænd produceret fødevarer uden at føre store mængder registre. Udbytteerne er steget, dyrenes ydelser er forbedret, og i dag oversvømmer vi landmændene med papirarbejde. Jeg har for nylig læst, at landbrugsministrene drøfter en nedbringelse af bureaukratiet. Vores landmænd tør næsten ikke tro det mere. Jeg håber, at vi endelig kan gøre fremskridt på dette område og tillade vores landmænd at gøre det, de er bedst til, med andre ord at producere fødevarer, sunde fødevarer til en halv mia. mennesker. Vi bør støtte dem i det og sikre, at de også vil kunne det i fremtiden.

Paolo De Castro, for S&D-Gruppen. – (IT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Her står vi igen og diskuterer krisen i landbruget.

I de seneste måneder har Parlamentet adskillige gange talt om de alvorlige vanskeligheder, som mælkesektoren er stødt på, og bedt Kommissionen og Rådet om at handle hurtigt. Vi har nået resultater, om end kun delresultater, men på baggrund af disse initiativer er der etableret en særlig fond på 300 mio. EUR til brug i krisesituationen.

Imidlertid må vi nu tage til efterretning, at krisen, som har berørt mælkesektoren, i hastigt tempo breder sig til andre sektorer i europæisk landbrug med alarmerende tegn herpå fra markederne for hvede, olivenolie og frugt og grønt, som fru Fischer Boel netop sagde.

Med hensyn til mælk står vi over for et cyklisk fænomen, som går hånd i hånd med den vanskelige økonomiske situation, som uvægerligt har resulteret i et fald i efterspørgslen og medført stagnation på markederne. Denne krise begynder at antage et alvorligt bekymrende omfang, som det også ses af utallige protester anført af landmænd i mange egne af Europa. Disse er symptomer på en presset og foruroligende situation og på udbredt bekymring for sektorens fremtid som helhed.

Derfor besluttede vi på det seneste møde i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter den 1. december enstemmigt at invitere Kommissionen til at møde op i Parlamentet for at fortælle os om status for den krise, som vores landbrug står i, og de tendenser, der er i de forskellige produktionssektorer. På den front forventer vi først og fremmest, at Kommissionen gør brug af alle de foranstaltninger, den har til rådighed for at stabilisere markedet og stimulere opsvinget i forbruget, men samtidig tror vi, at denne lejlighed også bør benyttes til at se fremad og hjælpe med at garantere, at den fælles landbrugspolitik fortsat er en vigtig EU-politik, som varetager alle borgeres og europæiske regioners interesser fra Nordsverige til det sydlige Cypern.

Landmændene forventer svar med det samme, og i dag vil vi påtage os ansvaret for at sætte fart i tingene, håndtere krisen med beslutsomhed og udnytte vores nylige erfaringer for dermed at undgå at spilde tiden og hurtigt få rettet op på en situation, som risikerer at blive endnu værre. Vi vil gerne modtage svar og også nyt fra Kommissionen om dette emne.

Marian Harkin, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for redegørelsen for situationen. Jeg ønsker imidlertid at koncentrere mig om et enkelt område, hvor vi kan sætte ind, og det er det lave indhold af ikke-godkendte gmo'er i importeret foder, såkaldt low level presence, og virkningerne heraf i EU's foderindustri, fordi det er et overordnet problem.

Jeg sendte et brev til præsident Barroso underskrevet af et antal parlamentsmedlemmer, og han svarede, at Kommissionen har handlet hurtigt og lovliggjort tre genmodificerede produkter, og at et fjerde er på vej. Men vi er stadig kun kommet til at prøve at indhente efterslæbet.

Problemet næste år er Brasilien. De har strømlinet deres system, så en godkendelse kun tager 22 måneder, og problemet vil ikke forsvinde. Vi er alle klar over, at landbrugssektoren er plaget af lav indtjening, og EU's landmænd må efter min mening i det mindste kunne forvente, at indkøbsomkostningen ikke stiger, fordi EU har været for langsom til at udstede godkendelser. Det er én ting at have lave salgspriser, men det er en dobbelt straf, når der ikke er adgang til at købe ind til verdensmarkedspriser. Siden maj i år har ekstraomkostningerne i Irland på grund af forsinkede godkendelser beløbet sig til 23 mio. EUR.

Endelig vil spørgsmål om "low-level presence" altid forfølge os, og selv om et hurtigt fungerende godkendelsessystem vil forbedre situationen, vil vi stadig have brug for en teknisk løsning.

Martin Häusling, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Fru Fischer Boel gav et meget kort svar på spørgsmålet om krisen, og jeg hørte hende ikke nævne nogen mulige løsninger på disse kriser. Krisen har ikke kun ramt mælkesektoren, det er rigtigt. Kornsektoren er også i krise, grøntsektoren oplever yderligere koncentration, og de seneste 10 år har vi mistet hver anden svineproducent. Det skyldes ikke kun det forhold, at vi oplever en økonomisk krise, men også at vores landbrugspolitik har haft en forkert retning de seneste år. Man burde virkelig sige nu, at liberaliseringen har spillet fallit, og at verdensmarkedstilgangen ikke er svaret for landbruget.

De næste få år vil blive afgørende, med hensyn til hvor vores landbrug er på vej hen. Vi er derfor taknemmelige for, at de 22 landbrugsministre på mødet i Paris tydeligt angav, hvilken vej vi skal gå. Der er meget, vi er enige i her. Vi har brug for pålidelig planlægning i landbruget, og landbrugspolitikken skal være bæredygtig. Det er noget, vi også har advokeret for i lang tid.

Priserne falder for landmændene, men ikke for forbrugerne. Det tyder på, at vores landbrugspolitik kun reelt tjener store koncerners interesse. De sagde helt rigtigt, fru kommissær, at vi har behov for at styrke landmændenes position i den henseende, men De afviser altid at svare på spørgsmålet om, hvordan vi faktisk skal gøre det. Vi vil forsøge at skaffe svar på det. Det bliver faktisk afgørende i løbet af de næste få år. Landmændene skal ikke kun være producenter af råvarer. De skal aktivt søge markedsdominans, og dertil har producenterne brug for vores støtte.

Et konstant pres på priserne i landbrugssektoren vil føre til landbrugsprodukter af ringere kvalitet. En stadig stigende grad af industrialisering i landbrugssektoren vil resultere i et fortsat tab af biodiversitet, og det industrialiserede landbrug vil også øge CO₂- og metangasemissionerne. At tale om klimabeskyttelse, men ufortrødent fortsætte industrialiseringen kan ikke være svaret!

Derfor må vi som Parlament tage vores job meget seriøst i de næste få år. Vi håber, at vores samarbejde med den nye Kommission bliver konstruktivt.

James Nicholson, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Vi forstår alle godt de bekymringer, som mange af de andre landbrugssektorer har, og de må næsten helt sikkert have troet, at vi lagde alt for stor vægt på at forsøge at løse mælkesektorens problemer. Men de af os, der var med til det, vidste, at der ikke var noget alternativ, at mælkeproblemerne skulle løses, og forhåbentlig er vi nu på vej til at løse nogle af de problemer, som sektoren slås med. Vi må nu fokusere på andre områder.

Vi har talt om f.eks. kornproducenternes problemer. De har lidt under de laveste priser i lange tider – og i mit område gælder det også kartoffel- og æbleavlere. Jeg kan ganske vist give Dem en liste over andre områder, hvor der er alvorlige problemer. Men et af de største problemer – og her vil jeg gerne støtte fru Harkin i hendes udtalelser – er forsinkelsen i godkendelsen af nye sorter af genmodificerede afgrøder til import i EU.

Vi driver prisen på foder op, og det rammer vores svineproducenter, vores fjerkræavlere og vores oksekødsproducenter. Det ville hjælpe gevaldigt, hvis der kom mere fart i disse godkendelser. Vi er i stor fare for, at vores landmænd kvæles i overbureauokrati og farer vild i lovjunglen. Det vil De få at se, når De indfører CPID den 1. januar, som efter min mening er et totalt tidsspilde.

Midtvejs gennemgangen udløste mange ændringer, og vi skal i gang med endnu flere. Men jeg tror, vi trænger til igen at se på virkningen af disse ændringer på branchen. Jeg ved af erfaring fra mit område, at mange fåreavlere og ammekoproducenter simpelthen forlader branchen.

Det er en meget foruroligende tendens. Vi må se på begge disse sektorer og på, hvordan vi faktisk kan støtte dem. Kan vi gøre mere for dem? Kan vi holde på dem? For vi skal huske på, at mange af disse sektorer såsom får og ammekøer befinder sig i miljøfølsomme områder, de ligger i bjergrige egne og områder, hvor der ikke findes alternativer, og jeg tror, vi igen må se på, hvordan vi støtter disse dele af erhvervet.

Patrick Le Hyaric, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Fru formand, fru kommissær! Kommissæren sagde, at der er dyb krise i landbruget. Det ved vi godt. Små og mellemstore landbrug kan da heller ikke længere klare sig. Imidlertid, fru kommissær, er det ikke resultatet af et teknisk problem, men af den dereguleringspolitik, som De har ført, af undermineringen af de grundlæggende principper for den fælles landbrugspolitik, af Deres afvisning af at betale minimumspriser for arbejde og Deres omfattende frihandelsstrategi, som strider mod selve princippet om præferencestatus.

Her på tærsklen til en ny periode med overvejelser om den fælles landbrugspolitik er det på tide at anse landbrugsarbejde som en opgave af almen interesse, der bidrager til det fælles bedste. En ny landbrugspolitik skal derfor også være en fødevarepolitik, en miljøpolitik og en territorialpolitik.

Vi må først identificere politikens målsætninger og retning, før vi træffer beslutning om budgetaspekterne. Det vil under alle omstændigheder indebære betaling af garanterede minimumsbasispriser for udført arbejde og medføre et produktivt landbrugserhverv, som giver værditilvækst og beskæftigelse, fremmer udviklingen i landbruget med respekt for fødevarernes suverænitet og bekæmper fattigdom.

I dag peger alle beviser på, at den sociale, miljømæssige og sundhedsmæssige effektivitet afhænger af landbruget repræsenteret ved den enkelte landmand og ikke industrien. Det burde være emnerne for vores forhandlinger, hvis vi omsider skal bringe krisen i landbruget til afslutning.

Lorenzo Fontana, for EFD-Gruppen. – (IT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Den aktuelle krise, som landbruget gennemlever, er det synlige resultat af den hurtige territoriale udvidelse af EU, som er sket de seneste år, og frem for alt den umådeholdent hurtige globalisering af markederne.

Landbrugssektoren må beskyttes ved anvendelse af principperne i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, navnlig artikel 32-38, med særlig henvisning til målsætningerne, som for at kunne opfyldes skal overholde specifikke lovkrav. I denne sektor er det ifølge reglerne om intervention i tilfælde af en markedskrise ikke tilladt at gøre en betydelig indsats for at imødekomme landbrugssektorens krav med specifik beskyttelse af landmændene i en yderst vanskelig tid, som rammer landbruget som helhed og især frugt- og grøntsektorerne som f.eks. æbler og pærer og korn som hvede og maj.

Landmændene skal ikke blot have hjælp, men de skal også garanteres markedsbeskyttelse som fastlagt i de grundlæggende regler i traktaten. Desværre sker det i øjeblikket kun i begrænset omfang. Vi har set det før med mælkekrise og med den nuværende krise i f.eks. frugt- og grøntsektorerne.

Det er nu tid for Europa at træffe skarpere beslutninger for at give en sand 360-graders-støtte til vores landmænd, vores landbrug og vores jorder, som desværre alt for ofte negligeres. Det ville i så fald være bedre at tænke alvorligt over, hvad der bliver gjort på det europæiske marked for at fremme vores landbrugsprodukter over for verden uden for EU, og jeg vil gerne gentage: for frugt og grønt i særdeleshed.

Ved at skabe specifikke regler, som dog skal respekteres af hele EU, og som vi skal sikre, også bliver respekteret af de tredjelande, som vi har en betydelig samhandel med inden for landbrugsvarer, vil vi måske kunne begynde at få et marked, der er mindre forvredet, og være bedre i stand til at beskytte landmændene og EU's landbrugsvarer.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Fru formand! Sektorerne i landbrugsøkonomien lider virkelig – hvede, olivenolie, frugt og grønt og bomuld. De skal vide, at der er vrede blandt ferskenproducenterne i Grækenland. Jeg behøver blot at fortælle, at ca. 200 000 t ferskenkompost i dette øjeblik fortsat ligger usolgt på lager.

Situationen i hvedesektoren er stadig kritisk og faciliteten til offentlig intervention i medlemsstaterne skal aktiveres igen. Vi må støtte beskyttede oprindelsesbetegnelser og varer med beskyttet geografisk betegnelse.

Kvægbrug er også på vej ud i en dyb krise. Mælkesektoren er blevet nævnt, og vi har med rette taget initiativ til at beskytte den. Kvægavlerne i det nordlige Grækenland har blokeret toldkontoret i Evzona, og et af deres rimelige krav er, at navnet på oprindelsesstedet skal stå på etiketten på mælkeprodukter. Efter min mening beskytter det både producenter og forbrugere at nævne oprindelsesstedet.

Vi har brug for flere foranstaltninger til at fremme landbrugsvarer både i EU og uden for Europa i tredjelandene. Vi må rationalisere markederne yderligere og overvåge åbenheden i forsyningskæden på en effektiv måde, og vi må indskrænke enhver forskel mellem producent- og forbrugerpriser.

Som jeg hævdede i forbindelse med forhandlingerne om 2010-budgettet, er det særlig vigtigt at fastholde en tilfredsstillende margin i landbrugsdelen af budgettet for at kunne imødekomme uforudsete krav i andre landbrugssektorer.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru formand! Næsten hele landbrugssektoren i Europa er i krise. Det er forårsaget af ikke blot den globale økonomiske krise og recession sammen med en koncentration af hjemlige og udenlandske markeder, men også af den fælles landbrugspolitik, en neoliberal politik, som Kommissionen har forfulgt de tidligere år. Det har bidraget tungt til den nuværende krise. Hvis landbrugssektoren allerede har så store rentabilitetsproblemer, hvad vil der så ske, hvis landbrugsbudgettet bliver kraftigt beskåret efter 2013, sådan som mange ønsker? Det vil sætte spørgsmålstejn ved fødevareforsyningsikkerheden i Europa.

Den nuværende situation er særlig alarmerende for kvægbrugere, svineproducenter og frugt- og grøntavlere. Jeg bifalder, at kommissæren ønsker at sikre flere penge til producentorganisationerne, men det er stadig ikke nok til at løse sektorens problemer. Endnu et alarmerende forhold er, at EU er blevet nettoimportør af oksekød de seneste seks år. Vi lever nu på de eksterne markeders nåde.

Julie Girling (ECR). – (EN) Fru formand! Hvis De ønsker at vide, hvor hårdt det er for landmændene, så kig på den britiske regerings ændrede lavindkomstgrænse. Det er den grænse, hvorunder en familie vurderes at leve i fattigdom. De seneste tal for Det Forenede Kongerige viser, at en fjerdedel af alle britiske landmænd falder ind under den kategori.

Men at hjælpe landmændene er ikke bare et landbrugspolitisk spørgsmål. Vi bør gribe det holistisk an. Forbrugerne ønsker at købe fødevarer af høj kvalitet, som produceres så tæt på hjemmet som muligt. Parlamentet skal lytte til forbrugernes krav om tydelig mærkning af fødevarer med hensyn til oprindelsesland, så de kan være sikre på, hvor maden kommer fra. Vi har allerede oprindelseslandet angivet på mange fødevareretiketter, og der er ingen grund til, at obligatorisk mærkning med oprindelsesland ikke også udvides til de resterende sektorer, herunder de vigtigste ingredienser i forarbejdede fødevarer.

Vi får lejlighed hertil i Parlamentet primo næste år. Lad os sikre os, at vi benytter os af den.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Vi har gennem årene og med adskillige ændringsforslag til den fælles landbrugspolitik advaret om dens konsekvenser og foreslået alternativer. Desværre var der ingen, der ville høre på os, og i dag er vi endt i en katastrofal situation, som det er tilfældet med portugisisk landbrug. Vi advarede imod konsekvenserne af at liberalisere international handel med landbrugsfødevarer. Vi sagde, at landbrug ikke kan behandles som en eller anden form for industrivare, og det bør udelades fra Verdenshandelsorganisationens forhandlinger, så det ikke udsættes for aktiemarkedet og børsspekulation.

Vi har altid sagt, at fødevaresuverenitet og -sikkerhed bør prioriteres, og at de, der bearbejder jorden, bør få behørig anerkendelse. Det er derfor, vi har modsat os at afskaffe produktionsstøtteordninger og sætte en stopper for mælkekvoter. Vi har altid påpeget, at landbruget i de sydlige EU-lande har særlige karakteristika, som vi er nødt til at respektere, hvis vi skal sikre deres produktion af kvalitetsfødevarer såsom vin, olivenolie, frugt og grønt, ris samt kød og mælk, der produceres under helt andre forhold end dem, der hersker i andre områder.

Vi insisterer derfor på, at disse politikker skal revideres, så der kan tages hensyn til de høje priser på produktionsfaktorer som diesel, elektricitet, gødningsstoffer, mad, kredit og forsikring. Vi er nødt til at hjælpe landmændene med politikker, som støtter producenterne og skaber arbejdspladser i landdistrikterne.

Det er på tide at prioritere familielandbrug og livet på landet – som bliver mere og mere affolket – såvel som regionale produkter og naturligt hjemmehørende arter. Det fortjener vores landmænd, for det er dem, der producerer det, der skal til for at brødføde os.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Fru formand! Det ser ud, som om jeg midlertidigt har tilsluttet mig fru Harkins fanklub ved at henlede Deres opmærksomhed på den underliggende krise på kreaturfodermarkedet med henvisning til diminutive spor af genmodificeret materiale, som kan findes i en 60 000 t ladning med sojabønner.

Hvis disse spor ikke stammer fra en EU-godkendt sort, må ladningen ikke losses. Speditøromkostningerne i et sådant tilfælde beløber sig til 2,3 mio. GBP, men der er også alvorlige forstyrrelser i de næste led med lastbiler, der vender tomme tilbage til foderstoffabrikkerne, som så har problemet med at skaffe alternativt protein med meget kort varsel.

Efter et kolossalt pres på dette område har Kommissionen godkendt fire ekstra sorter genmodificeret majs, som de betragter som et sikkert forurenende stof. Det kan tage flere år at opnå en sådan godkendelse, mens nye genmodificerede majssorter i mellemtiden konstant tages i anvendelse i amerikansk landbrug. Dette problem vil dukke op igen i løbet af et år eller deromkring.

Der er for indeværende også adskillige genmodificerede hør- og bomuldsprodukter, som nemt uforvarende kan blive blandet sammen med en stor ladning soja i sporbare mængder, og de vil også være årsag til, at en ladning afvises.

Det er perverst, at der, mens der findes små tolerancer for sten, jord, døde insekter, metalspåner og træflis, overhovedet ikke er nogen tolerance for et eneste sundt majs Korn.

Den usikkerhed, som denne nultolerancepolitik skaber, har resulteret i stejlt stigende forsikringspræmier hos speditørerne, som sendes videre til kreaturproducenterne – for ikke at tale om den angst, der skabes, når en producent får at vide, at hans foderordre ikke kan blive indfriet.

Dette er en højst utilfredsstillende situation og skaber en unødvendig krise i produktionen af kød og æg. Jeg opfordrer på det kraftigste Kommissionen til at behandle hele dette spørgsmål mere praktisk og følsomt og indføre en tolerancetærskel for blanding med genmodificerede afgrøder, som svarer til tærsklen for andre forurenende stoffer.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke kommissæren for hendes analyse, men jeg vil gerne understrege, at der nu er krise i nogle produktionssektorer, som bringer landbruget i fare i nogle regioner i vores fantastiske Europa.

Især har den krise, som har ramt hvedeproduktionen de seneste måneder, nu presset priserne til et punkt, hvor de er for lave til at dække omkostningerne, og i mange europæiske regioner er de tilsåede arealer blevet reduceret i indeværende år, efter sigende med 30 %, særlig i afsidesliggende områder, som har begrænsede muligheder, hvad angår alternativ anvendelse. På den anden side påpegede kommissæren et aspekt vedrørende frugt og grønt, som er karakteristisk for den nye fælles markedsordning, og som overlader det til producentsammenslutningerne at håndtere krisen.

De ressourcer, som er afsat til dette inden for rammerne af handlingsprogrammer, er naturligvis begrænsede og på ingen måde er tilstrækkelige til at afhjælpe tilfælde af så omfattende strukturelle kriser som den, vi nu oplever. De kan muligvis opfylde kravene, som De sagde, enten ved grønthøstning eller ved at destruere en lille del af høsten i tilfælde af små ubalancer mellem udbud og efterspørgsel i normale år, men bestemt ikke i tilfælde af en omfattende krise som den, vi nu oplever.

Det samme kunne også siges om olivenolie og om andre sektorer, men jeg tror, at det på dette tidspunkt er vigtigt at anmode Kommissionen om en forslagspakke, om et udtømmende forslag, der dækker alle de andre sektorer, som bortset fra mælk stadig ikke har specifikke handlingsprogrammer for at håndtere den krise, vi står i.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Fru formand! Landbrugssektoren er ikke immun over for de vanskeligheder, som økonomien i almindelighed lider under. For flere måneder siden havde vi lejlighed til at forhandle om mælkeproducenternes situation, men allerede da sagde mange af os, at krisen påvirkede de andre landbrugssektorer.

Hele sektoren er i en vanskelig situation, med lave producentpriser for de fleste produkter og mange landbrugsbedrifter, hvis tal begynder at komme under rentabilitetstærskelen. Denne situation har vist den ubalance, der er mellem aktørerne i landbrugs- og fødevarsektorværdikæden. Behovet for at gøre prisfastsættelsen transparent og genoprette balancen mellem de involverede parter i en forhandling inden for rammerne af den nuværende lovgivning, er spørgsmål, som endnu ikke er løst.

Et andet spørgsmål, som bekymrer os i denne vanskelige kontekst, er den faldende konkurrenceevne hos vores landmænd, som i modsætning til deres konkurrenter står over for høje produktionsomkostninger. Det, jeg beder om, er, at der træffes nogle fælles støtteforanstaltninger, og at løsningerne ikke afhænger af hver enkelt medlemsstats evne til at handle.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru formand! For det første vil jeg gerne sige, at jeg er meget taknemlig for, at vi forhandler om dette i dag, for i medierne kunne man få det indtryk, at krisen kun har hersket i mælkesektoren. Det var og er ikke tilfældet, og det er derfor yderst vigtigt for de berørte landmænd, at vi drøfter deres situation i Parlamentet i dag.

Den økonomiske krise har ramt landmændene hårdt. Sidste regnskabsår var et af de værste i dette årti. For mange landbrugsbedrifter er overskuddet faldet betragteligt, og situationen er derfor meget vanskelig for mange landmænd. Økonomiske kriser afslører mangler – menneskeskabte mangler. Kriser bliver kun til katastrofer, hvis der ikke gøres noget ved dem. Det er netop, fordi økonomiske kriser afslører menneskelige fejl, at vi er i stand til at afhjælpe disse fejl.

I enhver krise ligger der også en mulighed, og det er netop disse muligheder, vi må gøre større brug af. Det forudsætter, at Kommissionen for det første reagerer hurtigere og mere konsekvent i tilfælde af en hvilken som helst forstyrrelse af den økonomiske balance. For det andet må vi skabe den nødvendige politiske ramme for at give landmændene mulighed for selv at regulere markedet. For det tredje skal producentsammenslutningernes juridiske myndighed styrkes betragteligt. For det fjerde skal vi forbedre og forenkle anvendelsen af landbrugsråvarer til produktion af vedvarende energi betragteligt gennem markedsregulering. For det femte skal vi i stedet for blot at tale om at begrænse bureaukratiet faktisk langt om længe tage hånd om dette problem.

Således er min appel endnu en gang følgende: Lad os lære af krisen og udnytte den mulighed, der opstår af den – det skylder vi os selv og frem for alt alle vores landmænd. Jeg afventer i denne henseende et katalog over foranstaltninger fra Kommissionen i begyndelsen af 2010, som vi derefter kan forhandle detaljeret om i det ansvarlige udvalg.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Fru formand, fru kommissær! Jeg vil gerne takke kommissæren for, at De igen er her i Parlamentet – det har været en rød tråd gennem Deres mandat – selvom Kommissionen befinder sig i en overgangsfase. Landbrugets problemer tager imidlertid ikke hensyn til den politiske dagsordens luner, og landmændene forventer, at vi løser deres problemer, vanskeligheder og bekymringer.

Som vi alle er klar over, har den økonomiske krise også ramt landbruget – ikke bare mælkesektoren, som medierne vil have os til at tro, men også andre sektorer. Mælk, frugt og grøntsager, kornprodukter og olivenolie har været hårdt ramt i de seneste måneder, ligesom kødproduktionen var tidligere, på grund af de kolossale stigninger i produktionsomkostninger, som opstod på det tidspunkt.

Situationen for frugt og grøntsager vil sandsynligvis blive endnu værre, når markedet åbnes endnu mere for marokkanske produkter i henhold til den nye aftale, som er under vedtagelse. Som kommissæren har påpeget, er det en kendsgerning, at markedet har vist positive tegn i de seneste uger, men vi bør ikke blive for begejstrede over det, for hvis opsvinget kommer, som vi alle håber på, vil det helt sikkert medføre en forhøjelse af olieprisen og følgelig en uundgåelig stigning i landbrugets produktionsomkostninger.

Derfor er Parlamentet trods den politiske dagsorden nødt til at kræve, at Kommissionen giver svar på disse spørgsmål. Landmændene venter på politiske signaler fra Parlamentet og Kommissionen, og derfor giver timingen af dagens forhandling fuldstændig mening, i håbet om at Kommissionen kan give nogle signaler og sige, hvilken information den har, og hvilke foranstaltninger den foreslår på kort sigt for at afbøde disse problemer.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Fru formand, fru kommissær! Priskrisen i 2007-2008 fremhævede forbrugernes svaghed i en situation med ustabile priser. Landbrugskrisen i 2009 har en langt mere ødelæggende virkning på landbruget, end indeksene afslører. Hvorfor? Fordi den opadgående tendens i landbrugspriserne af mange blev skildret som bæredygtig, og fordi landmændene uden tvivl investerede alt for meget i 2008 og i

begyndelsen af 2009 – alt for meget, fordi der har oparbejdet sig en forsinkelse siden begyndelsen af det nye årtusind.

Kommissæren har ved flere lejligheder udtrykt ønske om ikke længere at gribe ind i markedsreguleringen på samme måde. Men har vi gennem de seneste 20 år glemt, at landbrugsvarer primært er fødevarerprodukter, og at vi har brug for en vis grad af prisstabilitet i begge ender af kæden? Der er på den ene side brug for prisstabilitet på forbrugerniveau, fordi forbrugeren på grund af andre økonomiske forpligtelser såsom huslån, forældreskab og fritidsaktiviteter ikke har tilstrækkelig overskydende indkomst til at klare prisudsving. Der er på den anden side brug for prisstabilitet på producentniveau, fordi forretningsvirksomhed kræver betydelig kapital, som igen kræver massive investeringer.

Organisering af alle led i forsyningskæden og også de nye spillere – her tænker jeg på storkøkkensektoren og forarbejdningsvirksomheder med dybfrosne eller sågar frisklavede produkter – kan utvivlsomt føre til, at der indføres private redskaber til at stabilisere priserne.

Tror kommissæren, at det er muligt at finde en vej videre med dette, og er Kommissionen rede til at deltage i sådanne drøftelser?

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! Jeg vil blot understrege nogle få spørgsmål, som har været meget fremherskende i Nordirland inden for landbrugsindustrien i løbet af de seneste måneder. Kommissæren har måske læst, at vi i Fermanagh amt har lidt under ekstreme oversvømmelser i de seneste uger. Det har ført til meget alvorlige problemer, ikke mindst for landmændene, med at kunne komme ud til kreaturerne på markerne på grund af de mange lukkede og ufremkommelige veje på grund af regn. Det vil også påvirke deres mulighed for at sprede gylle og de generelle tab, de lider. Jeg vil gerne opfordre Kommissionen til at se nærmere på dette spørgsmål og tilkendegive, hvorvidt der kan ydes direkte hjælp til landmændene i denne sektor.

Jeg vil også gerne opfordre Kommissionen til at se på kartoffelindustrien i Nordirland. En række kartoffelavlere har skrevet til mig for nylig, fordi de også er blevet temmelig alvorligt ramt af de meget høje nedbørsmængder i de seneste uger. De udtrykker meget stor bekymring for, om de vil kunne få kartoflerne op af jorden, og med frosten, som hastigt nærmer sig, nu da vintermånederne sætter ind, frygter de, at de vil miste deres afgrøder. Så jeg gentager, at dette er en industri – og en del af landbrugsindustrien i Nordirland – som gennemgår en meget vanskelig periode.

For ganske nylig mødtes jeg også med en række ægproducenter, som for øjeblikket er i færd med at gå over til berigede bure. De vil gerne have en garanti fra Kommissionen for, at de ikke får påbud om at udskifte disse bure før om meget lang tid, og jeg vil gerne igen opfordre Kommissionen til at se nærmere på dette.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Den krise, som landbrugssektoren oplever, er yderst alvorlig og risikerer at blive uoprettelig.

I min region, Apulien, er olivenproduktion hovederhvervet og en af de største indtægtskilder. Dette år er prisen på oliven faldet til 30 EUR pr. 100 kg og engrosprisen på olie til 2,50 EUR pr. kg, og til disse priser arbejder producenterne med underskud. Ekstra jomfruolivenolie, grønt guld, som altid har været mit lands stolthed, risikerer at blive døden for såvel borgere som samfund. Landmændene har lavet vejspærringer og demonstrationer over hele regionen.

De siger, at alt er i orden, og at priserne stiger igen, men jeg vil gøre Dem opmærksom på en anden situation, som jeg kender til, fordi jeg oplever den hver dag. Der er brug for hasteforanstaltninger, og jeg vil bede om, at der ligesom for mælk også indføres en solidaritetsfond for olivenproduktion og frugt og grøntsager. Med hensyn til olivenproduktionen vil jeg bede om yderligere hasteforanstaltninger og i særdeleshed om, at Kommissionens forordning (EØF) nr. 2568/91 om kendetegnene for olivenolie ændres, så den omfatter kernemagnetisk resonansscanning som analysemetode. Det ville sætte os i stand til at afsløre den stadige svindel, vi kan se på supermarkedets hylder med flasker, som bærer betegnelsen "ekstra jomfruolie", men som i stedet indeholder blandinger af rektificerede eller raffinerede olier.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Fru formand, fru Fischer Boel! Mange tak for kommissærens redegørelse. Dette er et vigtigt signal til vores landmænd, som må leve med denne trængte markedssituation.

I Deres redegørelse nævnte De også faldet i efterspørgslen i landbrugssektoren. Det er netop derfor, det er vigtigt at styrke denne sektor og stimulere salget. Kommissionen er nu mere end nogensinde nødt til at anerkende kriser på et tidligt stadie, uanset produktionsgren, og hurtigt og effektivt træffe foranstaltninger for at imødegå dem.

Jeg er overbevist om, at en så følsom sektor som fødevareproduktion har et særligt behov for markedsinstrumenter. De ekstra fordele ved landbruget såsom at det holder vores kulturlandskaber åbne og beskytter landdistrikter, biodiversitet og mange andre aspekter, er uerstattelige. Vi er nødt til at bevare alt dette og tage det med i vores fremtidige forhandlinger om den nye landbrugspolitik.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru formand, fru kommissær! Jeg vil gerne takke kommissæren for Deres forklaring vedrørende prisforskellene på de forskellige typer landbrugsprodukter. De nåede til den konklusion, at vi var nødt til at blive ved med at overvåge situationen for at gribe ind, hvor det var nødvendigt.

De satte faktisk fingeren på udsving – den moderne landmands fjende nummer et – og jeg vil ganske enkelt gerne gøre opmærksom på behovet for at genetablere og fastholde en offentlig politik for prisfastsættelse og regulering og behovet for, ikke mindst i fremtiden, at denne offentlige reguleringspolitik gennemføres gennem f.eks. et pris- og marginobservatorieorgan, som skal fastsætte retfærdige priser for alle involverede i produktionen, hvad enten det er producenter, forarbejdningsvirksomheder eller leverandører.

Hvis vi i dag lader det komme dertil, hvor priserne reguleres privat, vil der altid være en fortjenstmargen for leverandører, en fortjenstmargen for forarbejdningsvirksomheder og et tab for producenter og dermed betydelige problemer for det lokale landbrug. Endelig kan vi heller ikke ignorere den kendsgerning, at vi også skal kunne forhandle med USA – især om prisen på hvede, som fastsættes i Chicago – for der er tale om et globalt spørgsmål og ikke bare et europæisk.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE). – (ES) Fru formand, fru kommissær! Det bekymrer mig, at manglende koordinering ofte betyder, at bæredygtighedskriterier ikke anvendes på landbrug.

Jeg vil gerne stille to spørgsmål. For det første, hvorfor betales der penge for at trække oliventræer og vinstokke op af jorden i en tid, hvor vi oplever ørkendannelse i Sydeuropa, som er alvorligt ramt af klimaændringer, og i betragtning af, at arealanvendelse er det vigtigste, der findes? Det betyder, at Europa betaler for at få mere ørken! Har kommissæren tænkt sig at stoppe dette?

For det andet er der aftalen med Marokko. Hvis Europa fører en fælles udenrigspolitik, må det forsvare sine borgere og den europæiske produktions interesser. Europa er nede på knæ, når det forhandler om aftalen med Marokko, uden at tage hensyn til gensidighedsprincippet, og uden at sikre sundheden, og at insekticid- og levnedsmiddelkvalitetsprogrammer opretholdes.

Hvordan kan vi acceptere, at denne proces ikke bare åbner døren for produkter ud over kvoterne, men også bringer kvaliteten i fare?

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) Fru formand! Det er af største betydning, at vi nu taler om den krise, der berører landbrugssektorerne, eftersom der er lækket adskillige planer for, hvorledes landbrugssubsidier skal udfases efter 2013. Lad os altid have i tankerne, hvor alvorlige konsekvenserne har været af de liberale foranstaltninger, der blev gennemført for ganske nylig. Lad os lære af disse eksempler, så vi ikke begår de samme fejltagelser igen. Landbruget får større og større betydning i de kommende år, da antallet af mennesker, som lider af sult på vores planet, fortsætter med at stige.

Hvad angår forenklinger, så føler landmændene desværre, at hver gang forenkling nævnes, så sker det aldrig i virkeligheden. De må leve med stadig mere komplekse systemer. Der er indført en række nye dyrevelfærdsforanstaltninger. Alle disse foranstaltninger øger omkostningerne, hvilket deres konkurrenter ikke behøver at slås med. Desuden kræver hver eneste ny dyrevelfærdsforanstaltning et stadig større energiforbrug, hvilket vil betyde stadig stigende CO₂-udslip.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Hr. formand! Under forhandlingen om sine retningslinjer sagde hr. Barroso, at bæredygtighed og bevaring af den biologiske mangfoldighed vil være prioriterede politiske målsætninger i EU i indeværende valgperiode. Disse målsætninger skal derfor følges på alle politiske områder og naturligvis især på landbrugsområdet. Jeg vil gerne indtrængende opfordre Dem til i dag at fremme og støtte de foranstaltninger – og kun de foranstaltninger – der bidrager til at bevare den biologiske mangfoldighed og til bæredygtighed.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg byder denne forhandling velkommen. Vi kan ikke gøre meget ved mange af de problemer, der er nævnt, men der er andre, vi kan gøre en hel masse ved. Kollegerne har

især nævnt problemet med overregulering; det er noget, som mange landmænd taler om over hele EU. Også genmodificerede fødevarer blev nævnt, og jeg er fuldstændig enig med dem i dette. Der er behov for handling på dette område.

Der er imidlertid et område, som efter min mening også er vigtigt for os, nemlig eksport af levende dyr. Der er fare for, at vi kommer til at indføre så mange bestemmelser, at omkostningerne bliver uoverkommelige, særlig for landmænd og kvægekseportører fra en østat som Irland.

Af og til tænker jeg, at det ville være interessant at sammenligne f.eks. rejseplanen for parlamentsmedlemmer, som kommer her til Parlamentet i dag, med rejseplanen for dyr, der eksporteres til udlandet, og måske er parlamentsmedlemmernes stressniveau af og til højere.

I den henseende ville vi være nødt til at være meget forsigtige og ikke overregulere og prisfastsætte os selv ud af markedet.

Formanden. – Tak, hr. Kelly. Mens alle bør opfordres til at tale andre sprog her i Parlamentet, så tillad mig at bemærke, at De begyndte Deres indlæg med "Merci, Monsieur President". Jeg går ikke ud fra, at De bad om nåde, men forsøgte at sige "tak" – ikke på græsk, bør jeg tilføje, hvor det hedder "Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε"!

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Hr. formand! Situationen i landbrugssektoren er ikke kun bekymrende. Jeg ville kalde den ikke-bæredygtig. For landmændenes indkomster falder, og hver dag bliver der større forskel mellem, hvad de får, og markedsprisen for forbrugerne. Overtagelse er allerede en utopi, og associeringsaftaler bliver igen og igen overtrådt, som i det skammelige tilfælde med tomater fra Marokko, en situation, som er stadfæstet af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, uden at Kommissionen har grebet til afgørende handling. Plantesundhedsbestemmelser og -kontroller anvendes i varierende grad, hvilket skaber totalt uretfærdige situationer.

Hvis vi hertil føjer isolerede tilfælde som afgiftsfaldet i banansektoren, hvilket vil få fuldstændig negative konsekvenser, eller den kendsgerning, at det er umuligt for kvægavlere at betale produktionsomkostningerne, er De sikkert enig med mig i, at sektorens fremtid mildest talt er usikker.

Desuden er fremtiden for landbrug i de mest afsidesliggende regioner ikke kun usikker, men overordentlig bekymrende. Landmændene vil fortsætte med at drive landbrug, men for hver dag bliver det mere og mere vanskeligt for dem. Kommissionen må acceptere landbrugets betydning. Se det i øjnene!

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det er ganske korrekt, at der for øjeblikket er krise i mange landbrugssektorer. Det er der uden tvivl mange årsager til. En af dem er sandsynligvis de senere års liberalisering af landbrugspolitikken. Hvis vi fjerner flere og flere sikkerhedsnet fra den fælles landbrugspolitik, bliver prisudsvingene større. Det skaber stadig større problemer for vores landmænd.

Målet må derfor på kort sigt bestemt være at finde en løsning på denne krise. Frem for alt er vi imidlertid i forbindelse med revideringen af vores landbrugspolitik nødt til at overveje, hvad vi kan gøre ved disse prisudsving. Efter Lissabontraktatens ikrafttræden har vi som Parlament en pligt til at være aktive. Den kendsgerning, at landbrugsministrene for nylig mødtes i Paris uden for Rådet for at drøfte dette spørgsmål, er sikkert i princippet en god ting. Det er imidlertid vores opgave i Parlamentet at demonstrere vores nye rolle for vores landmænd. Vi er nødt til at finde demokratiske løsninger for vores fremtidige landbrugspolitik.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil nu forsøge at svare på nogle af de spørgsmål, der er rejst, men jeg synes, at denne drøftelse klart viser, at der er en fælles forståelse af de vanskeligheder, som vores landbrugssektor står over for.

Først og fremmest var jeg en smule forbavset over at høre, at vi skulle have fjernet sikkerhedsnettet under landbrugssektoren. Det er bestemt ikke tilfældet. Vi har faktisk et sikkerhedsnet parat i situationer, hvor landmændene har brug for støtte. Vi har et permanent sikkerhedsnet, nemlig de direkte betalinger. Det er afgjort på plads, og står til ansvar over for landmændene. Så har vi de forskellige interventionsordninger, støtte til privat oplagring og eksportrestitutionsordninger, som skal træde i kraft, når vi finder det nødvendigt at tage disse værktøjer i anvendelse.

Hvad angår forenkling, papirvælde, bureaukrati – så er jeg helt enig med Dem i, at vi bør forsøge at lette situationen så meget som muligt for vores landmænd, og det er grunden til, at jeg på Rådets møde onsdag vil stille nogle dereguleringsforslag til drøftelse i Rådet.

Rådet stillede 39 forskellige forslag, og vi kan faktisk acceptere ikke så få. Andre er mere politiske, relateret til perioden efter 2013, men jeg er sikker på, at De ville finde forslagene yderst interessante.

Jeg går ud fra, at de, der har rejst gmo-spørgsmålet, ved, at jeg tænker fuldstændig i de samme baner, og jeg tror, det er vigtigt at finde en løsning med et teknisk tal for tilstedeværelsen af ikke-godkendte gmo'er. Jeg forventer, at den næste Kommission stiller et sådant forslag.

Det er sandt, at EU er den største importør af landbrugsprodukter, men EU er samtidig den største eksportør af landbrugsprodukter. Det skyldes den kendsgerning, at vi har et yderst godt navn. Europæiske produkter betragtes nemlig som produkter af høj kvalitet på oversøiske markeder. Derfor ville tanken om, at vi nu bør beskytte vores egen produktion, være skadelig for vores landbrugssektor.

Så vi er nødt til fortsat at være synlige på eksportmarkederne, og jeg tror, at vi for fremtiden – og jeg håber, at der bliver fuld opbakning fra Parlamentet – har brug for langt flere penge til at promovere vores produkter af høj kvalitet på de nye vækstmarkeder. Jeg tror, vi kan gøre det langt bedre, men vi har brug for en smule støtte.

Så til spørgsmålet om lovrammen – jeg hørte ikke lige præcis disse ord, men jeg tror, at det er det, der ligger bag bemærkningerne om dette spørgsmål. Det er allerede i dag muligt for landmænd at indgå en kontrakt med industrien, med mejeriet, om en vis mængde til en fast pris. Det kan landmændene gøre allerede nu. Og De ved, at vi i gruppen af højtstående eksperter for mælkesektoren ser nærmere på nogle frivillige måder at forbedre denne ordning på.

Jeg er fuldstændig enig i, at biologisk mangfoldighed er vigtigt, og det var præcis derfor, vi tog biologisk mangfoldighed med i de nye udfordringer, da vi blev enige om at foretage et sundhedstjek af den fælles landbrugspolitik i november 2008. Så dette har høj prioritet, og jeg er fuldstændig enig i medlemmets bemærkninger.

Hvad foranstaltningerne angår, kan vi faktisk bruge alle de redskaber, der står til vores rådighed for øjeblikket. Men en forretningskommission kan ikke foreslå nye initiativer. Jeg er sikker på, at De er klar over dette problem, og derfor håber jeg, at vi snarest muligt vil kunne opleve den nye Kommission i arbejde.

Dernæst glæder det mig meget at se, at Parlamentet nu bliver en vigtig medspiller for fremtiden takket være Lissabontraktaten, der indfører fælles beslutningstagning. Det drejer sig ikke kun om fælles beslutningstagning om de rent landbrugsrelaterede spørgsmål, men også om budgettet. Så her får De en kolossal indflydelse på budgetmulighederne for landbrugssektoren i perioden efter 2013.

Selvom jeg måske ikke kommer til at opleve det herfra, kan jeg garantere Dem, at jeg vil holde øje med Dem, når de påtager Dem Deres nye beføjelser for landbrugssektoren.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Den økonomiske og finansielle krise har også trukket os ind i en landbrugs- og samfundskrise, og jeg bifalder derfor denne forhandling i Parlamentet, selvom den kommer temmelig sent. Producenterne (af korn, svin, olivenolie, frugt, grøntsager osv.) oplever overordentlig vanskelige vilkår for øjeblikket på grund af den stærkt faldende efterspørgsel, og de får meget lave priser for deres produkter sammenlignet med deres produktionsomkostninger. Der er også problemer med at opnå kredit. Disse problemer påvirker i høj grad deres indkomst. Prisudsving i landbruget er et højt komplekst spørgsmål, som påvirker planlægning og den forudsigelighed, som landmændene har behov for, hvilket har en alvorlig indflydelse på rentabiliteten og investeringsniveauerne. Det er derfor afgørende at sikre vilkårene for ejendommenes bæredygtighed samt en vis grad af prisstabilitet, så producenterne kan beskytte deres levebrød ved at fremme produktkvaliteten, hvilket vil få en positiv indflydelse på hele kæden fra producent til forbruger.

Spyros Danellis (S&D), skriftlig. – (EL) I EU er ansættelsesforhold med flere parter almindeligt forekommende og har til formål at sikre indtægt i tillæg til landbrugsindtægten. Da en lille landejendom sandsynligvis beskæftiger arbejdere med flere jobs, er den i dag af indlysende grunde hårdere ramt end en stor ejendom. Det er, fordi den – bortset fra den reducerede landbrugsindtægt, uanset hvilken produktionssektor den specialiserer sig i – også er nødt til at håndtere en reduceret eller bortfaldet ikke-landbrugsindtægt, mens den minimumsindkomst, den indhenter i form af direkte støtte, er utilstrækkelig til en anstændig levestandard i absolutte tal.

Følgelig er horisontal støtte, uanset hvilken landbrugssektor produktionen er specialiseret i, nødvendig for små landbrugsejendomme, så de kan overvinde krisen.

16. Perspektiver for Doha-udviklingsdagsordenen efter WTO's syvende ministerkonference (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel (O-0126/2009) af Vital Moreira for INTA til Kommissionen: Perspektiver for Doha-udviklingsdagsordenen efter WTO's syvende ministerkonference (B7-0232/2009).

Vital Moreira, spørger. – (PT) Hr. formand! For nogle få uger siden havde jeg den ære at lede en delegation fra Parlamentets Udvalg om International Handel, der deltog i WTO's syvende ministerkonference i Genève. Selvom Doharunden – dvs. Doha-udviklingsdagsordenen – ikke var på den officielle dagsorden for denne ministerkonference, er det en kendsgerning, at et stort flertal af de officielle delegationer fra WTO-medlemslandene benyttede lejligheden til at gøre rede for deres holdning til emnet og bekendtgøre, at de ønskede at afslutte Doharunden ved udgangen af 2010.

Det er imidlertid offentligt kendt, at der ikke er sket fremskridt for nylig i forhandlingerne. Det er derfor, jeg har den ære at stille Kommissionen følgende spørgsmål på vegne af Udvalget om International Handel, som jeg er formand for.

Kan Kommissionen for det første give en vurdering af den nuværende situation, hvad angår de vigtigste forhandlingspunkter i Doharunden, navnlig landbrug, ikke-landbrugsprodukter (NAMA) og tjenesteydelser? Hvilke hovedresultater har Kommissionen opnået på den syvende ministerkonference i Verdenshandelsorganisationen? Hvilke spørgsmål mangler efter kommissærens mening fortsat at blive drøftet, og hvad er de vanskeligste emner i forhandlingerne?

Og for det andet, hvilken betydning kan WTO-ministerkonferencen få for de igangværende Dohaforhandlinger? Hvordan vil Kommissionen sikre, at forhandlingerne overvejende vedrører udvikling? Kan Kommissionen give en vurdering af sandsynligheden for, at Doharunden om udvikling når til en vellykket afslutning inden udgangen af næste år?

Vedrørende mit tredje og sidste spørgsmål. Hvordan påtænker Kommissionen at inddrage medlemmerne af Europa-Parlamentet i den igangværende Dohaforhandlingsrunde og i WTO-strukturen?

Efter at have stillet spørgsmålene på vegne af Udvalget om International Handel, vil jeg gerne slutte af med at understrege, at dette parlamentariske udvalg finder det meget vigtigt at påtage sig det nye ansvar og gøre brug af de nye beføjelser, det er tilstået under Lissabontraktaten, og det vil også gerne etablere et tættere og mere frugtbart samarbejde med Kommissionen om international handel. Det kræver naturligvis, at Kommissionen til gengæld er villig til at samarbejde med Parlamentet, begyndende med at besvare de spørgsmål, vi har stillet.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! WTO's syvende ministerkonference i Genève var en vigtig mulighed for at udveksle synspunkter med alle WTO-medlemmerne om deres prioriteringer for organisationen. Jeg mener, at det er vigtigt at understrege, at denne syvende ministerkonference ikke var en forhandlingskonference, men mere en drøftelse af diverse emner.

Vores prioriteringsliste begynder naturligvis med Doha-udviklingsdagsordenen. Hvis den kan fuldføres, vil Doha levere et godt resultat, ikke kun for Europa, men for hele verdensøkonomien. Vi kommer alle til at lide, hvis protektionismen stiger, ligesom vi alle kommer til at vinde, hvis økonomien kommer på fode igen. Doha er det bedste handelspolitiske værktøj til vores rådighed på begge disse fronter.

Doha ville også medføre den udvikling, som så mange af verdens fattigste lande søger. Det ville den gøre via nye regler om markedsadgang, landbrugsreform og især afgiftslettelser. Udviklingselementet for de involverede lande er allerede taget i betragtning på alle områder i Dohaforhandlingerne.

Men vi kan naturligvis kun afslutte Doharunden, hvis alle WTO-medlemmer er med. Realiteten er, at USA har alvorlige bekymringer og vanskeligheder, som det drøfter med de store vækstøkonomier. Om nogle få måneder vil vi se, hvordan disse drøftelser udvikler sig, efterhånden som fristen for G20-landenes afslutning af Doharunden i 2010 nærmer sig.

Jeg tror, vi alle er enige om, at vi, hvis vi ønsker en afslutning på Doharunden inden udgangen af 2010, er nødt til at få indført nogle betingelser for markedsadgang for landbrug og ikke-landbrugsprodukter (NAMA) inden udgangen af marts 2010. Det er den endelige deadline. I mellemtiden vil vi fortsætte med at presse på, så EU's interesser på områder som f.eks. handel og tjenesteydelser og beskyttelse af geografiske betegnelser beskyttes.

Bortset fra Doha behandlede ministerkonferencen nogle vigtige spørgsmål for WTO-medlemmer. Vores prioriteringer omfattede behovet for at styrke WTO's overvågning og analyse af protektionisme, WTO-tiltrædelse – f.eks. de mindst udviklede landes tiltrædelse af WTO, som vi absolut mener, skal fremmes, det stigende antal regionale frihandelsaftaler – her er vi nødt til at sikre, at de faktisk supplerer den multilaterale handelsordning, og endelig er der handelspolitikens bidrag til bekæmpelsen af klimaændringerne. Vedrørende mange af disse spørgsmål blev WTO-medlemmerne enige om, at organisationen kan og bør arbejde videre. Så jeg forventer en udvikling i dette.

Hvad Deres sidste spørgsmål angår, vil vi naturligvis holde Parlamentet nøje orienteret om disse udviklinger, især om Doharunden. Lissabontraktaten byder faktisk på en fremragende mulighed for at tage vores samarbejde med Parlamentet et skridt videre, og det vil være en central prioritering for Kommissionens handelspolitik i de kommende år.

Georgios Papastamkos, for PPE-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Vi støtter det multilaterale handelssystem og Verdenshandelsorganisationen som vogter af et regelbaseret handelssystem og af et system, der sikrer en mere effektiv kontrol med globaliseringen og en mere ligelig fordeling af dens goder.

Det var netop WTO's *acquis*, som under den nuværende økonomiske krise i høj grad bidrog til at forebygge, at dets medlemmer søgte tilflugt i handelsbegrænsende foranstaltninger, og samtidig gav dem en tilstrækkeligt råderum med henblik på økonomisk genopretning.

Vi i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) giver vores støtte til integreringen af Doha-udviklingsdagsordenen på grundlag af et integreret, ambitiøst og velafbalanceret forhandlingsresultat. Vi opfordrer indtrængende Kommissionen til at bevare en stærk forhandlingsposition for at opnå en væsentligt forbedret markedsadgang for europæiske varer og tjenesteydelser til såvel udviklede økonomier som til vækstøkonomier.

Hvad landbruget angår, opfordrer jeg Kommissionen – og det vil jeg gerne bede Dem notere, fru Boel – til nøje at overholde sit forhandlingsmandat fra Rådet, som også gør grænserne for sin forhandlingsposition betinget af tilsvarende indrømmelser fra vores handelspartnere. Jeg vil gerne understrege behovet for uforbeholdent at forsvare EU's holdning til geografiske oprindelsesbetegnelser.

Resultatet af Doha-udviklingsdagsordenen skal sikre en mere effektiv integration af udviklingslandene, særlig de mindst udviklede lande, i det globale handelssystem.

Endelig opfordrer vi til et forbedret samarbejde mellem Verdenshandelsorganisationen og andre internationale organisationer for at sikre gensidig støtte og overensstemmelse mellem handelsmæssige og ikke-handelsmæssige interesser som f.eks. miljømæssig bæredygtighed, tilstrækkelig fødevarereproduktion og fødevarerikkerhed og anstændige arbejdsvilkår.

Harlem Désir, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Dohaforhandlingerne blev indledt i 2001 for at rette op på skævhederne, ja faktisk uretfærdighederne, i det internationale handelssystem, som blev indført efter Uruguayrunden, da WTO blev skabt.

Det blev således erkendt, at alle løfterne i Uruguayrunden ikke var blevet overholdt over for udviklingslandene, og at de sydlige lande var ugunstigt stillet, hvad handelsregler angik, særlig inden for landbrug, fordi disse handelsregler tillader de rigeste lande både at beskytte deres marked og fortsat at finansiere deres produktion, også den til eksport, hvorved de ruinerer mange landmænd i de sydlige lande i processen. Bomuld er blevet et symbol på denne situation.

Ved at indlede "udviklingsrunden" har WTO-medlemmerne derfor forpligtet sig til at ændre de multilaterale handelsregler for at sikre, at handelen faktisk gavner den økonomiske og sociale udvikling i alle lande på alle kontinenter.

Vi bør derfor altid huske på, at denne forhandlingsrunde ikke er en runde som alle andre, og at selvom alle, som i enhver forhandling, venter på, at der skal ske fremskridt i de spørgsmål, som vedrører dem – for

industrilande vil det sige industriprodukter og tjenesteydelser – blev det som udgangspunkt aftalt, at denne runde først og fremmest skulle handle om at genoprette balancen til fordel for udviklingslandene.

I kølvandet på den syvende ministerkonference er forhandlingerne i dag ligesom før konferencen kørt fast på Capitol Hills skrån timer i Washington, ligesom de tidligere løb ud i Cancúns sand, og dette skyldtes dengang i overvejende grad de krav, som EU stillede.

Eftersom de industrialiserede lande har krævet for meget under forhandlingerne, har de således bragt det endelige resultat af forhandlingsrunden og ligefrem WTO's troværdighed i fare. Alle fokuserer udelukkende på personlige mål i stedet for på det overordnede mål, som er at skabe en multilateral handelsramme, som er baseret på mere retfærdige regler for at tilskynde til en mere retfærdig handel, og som fremmer bæredygtig udvikling og udryddelsen af fattigdom.

Det første resultat af denne hårdknude er det øgede antal bilaterale handelsaftaler, som ofte er endnu mere ugunstige for de sydlige lande. Dette er et tilbageskridt.

EU må derfor indtage en klar holdning. Prioriteringen er at afslutte denne runde som en udviklingsrunde og ikke at forsøge at overtrumfe hinanden, hvad angår industriprodukter og tjenesteydelser. Disse forhandlinger skal ikke gribes an på konventionel og snæversynet vis, hvor alle kun handler på egne vegne.

Dette fører til hårdknude og får os til at tabe hovedemnet af syne, nemlig behovet for at skabe en ny måde at regulere det internationale handelssystem på. Det vil blive en del af den nye verdensorden, som alle især efter G20-mødet har råbt på, for at kunne møde dagens egentlige udfordringer, som er retfærdig udvikling på alle kontinenter, udryddelse af fattigdom, fødevaresikkerhed, respekt for sociale rettigheder og anstændigt arbejde og bekæmpelse af klimaændringerne.

I løbet af disse forhandlinger må EU vise, hvad det gør for at sikre, at handelsreglerne vil medvirke til at forbedre denne situation i fremtiden. Det er på dette grundlag, at hvert af følgende forhandlingspunkter skal vurderes:

– landbrug: overholdelse af tilsagn fra juli 2008, afslutning af procedureforhandlingerne, sikring af fortrinsvis særlig og differentieret behandling og respekt for særlige varer og beskyttelsesmekanismer, udvikling af landbrugsstøtte i overensstemmelse med bæredygtigt landbrug og fødevaresikkerhed

– NAMA-produkter: anmodning om afgiftsnedsættelser i udviklingslandene – jeg er næsten færdig – som svarer til deres udviklingsniveau

og

– tjenesteydelser: beskyttelse af alle landes ret til fortsat at regulere sine offentlige tjenesteydelser.

Michael Theurer, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! For to uger siden blev WTO's syvende ministerkonference afholdt i Genève. Som repræsentant for delegationen fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa havde jeg lejlighed til at deltage i konferencen og som medforslagsstiller til at bidrage til nærværende fælles beslutningsforslag.

Der er fire ting, som kan og skal læres af disse erfaringer. Den økonomiske og finansielle krise medførte også et brat fald i verdenshandelen. Det er derfor altafgørende med en snarlig afslutning på Doharundens forhandlinger for at sætte nyt liv i verdensøkonomien.

Genoplivningen af en retfærdig og fri verdenshandel er noget, som Doha kan og helt klart skal opnå. EU er gået langt for at imødekomme sine partnere, særlig dem i udviklingslandene. Vi har f.eks. lovet at ophæve al eksportstøtte til landbrugsprodukter.

Nu er vi nødt til at få afsluttet forhandlingerne. Det kræver imidlertid et signal om politisk vilje. I ALDE-Gruppen er vi fast besluttet på at få afsluttet Doha. Nu! Det er derfor afgørende at gå sammen om at bringe runden til en afslutning. Her både kan og skal EU spille en ledende rolle. Vi bør også påtage os en rolle som f.eks. brobygger for at bringe USA og vækstøkonomierne og udviklingslandene sammen, præcis som vi opfordrer til i vores fælles beslutningsforslag.

Vi skal nu desuden højne offentlighedens bevidsthed. Vi har brug for en bredere støtte fra borgerne. Vi bør understrege fordelene ved global handel, da fri og retfærdig verdenshandel er godt for os alle.

Jeg kan ikke se noget alternativ til Doha. Alternativet ville være konkurrence om bilaterale aftaler, hvilket ville bringe de svagere landes adgang og inddragelsen af menneskerettigheder og miljømål i fare. Det må ikke ske. Vi har derfor brug for en afslutning på Doharunden nu.

Martin Häusling, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Doharunden er blevet trukket i langdrag i otte år nu, og det store flertal af udviklingslandene ønskede faktisk ikke denne Doharunde overhovedet. I begyndelsen var det USA og Europa, der ville tvinge udviklingslandene til at samtykke ved hjælp af "udviklings-konceptet". Forhandlingerne er imidlertid mislykkedes to gange i mellemtiden. Kun de store landbrugseksportører Brasilien og Argentina og måske Indien er virkelig interesserede i, at der faktisk sker noget her. Også EU er reelt trådt et skridt baglæns, hvis vi ser på EU's rutinemæssige krav gennem de seneste par år og også på, hvad der nu er på dagsordenen for de næste par år.

Vi er imidlertid virkelig nødt til at kaste et objektivt blik på, hvad der er kommet ud af de seneste par år ud over tyve års liberaliseringspolitik. Denne liberaliseringspolitik er delvist ansvarlig for den økonomiske og finansielle krise, som vi oplever. Vi kan ikke opføre os, som om vi kan fortsætte på samme måde. Jeg vil ikke nævne konsekvenserne for verdensklimate, hvis vi fortsætter som før og ikke har ordentlige regler.

Vi har nu haft en konference i Genève, hvor alle midt i krisen påstod, at vi er nødt til at fortsætte som før, og at vi bare kan vente, til krisen er ovre, og så fortsætte, hvor vi slap. Det påstås igen og igen, at Doharunden vil give nyt liv til den økonomiske genopretning. Alle tal peger imidlertid på, at det ikke forholder sig sådan, og desuden vil gennemførelsesfrister og -perioder være alt for lange. En anden tilbagevendende påstand er, at udviklingslandene så vil kunne tage del i genopretningen. Hvis vi imidlertid ser objektivt på det, er vi nødt til at sige, at det ikke skaber genopretning for flertallet af udviklingslandene, men snarere det modsatte. Nettovirkningen vil i stedet for de fleste udviklingslande være negativ. Vi kan derfor ikke anbefale mange af udviklingslandene, at de samarbejder med os midt i krisen.

Selvom ingen af Verdenshandelsorganisationens medlemmer eller de store politiske grupper i Parlamentet vover at sige det, så gør vi i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance det: Vi opfordrer til omsider at afslutte Doharunden, som har stået fast i en blindgyde i årevis og er fuldstændig uhensigtsmæssig på nuværende tidspunkt. Vi mener, at WTO er nødt til at arbejde på en reform, og at den i sin nuværende form er ude af stand til at hjælpe med at løse den globale krise. I fremtiden har vi brug for retfærdig handel og ikke bare handel, som, i princippet, er fri.

Når man ser på landbrugssektoren i løbet af de seneste 20 år, hvad har denne vedvarende liberalisering så faktisk bragt med sig? Den har resulteret i et kolossalt rationaliseringspres i de industrialiserede lande. Processer er blevet industrialiseret, og udviklingslandene har i alt væsentligt ikke fået noget ud af det bortset fra destabiliserede markeder. I stedet for at give princippet om fødevarerensuverænitet dets retmæssige status i drøftelserne har vi givet princippet om total frihandel absolut forrang. Af den grund opfordrer De Grønne i deres beslutningsforslag til ikke at investere yderligere politisk kapital i den døde Doharunde. Vi opfordrer til en ny begyndelse for processen.

Jan Zahradil, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand, fru kommissær! Vi befinder os naturligvis i en periode med økonomisk afmatning eller krise, og det er ubehageligt, men sådanne kriser kommer og går, de er en cyklisk komponent i markedsøkonomien, og de må ikke bruges som undskyldning for at indføre urimelige bestemmelser, der lægger bånd på økonomien, da sådanne bestemmelser fortsat vil findes også efter, at selve krisen er overstået, og det gælder også international handel. EU må derfor undgå at give efter for den tillokkende protektionisme i handelsrelationer, da vi ville skade ikke kun os selv gennem dette, men også især dem, vi forsøger at hjælpe, med andre ord især de mindst udviklede lande, hvis fulde inddragelse i det internationale handelssystem skal fremmes.

På vegne af De Europæiske Konservative og Reformister vil jeg gerne rose Det Europæiske Folkepartis Gruppe og ALDE-Gruppen, som sammen med os har udformet et afbalanceret forslag til beslutning om Doha-udviklingsdagsordenen efter WTO's syvende ministerkonference. Internationale handelsfremskridt må tjene denne udviklingsdagsorden, og hvis USA har problemer med det, så må EU påtage sig en ledende rolle for at få en vellykket afslutning på Doharunden og også for at formidle fuld deltagelse af de mindst udviklede lande i verdenshandelen.

Europæisk integration starter med frihandel. EU eller Det Europæiske Fællesskab begyndte som et handelsområde, og Kommissionen vil forhåbentlig – både i sin nuværende og kommende sammensætning – være bevidst om, hvor den europæiske integration har sine rødder, og vende tilbage til dem. Vi bør fortsat formidle fuld deltagelse af de mindst udviklede lande i verdenshandelen og også indgåelse af yderligere bilaterale og regionale frihandelseftaler som et supplement til det multilaterale rammeverk.

Helmut Scholz, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær! De spørgsmål, som udvalgsformanden rejser i denne forhandling, afspejler globale vilkår. Balancen i vores økonomiske verdensorden er katastrofal. To milliarder mennesker lever i ekstrem fattigdom. Klimaændringer har allerede tvunget mere end 40 mio. mennesker til at flygte fra deres hjem, og den voldsomme udbredelse af globale finanshandler har ført til den værste økonomiske krise i 80 år.

Hr. Zahradil, vi står over for en historisk opgave med at tage initiativ til en helt ny regulering af den globale økonomi, styret af målsætninger som bæredygtighed, miljøbeskyttelse, social retfærdighed og fødevarerikkerhed. Når jeg ser på Genève, kan jeg kun sige, at WTO-konferencen ikke har evnet at løfte denne opgave. Trods alle forsikringer forspildte man chancen til at samle alle landene.

Doha-mæglerne opererer tydeligvis stadig inden for rammerne af et fuldstændig gammeldags og – her bør vi være ærlige – forfælt forhandlingsmandat. Efter Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstres mening skal dette laves om hurtigst muligt, for de fejlslagne resultater fra Genève og fra Rom og de indviklede forhandlinger, som nu foregår i København, er direkte knyttet hertil.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at samarbejde direkte med Parlamentet om udformningen af et omformuleret forhandlingsmandat, som skal udvikle og ændre WTO yderligere. Det skal tage udgangspunkt i, hvor stor betydning verdenshandelens opbygning har for, at verdenskriserne opstår, og eventuelt også for at bekæmpe dem, mens det også skal handle om den nødvendige nyregulering af handelsforbindelser.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Doharundens blindgyde kaster uundgåeligt en mørk skygge over WTO-topmødet i begyndelsen af denne måned. I en økonomisk krisetid og med lige så triste udsigter for 2010 er det en politisk topprioritet, at Doharunden når til en vellykket afslutning. De skønnede store indtægter i form af handelsomsætning og øget velstand giver mig grund til at håbe på, at Genève-forpligtelserne indfries, så 2010 bliver et gennembrudsår for Doharunden.

Som nederländer er jeg meget nysgerrig efter at høre kommissærens holdning til to forslag, som min regering har stillet på WTO-topmødet. Hvordan ser De på dannelsen af en gruppe af "grønne forløbere" inden for WTO, som skal bestå af lande, der ønsker at afskaffe toldtariffer på bæredygtige produkter for at fremme brugen af dem? Og deler De den nederlandske repræsentants holdning om, at udviklingen af WTO's forhandlingssystem ikke har holdt trit med globaliseringen? Har De eventuelt tænkt Dem at arbejde på en løsning?

Marine Le Pen (NI). – (FR) Hr. formand! Trods handelsliberaliseringens indlysende fiasko i løbet af de seneste 30 år, som har ført til en storstilet afindustrialisering af udviklingslandene og til forarmelse af ulandene, trods finans- og bankkrisen og nu medlemsstaternes gældskrise, som alle uafhængige økonomer er enige om var forårsaget af finansiel og kommerciel globalisering, ønsker generaldirektøren for WTO, hr. Lamy, stadig at fremskynde processen med fuld international handelsliberalisering.

Alle tilgængelige statistikker viser os, at globaliseringen har ført til massearbejdsløshed og lønnedgang, som først vil slutte, når europæiske lønninger er bragt på linje med dem i Kina eller Indien.

Er dette den økonomiske udviklingsmodel, som Europa bør foreslå europæere?

Der er en anden model, nemlig den legitime beskyttelse af de europæiske økonomier imod unfair konkurrence fra lavtlønslande. Denne protektionisme må gå hånd i hånd med oprettelsen af et nyt internationalt monetært system, som garanterer fair handel. Det er uacceptabelt, fordi det er ulogisk at skille handelsforhandlinger fra monetære forhandlinger.

Hr. Lamy og alle de, der er for ukontrolleret frihandel, forsvare ikke det fælles bedste, men snarere interesserne for de finansielle og kommercielle institutioner, som betaler dem. Hvis de europæiske institutioner fortsætter i denne retning, vil den legitimitetskrise, der rammer WTO og IMF i dag, uundgåeligt ramme dem i morgen.

Hvis dette er Deres mål – at ødelægge europæisk industri og landbrug og forvandle vores kontinent til et underudviklet økonomisk område – så gør, som hr. Lamy siger.

Hvis De derimod ønsker at redde Europa, så forflyt hr. Lamy, som Maurice Allais, den franske nobelprisvinder i økonomi, insisterer på. Det er den eneste forflytning, som Europa ville kunne byde velkommen.

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) Hr. formand! EU's handelsbalanceunderskud er steget alarmerende til det tredobbelte på de seneste fem år. En stigning i handelsbalanceunderskuddet af denne størrelse er ikke bæredygtig. EU's handel med Kina er ansvarlig for halvdelen af denne stigning i handelsbalanceunderskuddet.

Det er faldet betydeligt som resultat af den globale økonomiske krise, men halvdelen af det tilbageværende underskud og faktisk hele det handelsbalanceunderskud, der blev registreret i første halvdel af 2009, svarer til vores nuværende handelsbalanceunderskud over for Kina.

Jeg læste for nylig en bog af en amerikansk forfatter, som beskriver følgende scenario. Fisk fanget ud for Europas kyster fryses ned og sendes med skib til Kina. Derovre tøs de op, filletteres, fryses ned igen og sendes tilbage til Europa. Det sker, fordi lønningerne er så meget lavere i Kina, at det enorme energiforbrug ved at nedfryse fisken, sende den, nedfryse den på ny og sende den tilbage til Europa kan betale sig. Hver eneste tabt arbejdsplads i Europa er ansvarlig for en stigning i CO₂-udslip på mange hundrede kg.

Det nuværende handelssystem fremmer væksten i CO₂-udslip. Stigende europæisk arbejdsløshed betyder større CO₂-udslip. Siden undertegnelsen af Kyotoprotokollen har Kina tredoblet sit CO₂-udslip, fordi der ikke er nogen sanktioner knyttet til dette. De nye WTO-bestemmelser kan kun accepteres, hvis de også integrerer klimabeskyttelsesaspekter. Hvis vi vil have, at disse bestemmelser skal forebygge stigningen i CO₂-udslip i stedet for at fremme dem, kræver det sanktioner.

Kader Arif (S&D). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Målet med Doharunden var klart. Det skulle være en runde, der fremmede udvikling, en runde, der gav udviklingslandene mulighed for at rette op på de ubalancer, der er skabt af de liberale politikker, som er hidtil er blevet fulgt inden for rammerne af den notoriske Washingtonkonsensus.

Det er ikke overraskende – selvom jeg beklager denne kendsgerning – at holdninger, der støtter fair trade, er på tilbagetog i denne kriseperiode. Over for USA, som ikke vil flytte sig, før sundhedsreformen er vedtaget, og i forbindelse med stigende opposition fra fagforeninger og de største industrielle lobbyistgrupper, lykkes det ikke for Europa at forskyde grænserne, og det er derfor usandsynligt, at der opnås en snarlig aftale.

Flertallet i Parlamentet udnytter derfor denne situation til at vende tilbage til deres ideologi, nemlig aggressiv handel, som udelukkende er baseret på interesserne i at opnå større markedsadgang. Skyd skylden på krisen. Ved at opføre sig på denne måde, ved frem for alt at forsøge at åbne markederne og fjerne alle handelsbarrierer, glemmer de på højrefløjen desuden fuldstændig, at det er i vores interesse at have stærke handelspartnere, som er fuldt integrerede i verdenshandelssystemet. Realiteten er, at intet udviklingsland i sidste instans vil blive styrket af en sådan aftale.

Vi har sammen med hr. Désir, gruppens ordfører for denne beslutning, stillet adskillige ændringsforslag til det fælles kompromisforslag, som er udformet af de europæiske politiske partier på højrefløjen. Jeg vil naturligvis foretrække, at min egen gruppes beslutning vedtages, men det kommer ikke til at ske.

Det er derfor, at vi understreger adskillige ting i vores ændringsforslag. For det første er det absolut afgørende, at offentlige tjenesteydelser fortsat holdes uden for forhandlingsrammerne, fordi de er knyttet til folks grundlæggende behov og ikke kan overlades til markederne.

Dernæst bør der gives særbehandling til produkter, som er af særlig betydning for udviklingslandene, særlig på landbrugsområdet. Fødevarekrisen blev blæst ud af folks hoveder, da den finansielle og økonomiske krise opstod. Lad os ikke glemme, at fødevarerensuverenitet bør være vores absolutte prioritet, det første af millenniumudviklingsmålene.

Endelig mener vi, at offentlig intervention i udviklingslandene bør opretholdes, ikke kun ved at udelukke enhver liberalisering af offentlige aftaler, men også ved at beskytte nye industrier.

Disse få punkter, som ikke er en udtømmende liste, er det absolutte minimum, hvis vi ønsker at sikre, at Doharunden virkelig fremmer udviklingen. Hvis de ikke er med i det endelige forslag, vil jeg opfordre min gruppe til at stemme imod det.

(Bifald)

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil for det første gerne pointere, at en kollega fra Namibia for adskillige måneder siden, i forbindelse med et møde i Verdenshandelsorganisationens styringsudvalg, som jeg er medlem af, udtrykte sin skuffelse over, at priserne på visse europæiske landbrugs- og ikke-landbrugsprodukter i Namibia er lavere sammenlignet med lokale produkter. Dette er et af mange handelsforvridende tiltag, som Doha må finde en løsning på.

I den forbindelse stillede vi i Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa et ændringsforslag, hvor vi opfordrer til – ikke kun med henvisning til Europa, naturligvis, vi stiler også i høj grad dette til USA,

som kommissæren udmærket er klar over – at alle former for eksportstøtte afskaffes fuldstændigt og med øjeblikkeligt varsel.

For det andet vedrørende tjenesteydelser vil jeg gerne blandt de mange ting, der kan siges, påpege, at der er behov for en klar skelnen mellem tjenesteydelser og offentlige tjenesteydelser. Vi er nødt til at kæmpe og forpligte os inden for rammerne af Doha for at opnå liberalisering af tjenesteydelser, hvilket ofte betyder at give os i kast med veritable nationale oligarkier, som kvæler udviklingen af lokale økonomier. Disse nationale oligarkier findes i kommunikationssektoren, banksektoren, forsikringssektoren og andre sektorer. Vi må virkelig forsøge at lave et skel her fra alt, der i stedet vedrører offentlige tjenesteydelser, som naturligvis skal være nationalstatens ansvar.

For det tredje vil jeg nævne et spørgsmål, som endnu ikke er rejst, nemlig at vi nu befinder os i Lissabontraktatens æra, og derfor vil jeg her, som vi også gør i vores kompromisbeslutningsforslag, opfordre Kommissionen til at gennemgå den interinstitutionelle aftale.

Vi må nå frem til en fuldkommen ny *modus vivendi* i relationerne mellem Parlamentet og Kommissionen, så Parlamentet holdes helt ajour med alle forhandlinger og med de forskellige forhandlingsstadier, så Parlamentet kan vedtage henstillinger under forhandlinger, og så Parlamentet kan spille en hel og ansvarlig, deltagende rolle, som det desuden er tilfældet i andre, om end lignende, forhandlinger med EU-tiltrædelseslande.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand! Den 5. december sagde økonomi og nobelprisvinder Maurice Allais, at den egentlige årsag til krisen var at finde i Verdenshandelsorganisationen, og at der var behov for reform hurtigst muligt, idet hans analyseresultat var, at den nuværende massearbejdsløshed skyldes den storstilede liberalisering af handelen – en liberalisering, som kun kommer de rige til gode.

Døv over for folkets lidelse holder WTO, G20 og Kommissionen, udelukkende for at behage den internationale finansverden og de store kapitalistiske multinationale selskaber, fast ved ønsket om at fuldføre Doharunden for enhver pris og ved at erklære en absurd krig mod protektionismen. De tøver ikke med at forfalske den økonomiske historie for at opnå dette, ved at tilskrive krisen i 1929 og Anden Verdenskrig protektionisme. De strækker skandaløs kynisme til det yderste ved at påstå, at de gør dette i de fattigste landes interesse.

Som Maurice Allais og klarhovedede økonomer viser, skaber den fulde liberalisering af handelen en konkurrence, som sætter alle op mod alle, samt omlægninger, der forårsager betalingsrestriktioner, massearbejdsløshed og dermed krise i vores økonomier. Hvis vi ikke handler, vil den universelle frihandel ende med at ruinere vores civilisation langt hurtigere end global opvarmning.

Det haster og er afgørende, at vi slår ind på en vej med moderat protektionisme, som er fornuftig, socialt retfærdig og rimelig, og som udgør et gensidigt samarbejde til fordel for forskellige folk og kontinenter.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Vi har brug for en demokratisk revolution. Jeg husker meget tydeligt, at de forhandlinger, vi hører på i dag, begyndte for 10 år siden her i Parlamentet. Jeg vil gerne opfordre Dem, fru kommissær, til især at tage det, hr. Désir har sagt, men også det, som Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og nogle af parlamentsmedlemmerne på venstrefløjen har sagt, til Dem.

Ser De ikke, at vi, med den løsning, som EU er trådt ind i forhandlingerne med, ikke som ærlige mæglere kan overvinde ubalancen i det, vi nu ser i København, og at vi i virkeligheden har brug for en ny løsning? I meget af det, udviklingslandene gør i dag, er de ikke længere udviklingslande. De er vækstøkonomier, industrilande og meget selvbevidste. Hvis det ikke lykkes os i Europa at vove at starte på ny med fair krav, så vil vi ende præcis der, hvor vi ikke vil være, nemlig med protektionisme og med en gentagelse af 1933 og årene, der fulgte i Europa.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg ønsker ikke at komme i klammeri med nogle af mine kolleger, som har talt før mig, men jeg tror, at Verdenshandelsorganisationens rolle er blevet så meget desto vigtigere, eftersom de nuværende udviklede forhold, som rammer økonomien, kræver en multilateral institution, der kan overvåge handelspraksisser.

Verdenshandelsorganisationen vil fortsætte med gennem Doha-udviklingsdagsordenen at forbedre vilkårene for global handel og investering ved at indføre klarere regler. I betragtning af den vigtige rolle, som Doha-udviklingsdagsordenen har spillet for økonomisk vækst og for at begrænse arbejdsløshed og fattigdom, tror jeg, at dagsordenen skal afsluttes i løbet af 2010, og at udviklingskriteriet skal bevares som den centrale søjle. Dagsordenen kan så blive en solid ramme for koordinering af utallige økonomiske spilleres aktiviteter og hjælpe os med at overvinde afmatningen og skabe økonomisk genopbygning.

Endelig vil jeg gerne anbefale, at Kommissionen forsyner Parlamentet med regelmæssige opdateringer om det relevante stadium i forhandlingerne om Doha-udviklingsdagsordenen.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne takke især kommissæren for at have fremlagt EU's idéer meget klart i forhandlingerne i Genève, for os handler Doharunden nemlig om at skabe en ny ramme for den globale økonomi, som gennemgår denne krise.

Jeg tror ikke, det er specielt let for 153 stater at blive enige om en fælles løsning, men for især små og mellemstore virksomheder – som danner rygraden i den europæiske økonomi – er handelsfremme naturligvis et af de vigtigste punkter, vi er nødt til at få tag i, hvis vi ønsker at skabe mulighed for en global økonomisk vækst på 2-3 % også i fremtiden, for at kunne sikre beskæftigelsen ikke kun her i Europa, men også i de mange fattige lande i denne verden.

Det er derfor også vigtigt for os at beskytte de produkter, vi fremstiller, særlig i landbruget, ved hjælp af oprindelsesbetegnelser, så værditilvæksten også kan udnyttes behørigt lokalt.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne komme med en alarmerende kendsgerning og foreslå noget, som kan være et middel mod denne.

For det første er den alarmerende kendsgerning, jeg har opdaget, at det på det sørgeligste at ved at mislykkes for WTO at indfri det mål, som WTO blev oprettet og etableret for, nemlig at reducere fattigdom – i de fattigste lande – som det er påpeget her ved flere lejligheder. Nu, i dag, er der en mia. mennesker, der lider af fejlnærings, hvoraf 700 mio. paradoksalt nok er landmænd.

Midlet set fra et landbrugssynspunkt er, at vi utvivlsomt må sætte en stopper for monokultur med henblik på eksport, særlig på det afrikanske kontinent, og prioritere subsistenslandbrug i disse lande i stedet for at prioritere international handel.

Enten fortsætter vi på samme måde, og så vil det afrikanske kontinent fortsætte med at gå under, eller også ændrer vi retning radikalt og kan begynde at trække vejret, særligt i Afrika, og jeg gentager, at det vil være gennem subsistenslandbrug, som skal prioriteres frem for international handel.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Det er på tide at ændre prioriteringerne i international handel og at forkaste frihandel på grundlag af dens negative bidrag til den finansielle, økonomiske, fødevarer- og sociale krise, som folk nu oplever, med stigende arbejdsløshed og fattigdom. Frihandel tjener kun de rigeste landes og de største erhvervs- og finansgruppers interesser.

Der er behov for en indgående ændring af forhandlingerne for at prioritere udvikling og social fremgang, etablering af arbejdspladser med rettigheder og bekæmpelse af sult og fattigdom. Dvs. at afskaffe skattely, investere i fødevarer- og sundheds- og sikkerhed, støtte offentlige kvalitetstjenester og respektere regeringernes ret til at bevare deres egne økonomier og offentlige tjenesteydelser, særlig på områder som sundhed, uddannelse, vandforsyning, kultur, kommunikation og energiforsyning.

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne henvise til, hvad et af medlemmerne sagde – at EU bør være den ærlige mægler i disse forhandlinger. Jeg er ikke uenig, men jeg ønsker ikke, at EU skal være den eneste bankier i denne runde.

Der er en bred anerkendelse af, at EU har spillet en afgørende rolle i at holde toget på skinnerne. Grunden til dette er, at vi i tidligere runder har været meget sårbare på grund af vores landbrugssektor, og det har ikke været tilfældet i disse forhandlinger. Vi har lagt et stærkt tilbud på bordet, og det har betydet, at vi nu står i en meget favorabel situation.

Men jeg er også nødt til at sige – ikke kun her, jeg har også sagt det andre steder, bl.a. under forhandlingerne i Genève – at EU ikke vil komme med yderligere indrømmelser for landbruget. Vi har strakt os til det yderste for, hvad vi kan gøre, og det har man faktisk anerkendt.

Det var unægtelig meningen, at Dohaudviklingsrunden skulle være en udviklingsrunde. Jeg mener, at den forhandlingstekst, som er på bordet i dag, viser, at hvis vi afslutter denne runde, så ville den bestemt give resultater på udviklingsfronten. F.eks. vil udviklingslandenes markedsåbningsforpligtelser ikke være de samme som i-landenes, og de fattigste lande – de mindst udviklede lande – vil ikke skulle åbne deres markeder overhovedet. EU har støttet denne fleksible løsning.

I dag er EU den eneste industrialiserede blok, som har åbnet sine markeder fuldstændigt for de mindst udviklede lande med toldfri, kvotefri adgang på alle områder. Ingen andre industrilande har gjort så meget,

som vi har, men disse blokke vil blive tvunget til at gøre det samme, som vi har gjort, hvis vi kan afslutte denne runde.

Med hensyn til om aftalen er god nok mener jeg, at det at kunne opnå konsensus mellem mere end 150 forskellige lande med fuldkommen forskellige tilnærmelser sandsynligvis vil betyde, at man aldrig ville kunne finde den bedste løsning for alle parter. Men jeg mener, at de tilbud, EU er kommet med, er stærke og bestemt vil resultere i fordele for den globale handel.

Til slut vil jeg gerne have lov til endnu en gang at understrege Kommissionens villighed og åbenhed vedrørende den nye rolle, som Parlamentet kommer til at spille i fremtiden, til samarbejde og gennemsigtighed i de drøftelser, som vi ganske givet vil få om handelsspørgsmål for fremtiden.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Handel kan være grundlaget for varig og retfærdig udvikling. Vi udrydder ikke verdens fattigdom og sult uden markedets hjælp. De, der mener noget andet, dømmer de fattige til evigt behov for støtte, evig afhængighed og evig usikkerhed for fremtiden. Kun opbygningen af en ægte markedsøkonomi kan hjælpe fattige lande og deres indbyggere ud af vores dages afhængighedsfælde. Globalisering kan være en velsignelse og ikke en forbandelse. Indstilling af forhandlingerne i WTO's Dohaudviklingsrunde har været til størst skade for udviklingslandene. Dette er desto mere foruroligende, fordi det er sket i en tid med fødevarer-, brændstof- og økonomikrise. Vi bør gøre alt, hvad der står i vores magt for at genoprette tilliden til det multilaterale handelssystem. Hvis der ikke findes en løsning på dette problem, vil de fattige, de udstødte og de, der befinder sig i risikozonen, blive stående, hvor de står.

Tokia Saïfi (PPE), skriftlig. – (FR) Det er stadig et problem at få afsluttet Doharunden, og den syvende ministerkonference i Genève i begyndelsen af december skabte ikke de betingelser, der skal til for at styrke den multilaterale ramme for international handel. Faktum er, at WTO's arbejde er altafgørende for den globale økonomiske genopretning. Verden i efterkrisetiden, en verden i indbyrdes afhængighed, vil således skulle beskytte sig selv mod økonomisk nationalisme og overdreven protektionisme ved at fokusere på regulering og bevarelse af et fair trade-miljø. Vi må nu mere end nogensinde huske på, at vores mål er en ambitiøs og afbalanceret afslutning på Doharunden. EU kan med sit konstruktive forslag om landbrugsdelen (utallige indrømmelser og en gennemgående reform af den fælles landbrugspolitik) siges at have ydet et livsvigtigt bidrag, som bringer det tættere på en aftale. Derfor skal disse utallige indrømmelser nu modsvares af fremskridt vedrørende markedsadgang for ikke-landbrugsvarer (NAMA) og tjenesteydelser. WTO er et internationalt organ, som kan hjælpe med at overvinde uligheder og styrke udviklingslandenes handelsmuligheder. Det skal ikke desto mindre kunne reformeres og tage hensyn til samspillet mellem handel og bæredygtig udvikling.

17. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: SE/Volvo – AT/Steiermark – NL/Heijmans (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0079/2009) af Bøge for Budgetudvalget om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: SE/Volvo – AT/Steiermark – NL/Heijmans (KOM(2009)0602 – C7-0254/2009 – 2009/2183(BUD)).

Reimer Böge, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I dag behandler vi endnu en gang et forslag om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Der bliver kortere og kortere imellem disse betænkninger. Denne gang er der tale om ansøgninger fra Sverige og Østrig i forbindelse med afskedigelser i bilsektoren og fra Nederlandene i forbindelse med afskedigelser i byggesektoren.

Jeg vil endnu en gang minde om, at denne fond, der har et årligt loft på 500 mio. EUR, har som sit eneste formål at hjælpe arbejdstagere, der er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene, og støtte dem udelukkende ved hjælp af videre- og efteruddannelse, så de får mulighed for at få et passende arbejde igen.

For os er det i denne sammenhæng igen vigtigt at understrege generelt, at der kun bør forelægges enkeltforslag eller enkeltbetænkninger i stedet for flere ansøgninger om anvendelse af Fonden for Tilpasning til Globaliseringen, som det er tilfældet her – forhåbentlig for sidste gang.

Vi vil gerne påpege endnu en gang, at bistanden fra Fonden for Tilpasning til Globaliseringen ikke bør erstatte foranstaltninger, som det i henhold til national lovgivning eller kollektive overenskomster er virksomhedernes

ansvar at gennemføre, eller foranstaltninger til omstrukturering af virksomheder eller sektorer. Vi har stadig et kritikpunkt – og Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender vil i hvert fald ikke slække på kravene her – nemlig at betalingsbevillingerne tydeligvis overføres systematisk fra Den Europæiske Socialfond, selv om Fonden for Tilpasning til Globaliseringen i sidste ende er et separat, målrettet instrument med egne formål og frister.

Det samlede beløb, som er på tale i forbindelse med de tre ansøgninger, vi behandler i dag – og som vi skal træffe beslutning om i denne uge – er på 15,9 mio. EUR. I denne henseende er den svenske og nederlandske ansøgning baseret på retsgrundlagets artikel 2, litra a), som vedrører mindst 500 afskedigelser over en periode på fire måneder i en virksomhed i en medlemsstat. Den østrigske ansøgning er baseret på artikel 2, litra b), der vedrører mindst 500 afskedigelser over en periode på ni måneder, især i små eller mellemstore virksomheder. Som sagt vedrører den svenske ansøgning i alt 4 687 afskedigelser hos bilfabrikanten Volvo og 23 leverandører og producenter i efterfølgende produktionsled. Hertil har Sverige ansøgt om 9,8 mio. EUR fra fondens midler.

Den østrigske ansøgning vedrører 744 afskedigelser i ni virksomheder, hvoraf 400 er omfattet af bistanden fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Til dette formål har Østrig ansøgt om 5,7 mio. EUR. Den aktuelle nederlandske ansøgning vedrører 570 afskedigelser i en enkelt virksomhed, Heijmans N.V., hvoraf 435 er omfattet af bistanden, med et samlet beløb på ca. 386 000 EUR.

I henhold til Kommissionens vurdering, som vi kan støtte – på grundlag af en grundig undersøgelse – opfylder ansøgningerne interventionskriterierne. Ikke fordi jeg har noget ønske om at komme mine kolleger i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender i forkøbet, men jeg vil dog bemærke, at dette udvalg, som det også er blevet vedtaget i proceduren her, vil komme med en udtalelse, inden Budgetudvalget træffer afgørelse, og det vil se nøje på alle detaljer. Udvalget har f.eks. gjort opmærksom på, at der i det svenske tilfælde kun er 1 500 af de 4 687 omtalte afskedigelser, som er berettiget til bistanden.

Hvad angår Heijmans, kan det f.eks. konstateres, at der har været yderligere 400 afskedigelser, hovedsagelig af arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse, som ikke er omfattet af ansøgningen. I denne forbindelse er der altid individuelle spørgsmål, som ganske rigtigt skal stilles, men som dog ikke bør forhindre os i at give generelt grønt lys for bevillingen af de midler, der er ansøgt om.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke ordføreren for støtten til Kommissionens forslag om at frigive midler fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen som følge af fyringer i bilsektoren i Sverige og Østrig og byggesektoren i Nederlandene.

Hr. Böge knyttede et par kommentarer til støtteerklæringen, især to vedrørende budgettet. Jeg har allerede været inde på disse punkter i den tidligere forhandling, og jeg vil gerne vende tilbage til dem i dag.

Det første budgetspørgsmål, De rejste, drejede sig om finansieringskilder. Det, De siger, er, at Den Europæiske Socialfond ikke må være den eneste finansieringskilde. Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er, set ud fra et budgetmæssigt perspektiv, et særligt instrument, som ikke har egne midler. Midlerne skal overføres, før de kan frigives, hvilket for det første betyder, at der skal findes budgetposter, som giver passende muligheder, og for det andet, at der stilles forslag til budgetmyndigheden om, at de beløb, som herved identificeres, frigives via en budgetændring. Dette er noget, der gøres i hvert enkelt tilfælde, alt efter behov.

Det er korrekt, at Den Europæiske Socialfond indtil nu har været hovedfinansieringskilden. Det skyldes ikke kun, at de to fonde har fællestræk. Det skyldes først og fremmest, at denne fond råder over betydelige midler. I 2009 råder Den Europæiske Socialfond over næsten 11 mia. EUR til udbetalinger. Ultimo november var der brugt 6 mia. EUR af dette beløb. De samlede betalinger til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen udgør 53 mio. EUR i 2009, dvs. 0,5 % af Den Europæiske Socialfonds budgetmidler. Indtil nu har den metode, vi har valgt, og som set ud fra en bestemt synsvinkel er logisk og nemmere end andre metoder, ikke forsinket eller sat opfyldelsen af Den Europæiske Socialfonds mål på spil. Jeg er dog enig i, at vi skal sprede kilderne til betalingerne, og jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen tager sig af dette spørgsmål. Jeg håber derfor, vi vil kunne præsentere Dem for flere mulige scenarier næste gang.

Det andet spørgsmål, De var inde på, er ikke rent budgetrelateret, men vedrører snarere beslutningstagningen, idet De anmoder Kommissionen om for eftertiden at forelægge sine forslag til frigivelse af midler fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen enkeltvis. Kommissionen er klar over fordelene ved denne fremgangsmåde, hvor sagerne behandles enkeltvis, hvilket helt udelukker risikoen for f.eks. hemmelige aftaler eller garantier. Det er korrekt, at den metode, som oprindeligt blev brugt, var en helt normal metode, som i en vis grad gjorde den administrative behandling af problemerne nemmere, men det er min opfattelse,

at de faktiske og politiske grundprincipper i høj grad taler for en fremgangsmåde, hvor sagerne behandles enkeltvis, og Kommissionen vil benytte denne metode fremover.

Lambert van Nistelrooij, for PPE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Usædvanlige tider kræver usædvanlige tiltag. Med Fonden for Tilpasning til Globaliseringen, et stærkt efterspurgt redskab, lægger Europa handling bag sine ord. Massefyringen af over 700 fastansatte i det nederlandske byggefirma Heijmans N.V. – for ikke at nævne afskedigelserne i udlandet, i f.eks. Belgien og Det Forenede Kongerige – kræver en målrettet indsats. Byggesektoren spiller en stor rolle i Brabant-regionen, hvor jeg også kommer fra, og virkningerne af denne form for massefyring kan mærkes langt ud over regionens grænser.

Europas indsats er med rette målrettet mod at bevare ekspertise og kvalifikationer. Krisen har betydet, at folk nu mister deres arbejde, selv om erfaringen har vist os, at der er stor mangel på faglært arbejdskraft, især i byggebranchen. Derfor er et mobilitetscenter, sammen med bevaringen af ekspertise og af arbejdspladser, hvor dette er muligt, et fornuftigt redskab til Heijmans. De nederlandske ministerier og de regionale myndigheder, bl.a. i provinsen Nord-Brabant, arbejder nu på at fremskynde stærkt målrettede investeringer i projekter, infrastruktur og byggeri. På denne måde forsøger vi at vise dem, der mister deres arbejde, at vi gør en aktiv indsats, også finansielt set.

Jeg vil gerne påpege endnu en gang – og især i denne uge med København i bakspejlet – at der er et presserende behov for energiforsyning og energiforanstaltninger inden for byggeri og transport. Vi har ændret reglerne i Parlamentet på andre områder – jeg vil i denne forbindelse gøre opmærksom på de fremskyndede udbetalinger og forskud fra regionalfonde – og derfor bør man støtte et aktivt bidrag fra Parlamentet. En virksomhed som Heijmans, der altid har fokus på kontinuitet og kvalitet, vil også drage fordel heraf. I denne ånd vil vi give de tre forslag, især forslaget vedrørende Heijmans, vores helhjertede støtte.

Frédéric Daerden, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Ansøgningerne om disse midler bliver hyppigere og hyppigere. Dette skyldes først og fremmest den økonomiske krise, som vi oplever på vores kontinent.

Krisen påvirker nogle af Europas grundlæggende industrisektorer, som det også fremgår af disse tre seneste ansøgninger fra bil- og byggesektoren, som har fået en positiv respons.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at minde om, at mange af de ansøgninger, vi får for tiden, ud fra en retlig synsvinkel ikke ville kunne imødekommes, hvis ikke der havde været den seneste ændring af forordningen for Fonden, hvor den økonomiske krise blev tilføjet som et kriterium for støtteberettigelse.

Dette viser, at politiske instrumenter af høj kvalitet her i Europa-Parlamentet stilles til rådighed for vores medborgere i krisetider, når den politiske vilje er til stede. Politisk vilje kan stadig gøre en forskel, idet jeg ved læsningen af hr. Böges betænkning kan konstatere, at den påpeger de vigtigste ting, der skal til for at forbedre fondens arbejde, nemlig hurtigere behandling af ansøgninger for at vise imødekommenhed i krisen, ikke flere samlede ansøgninger og anvendelse af andre midler end Den Europæiske Socialfonds.

Hvad det sidste angår, ville den bedste løsning være at give fonden dens egne betalingsbevillinger, sådan som andre fonde har, men vi kender Rådets indstilling til dette spørgsmål, og jeg forstår helt og fuldt, hvad kommissæren sagde.

Det glæder mig at se en fælles velvillig indstilling. I denne forbindelse nærer jeg ikke tvivl om, at fondens ubestridelige nytte, sammen med Parlamentets velvilje, betyder, at vi vil nå vores mål om at styrke denne fond.

Marian Harkin, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er et håndgribeligt udtryk for solidaritet med arbejdstagere, der har mistet deres arbejde på grund af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene.

Som medlemmer af Parlamentet giver det os en vis tilfredshed at vide, at vi kan bidrage til at lindre nogle af de mere umiddelbare virkninger af afskedigelserne for disse arbejdstagere og give dem et håb for fremtiden.

Vores rolle bør dog ikke begrænses til blot at godkende denne fond. Det er vores ansvar at gøre vores bedste for først og fremmest at sikre, at alle kriterier er opfyldt, men også at gøre alt, hvad der står i vores magt, for at Fonden for Tilpasning til Globaliseringen skaber merværdi.

Et af de relevante spørgsmål, som Beskæftigelsesudvalget har rejst, er, at de foranstaltninger, som foreslås af medlemsstaterne, supplerer andre aktiviteter, der medfinansieres af strukturfondene. Og vi kan ikke nøjes

med en simpel bekræftelse af, at dette er tilfældet. Det skal kunne dokumenteres, at det er tilfældet, da dette vil bidrage til at sikre den merværdi, jeg taler om.

Merværdien følger også af, at fonden ikke vil erstatte aktiviteter, som er virksomhedernes ansvar, men er et værdifuldt supplement til foranstaltninger, der træffes på nationalt plan.

Selv om vi evaluerer fondens merværdi i forbindelse med revisionen af den flerårige finansielle ramme for 2007-2013, bør dette efter min opfattelse være en løbende proces, og vi bør være årvågne, hvad dette angår.

En anden ting, som jeg anser for at være vigtig, er gennemførelsen af ligestilling mellem kvinder og mænd og ikkeforskelsbehandling inden for fondens rammer.

Jeg har kastet et hurtigt blik på kønsopdelingen inden for de tre programmer, som er berettiget til bistand, og resultatet er 91 %, 72 % og 79 % mænd. Jeg har set på nogle af de andre programmer, vi har finansieret før dette, og det tyder på, at en langt større procentdel af midlerne går til afskedigede mandlige arbejdstagere. Måske er der tale om en statistisk afvigelse, eller det kan være en situation, hvor der af en eller anden grund er flere ansøgninger, der vedrører mandlige arbejdstagere.

Endelig er vi nødt til at være grundige i vores bedømmelse af alle ansøgninger, da det er meget vigtigt, at bistanden ydes så hurtigt og effektivt som muligt.

Marije Cornelissen, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg vil lægge ud med at understrege, at vi kan tilslutte os anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen i forbindelse med disse tre ansøgninger. Ansøgningerne opfylder kriterierne, og de afskedigede arbejdstagere er derfor berettigede til bistand fra fonden.

Jeg vil dog benytte lejligheden til at gøre opmærksom på en vigtig mangel ved denne fond. Vi er ved at udvikle en fælles vision i Europa for økonomiens og arbejdsmarkedets fremtid. De forskellige politiske grupper i Parlamentet er måske ikke helt enige om, hvordan dette helt præcis skal gøres, og hvor langt vi skal gå i denne forbindelse, men vi er temmelig enige om de store træk. Der kræves mere bæredygtighed og inddragelse. Hvis vi vil nå disse mål, må vi gribe mulighederne nu. Dette er netop tidspunktet – her under krisehåndteringen – hvor vi skal handle, så vi kommer nærmere den bæredygtige økonomi.

Efter min opfattelse går vi glip af nogle muligheder med den måde, fonden bruges på i dag. Det er en stor skam, at fonden, som er et af vores redskaber til at modstå krisen, ikke viser vejen frem. Vi skal turde træffe virkelige valg. Hvis vi sikrer, at folk, som lige nu mister deres job i forurenende industrier som bilindustrien, omskoles til arbejde i bæredygtige sektorer med fremtiden for øje i stedet for at blive hængende i fortiden, vil det vise, hvilken retning vi ønsker at gå, og det vil bringe den innovative, inkluderende og bæredygtige økonomi en smule nærmere.

Hynek Fajmon, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! I dag behandler vi flere sager, der vedrører frigivelse af midler fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Der skal tages stilling til, om der er penge til at imødekomme ansøgninger fra regeringerne i Sverige, Østrig og Nederlandene i forbindelse med fyringer i virksomheder inden for bilbranchen og byggebranchen. Vi har tidligere godkendt en række lignende bidrag. Jeg mener imidlertid ikke, at dette er en korrekt foranstaltning, som EU bør fortsætte med. Jeg vil gerne fremføre to argumenter for mit synspunkt.

For det første er det en uretfærdig foranstaltning. Globalisering, eller rettere konkurrencepres, rammer næsten alle ansatte og arbejdsgivere i små virksomheder i EU. Som følge heraf går hver dag mange europæiske arbejdspladser tabt, og nye bliver oprettet. Imidlertid giver man i EU kun bistand på europæisk plan i forbindelse med mistede job, hvis det er store virksomheder, hvor tilstrækkeligt mange arbejdspladser går tabt. Folk, der afskediges fra små virksomheder, har ikke ret til denne form for bistand. Derfor er det en selektiv og i sidste instans uretfærdig foranstaltning.

For det andet er dette et spørgsmål, som efter min mening bør løses på nationalt plan, hvor der er tilstrækkelige ressourcer, informationer og politikker.

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Vi vil stemme for bistanden til de afskedigede arbejdstagere i Sverige, Østrig og Nederlandene. Med hensyn til denne fonds retfærdighed og effektivitet, bliver jeg imidlertid mere og mere forvirret, hver gang der kommer en ansøgning.

Hvad angår for det første effektiviteten, ydede fonden bistand til 16 000 arbejdstagere i 2009, hvilket er en dråbe i havet af afskedigelser, og den brugte 53 mio. EUR ud af de 500 mio. EUR, der er til rådighed. Hvad

angår for det andet retfærdighed, vil jeg gerne vide, hvorfor en svensk arbejder i bilindustrien støttes med et beløb på 6 500 EUR, mens en østrigsk arbejder i bilindustrien får 14 300 EUR.

Hvordan skal jeg kunne forklare dette til en portugisisk tekstilarbejder, som kun fik 524 EUR i støtte, når hendes catalanske modpart kan få 2 000 EUR? Og endnu værre: Hvorfor er arbejdstagere i tidsbegrænset ansættelse ikke omfattet af den nederlandske ansøgning, skønt de er hårdest ramt? Man kan ikke blive ved med at bruge denne fond til at øge forskellene i ledighed eller forstærke ulighederne mellem rige lande og marginaliserede lande.

Marta Andreasen, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! EU har oprettet budgetmæssige instrumenter for at støtte arbejdstagere, der afskediges som følge af gennemgribende strukturelle ændringer i verdens handelsmønstre, hvoraf mange har været direkte eller indirekte under EU's påvirkning.

Dette er imidlertid en lappeløsning. At give støtte til uddannelse af personer, der har mistet deres arbejde inden for bestemte brancher, vil ikke løse problemet for disse brancher, ligesom det heller ikke vil hjælpe med at skabe en alternativ branche, som kan overtage arbejdskraften. Det er bare spild af skatteydernes penge. Hvis EU virkelig ønskede at hjælpe Europa ud af krisen, burde man undersøge og arbejde på at fjerne årsagerne til krisen. Men man vil hellere se det som velgørenhed, der kommer de fattige til hjælp.

Naturligvis vil denne indsats i første omgang give udbytte i form af opbakning til EU fra modtagerne. Betænkningen og forslaget til beslutning indikerer heller ikke rækkevidden af denne bistand, dvs. hvor mange industrier den vil omfatte, og hvor mange virksomheder inden for en bestemt industri. Det mest bekymrende er, at det i betænkningen understreges, hvor vigtigt det er at fremskynde udbetalingen af bistanden, uden at det nævnes, at det skal dokumenteres, at midlerne når de rette mennesker til det rette formål. Endnu værre er det, at der i betænkningen ikke stilles krav om regelmæssig kontrol af virkningerne af bistanden, idet evalueringen skal foregå inden for revisionen af den flerårige finansielle ramme for 2007-2013.

Det er skatteydernes penge, vi taler om, og mange af dem har også mistet deres arbejde, men får ingen støtte, og mange af dem står med alvorlige økonomiske problemer. Hvordan kan vi behandle deres penge med så stor foragt? Jeg vil stemme imod dette forslag og opfordrer Dem til at gøre det samme.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Med Fonden for Tilpasning til Globaliseringen har EU et budgetmæssigt instrument, som yder finansiel støtte til arbejdstagere, der er ramt af gennemgribende strukturelle ændringer i verdens handelsmønstre. Nu yder Fonden for Tilpasning til Globaliseringen også direkte bistand til folk i mit hjemland, som er ramt. Jeg har ved flere lejligheder gjort opmærksom på, at man ikke fejlagtigt må se Fonden for Tilpasning til Globaliseringen som en reserveløsning for multinationale virksomheder. Den skal gå direkte til hjælp til de borgere, der er ramt. Derfor går jeg ind for kontrolmekanismer og ville gerne se regelmæssige situationsrapporter fra Steiermark. Denne fond anvendes lige der, hvor samfundet har mest brug for det, nemlig til at hjælpe de mennesker, der er ramt. Dette er noget positivt, som EU gør for borgerne.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Det glæder mig, at vi i dag drøfter, hvordan vi kan håndtere den globale krise og især arbejdsløsheden. Den påvirker naturligvis mange uskyldige virksomheder, der blot har få indgående ordrer og derfor ingen omsætning. Derfor mangler de likviditet, og på grund af det mister de deres kreditværdighed.

Jeg er taknemlig for, at der her især fokuseres på små og mellemstore virksomheder. Jeg tror, at overgangsstøtte er særlig vigtig, så de kan fortsætte med at arbejde og udnytte alle passende nye muligheder på markedet. Vi bør omhyggeligt analysere resultaterne af denne støtte, så vi kan se, hvor vi har anvendt bedste praksis, og hvor vi rent faktisk kunne hjælpe med at sikre arbejdspladser, og frem for alt hvor det er lykkedes os at reintegrere afskedigede arbejdstagere på arbejdsmarkedet så hurtigt og effektivt som muligt.

Nu handler det om at yde hurtig hjælp, og derfor støtter jeg også anvendelsen af fonden så hurtigt som muligt, især i Steiermark i Østrig, hvor en hel region beskæftiget med bilfabrikation er berørt, og hvor der er mange leverandører involveret, hvilket naturligvis er særlig vigtigt for infrastrukturen. Jeg synes, det er godt, at der stilles disse 5,7 mio. EUR til rådighed. I denne forbindelse vil jeg dog bede om, at der udarbejdes en analyse for alle de sager, som vi i dag beslutter at imødekomme, og at pengene ikke bare flyder ud, uden at der er dokumentation for, at de retter op på skaderne, eller at der oprettes nye virksomheder, og at en aktiv økonomisk virksomhed i fremtiden gør denne region i stand til at genvinde den kraft, den har haft indtil nu.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Hr. formand! Den østrigske ansøgning om bistand fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen vedrører de tidligere ansatte hos i alt ni billeverandører i Steiermark. Hvis

vi ser nærmere på denne sag, fremgår det umiddelbart, at det er en klassisk sag for fonden, da den drejer sig om afhjælpende bistand. Fonden kan netop bidrage med en sådan bistand, og dette er også grunden til, at den blev oprettet, nemlig at yde bistand til personer, som er direkte berørt af de negative virkninger af globaliseringen, og som med et pludseligt tab af arbejde skal lide under konsekvenserne af uansvarlige spekulanter på det finansielle marked.

Desværre er Steiermark karakteriseret ved sin store afhængighed af efterspørgslen i bilindustrien. Det betyder, at hele regionen er ramt af de dårlige tider på markedet og nedgangen i efterspørgslen efter biler. Bilsalget er faldet med 59,4 %. Set i denne sammenhæng er de 5,7 mio. EUR en fremragende investering med henblik på reintegration af fyrede arbejdstagere på arbejdsmarkedet. Med andre ord vil denne investering give arbejdstagerne adgang til lokale beskæftigelsesfonde specifikt for bilsektoren, samtidig med at man fremmer gennemførelsen af foranstaltninger, der er målrettet mod forberedelse af arbejdstagere samt kvalifikationer.

FORSÆDE: Silvana KOCH-MEHRIN

Næstformand

Milan Cabrnoch (ECR). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! I denne uge skal vi udtale os om et forslag fra Kommissionen om at frigive midler fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen i tre tilfælde, nemlig Sverige, Nederlandene og Østrig. Desværre har vi igen at gøre med tre meget forskellige sager, der ikke har nogen tilknytning til hinanden.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at Europa-Parlamentet ved en tidligere lejlighed har anmodet Kommissionen om at forelægge separate anmodninger om frigivelse af midler, så sagerne kan behandles enkeltvis. Endnu en gang er anmodningerne præget af en hel række uklarheder. F.eks. er omfanget af midler, der vil blive anvendt, uklart i forbindelse med den svenske anmodning, og hvad angår den østrigske anmodning, er de midler, som anmodes om pr. afskediget person, af forbløffende størrelse. Mens der i tidligere projekter er anmodet om nogle hundrede euro pr. person, beder Østrig om 14 300 EUR for hver arbejdsløs. Vi er stadig ikke overbevist om, at forslagene er i overensstemmelse med formålene med oprettelsen af globaliseringsfonden, og vi støtter ikke frigivelsen af disse midler.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne bruge det blå kort til simpelthen at korrigere en enkelt ting. Bistanden i Østrig ydes ikke til kun en person.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Som De kan se, er dette tydeligvis et østrigsk spørgsmål, og vi er meget bekymrede for Steiermark, som er en af de hårdt ramte provinser, idet andelen af befolkningen, der har med bilindustrien at gøre, ligger over gennemsnittet, samtidig med at en uforholdsmæssig høj andel af disse produkter eksporteres. Som det allerede er nævnt, har den globale nedgang i efterspørgslen ført til i alt 744 afskedigelser, og vi er meget glade for, at 400 af de berørte arbejdstagere vil modtage bistand gennem Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Det er vi meget taknemlige for.

I dette tilfælde – og det er vi nødt til at præcisere på baggrund af bl.a. den foregående talers udtalelse – handler det ikke om støtte blot til omstrukturering, men om at støtte individuelle arbejdstagere ved at give bistand til leveomkostninger og videreuddannelsesforanstaltninger. I denne henseende er jeg enig med fru Cornelissen i, at denne videreuddannelse skal være særlig målrettet mod fremtiden. Vi har brug for arbejdstagere med en bedre uddannelse med henblik på fremtiden, og omskoling til områder som teknologi og vedvarende energi er bestemt et skridt, som det er umagen værd at tage. Det vil man i hvert fald støtte i Steiermark.

Gunnar Hökmark (PPE). – (SV) Fru formand! I en forhandling som denne bør man huske på, at det er globalisering, der har gjort Europa rigt, der har skabt arbejdspladser og frembragt investeringer. Eksport har banet vejen for nye forretningsmuligheder og dannelsen af store virksomheder. Import har givet borgerne mulighed for at leve et godt liv med billige produkter og tjenesteydelser, der samlet set har resulteret i genopbygning.

Forandringer i stor målestok er en konstant faktor, som giver plads til nye virksomheder, nye arbejdspladser og nye muligheder. Disse vidtrækkende ændringer præger hele samfundet, og vi bør på ingen måde forsøge at hindre dem i at ske. Vi er dog nødt til at gøre overgangen nemmere for de mennesker, der berøres af dem. Alle medlemsstater bør have pligt til at sikre, at overgangen foregår trygt og på en måde, som giver masser af muligheder.

EU kan ikke give disse muligheder med en enkelt fond. Forandringerne er for store og for betydningsfulde. Hvis vi tror, problemet kan løses med en globaliseringsfond, er det et forkert billede, vi viser af situationen.

Vi var imod oprettelsen af en sådan fond. Når det gælder bilindustrien, er vi dog klar over, at Europa lige nu er i en helt særlig situation med mange forskellige former for støtte på europæisk og nationalt plan, og vi risikerer ikke kun den fordrejning, som sker, når der gives offentlig støtte til enkeltaktører, men også den fordrejning, der forstærkes, hvis virksomheder og industri i forskellige regioner ikke kan få den samme støtte. På denne baggrund vil vi stemme for forslaget, da støtteprocessen allerede er så fremskreden, at konkurrencen fordrejes, hvis der ikke ydes støtte. Vi vil dog understrege, at vi ikke kan fortsætte på denne måde.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne understrege, at Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, som vi har oprettet, er henvendt til arbejdstagere og har til formål at forbedre deres beskæftigelsesmuligheder. Derfor er det netop her, vi for alvor skal sætte ind med grundlæggende tiltag. Det er med denne indstilling, vi i vores gruppe behandler sagerne vedrørende Fonden for Tilpasning til Globaliseringen, for at sikre, at arbejdstagerne kan integreres på markedsmarkedet, og forblive der, for der kan ikke ske social integration uden faglig integration.

Den anden ting, jeg gerne vil understrege, er, at bilsektoren er meget alvorligt berørt, og jeg vil opfordre bilfabrikanterne, som er meget hårdt ramt af krisen, til at tilpasse deres produkter både til de nye miljømål og til forbrugernes nye behov. Det er sektorens fremtid, der står på spil.

Endelig vil jeg opfordre alle til at bakke op om Budgetudvalgets forslag – og jeg vil gerne takke hr. Böge for hans forslag – og tilslutte mig hr. Rübig's opfordring til kontrol af virkningerne af vores politikker.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru formand! Sidste år godkendte vi en række lignende bevillinger af beløb fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen for at give yderligere støtte til arbejdstagere, der lider under følgerne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdens handelsmønstre. Den økonomiske krise har haft en drastisk indvirkning på verdenshandelen.

I den region, jeg kommer fra, kan jeg oplyse, at der sidste år var omkring 2 500 afskedigelser i jern- og stålindustrien, ca. 700 i skibsværftsindustrien, og der er bebudet ca. 6 000 afskedigelser i togtransportsektoren. Derfor tror jeg, vi er nødt til at være forberedt på, at der vil komme mange af den slags ansøgninger i 2010 som følge af den økonomiske krise. Den gældende procedure skal være så enkel, at staterne og modtagerne har nem adgang til den. Sverige ansøgte i juni, Østrig i juli og Nederlandene i august, hvilket viser, at der er gået flere måneder siden deres ansøgninger. Det er grunden til, at jeg mener, at proceduren bør være enkel.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg var her for et par uger siden, da Parlamentet godkendte globaliseringsstøtte til indbyggerne i min egen valgkreds i Limerick, som blev afskediget på grund af Dells flytning til Polen – og til foråret får arbejdstagerne på Waterford Crystal brug for lignende bistand – så naturligvis støtter jeg de forslag, der er fremsat her i aften vedrørende Sverige, Østrig og Nederlandene.

Der er påpeget nogle uregelmæssigheder, som jeg lige vil ridse op. For det første mener jeg, at man bør se på startdatoen. For det andet skal varigheden afspejle uddannelsens længde, og ikke kun de to år, som det er på nuværende tidspunkt. For det tredje, vedrørende administrationen, er det meget vigtigt, at den ikke bliver ædt op, især af statslige instanser. For det fjerde og vigtigste bør der gives så meget støtte som muligt til iværksættere. 35 % af alle nystartede virksomheder i EU er startet af folk, der var arbejdsløse. Det kan betale sig at hjælpe dem. Nød lærer nøgen kvinde at spinde, og jeg synes, det er meget vigtigt, at vi giver dem al den støtte, vi er i stand til.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Hvis vi antager, at de fleste arbejdspladser i Europa – ikke kun i mit land, Østrig – er i fare på grund af globaliseringens virkninger, må vi gå ud fra, at især yngre arbejdstagere – hvoraf nogle endnu ikke er registreret som ledige, fordi de kommer lige fra en uddannelse – er i fare som følge heraf. Vi er nødt til at være særlig opmærksomme – og det gælder primært for Østrig – og sørge for, at vi gør brug af denne form for foranstaltninger for at støtte de arbejdstagere, som skal integreres på arbejdsmarkedet for første gang, samt give dem mulighed for at komme ind på det europæiske arbejdsmarked, bl.a. med hjælp fra EU.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg synes, at debatten tydeligt har vist, at Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen fungerer, og vi kan konkludere, at den nu er blevet anvendt en hel del gange, og at den altid har været til gavn for dem, der bruger fonden. Som kommissær har jeg altid forsøgt at sætte mig ind i resultaterne i felten, altså ikke ved egentlige analyser, men bare gennem direkte erfaring, og det glædede mig at se, hvor positivt fonden bliver vurderet i de områder, hvor den er blevet anvendt.

Der blev i debatten rejst mange alvorlige spørgsmål, som kræver et svar og en klar og realistisk udmelding. For det første er der idéen om, at fonden kun kan anvendes til store virksomheder. Erfaringen viser dog heldigvis, at alle kan anvende fonden, uanset om der er tale om et stort eller lille land eller en stor eller lille virksomhed, og det var også vores oprindelige tanke. De nyligt tilpassede regler åbner også mulighed for, at arbejdstagere i små og mellemstore virksomheder i regioner eller sektorer, som er ramt af krisen, kan anvende denne fond. Fonden fungerer altså uden forskelsbehandling og stiller ikke nogen i en ugunstig position.

Jeg vil også gerne understrege, at et grundlæggende træk ved fonden er at hjælpe personer snarere end virksomheder, og at vi derfor ud fra den synsvinkel ikke skal betragte den som en respirator for de virksomheder, som ikke har noget realistisk håb om at være økonomisk levedygtige, men snarere det modsatte. Fondens hjælper personer, der er blevet afskediget, med hurtigt at komme i arbejde igen i de områder, hvor der er arbejde. Det er altså en fond, som i princippet iværksætter og fremmer en omstrukturering.

Der blev i et indlæg givet udtryk for bekymring med hensyn til den manglende ligestilling mellem kønnene, jeg tror, det var i fru Harkins indlæg. Denne manglende ligestilling, som virkelig eksisterer i statistikkerne, er blot et bevis på, at krisen, navnlig i den første fase, især har berørt de mandsdominerede industrier. Vi skal også i dag tale om bilindustrien og byggesektoren, altså to mandsdominerede industrier. Tallene viser derfor, at fonden har ydet mere støtte til mænd. Krisen har ændret strukturen på arbejdsmarkedet på en særlig måde, og jeg hæftede mig ved præsident Obamas erklæring om, at der ved udgangen af året ville være et flertal af kvindelige arbejdstagere på arbejdsmarkedet i USA. Derfor har krisen også i USA haft et bemærkelsesværdigt resultat i de mandsdominerede industrier. Med hensyn til spørgsmålet er fonden i sit koncept eller sin struktur ikke præget af nogen manglende ligestilling mellem mænd og kvinder.

Der kom i debatten naturligvis også en del idéer til om, hvordan vi kan ændre og forbedre fonden. Jeg må sige, at Kommissionen naturligvis ikke betragter fonden som noget helstøbt, som er udsprunget som Pallas Athene fra Zeus' pande. Det er en menneskelig institution, som altid kan gøres bedre med erfaringer og drøftelser. Så det er der altså efter min opfattelse ikke noget grundlæggende til hinder for på dette punkt.

Der blev rejst et andet spørgsmål om den specifikke finansieringsmetode, altså indføjelser af fonden i budgettet som en separat budgetkonto. Det er helt sikkert et spørgsmål, der bliver taget op på politisk niveau, men det var fra et økonomisk synspunkt ikke muligt at få et resultat på denne måde, og jeg mener, at det i sig selv er betydningsfuldt, at vi har mobiliseret midlerne på andre effektive måder.

Jeg vil gerne sige, at det er rigtigt, at de ændrede forhold og presset fra krisen har ført til en situation, hvor der vil opstå flere individuelle tilfælde, men, som allerede sagt, accepterer Kommissionen argumenterne om en særskilt behandling af de enkelte sager, og det er derfor den metode, vi vil gå frem efter.

Til slut vil jeg gerne takke parlamentsmedlemmerne fra Budgetudvalget og alle de parlamentsmedlemmer, der har beskæftiget sig med emnet, for det fremgår tydeligt af debatten, at der er blevet taget hensyn til alle de stridsspørgsmål, som indgår i sådan en kompleks beslutning. Jeg synes også, at det tydeligt fremgik af debatten og Kommissionens forslag, at alle disse sager falder ind under globaliseringsfondens anvendelsesområde. Det glæder mig derfor, at Deres forhandling har bekræftet Kommissionens holdning, og jeg regner med eller håber i det mindste, at afstemningen vil afspejle dette.

Reimer Böge, ordfører. – (DE) Fru formand! Jeg behøver ikke at føje noget til kommissærens indlæg. Jeg støtter det, han har sagt, navnlig hans afsluttende bemærkninger om globaliseringsfondens udvikling i fremtiden i forhold til andre programmer, især Den Europæiske Socialfond, som vi naturligvis vil have en anden intensiv forhandling om.

Det er helt klart, at denne globaliseringsfond ikke kan ophæve konsekvenserne af strukturændringer eller imødegå udfordringerne fra globaliseringen, og det er naturligvis heller ikke meningen. Til gengæld kan den hjælpe de enkeltpersoner, der er ramt af krisen, og som befinder sig i en vanskelig erhvervsmæssig situation efter at være blevet afskediget, og den kan give dem mulighed for at erhverve kvalifikationer og finde nyt arbejde. Det er noget, som trods debatten om subsidieret naturligvis også spiller en rolle i denne sammenhæng, og vi bør støtte og godkende den som en fond, der supplerer alle de foranstaltninger, som vi også har under Den Europæiske Socialfond.

Jeg vil gerne lige tilføje endnu en ting til dette punkt, og det er, at der helt sikkert er programmer i de nationale og europæiske budgetter, hvor der er mere grund til at sætte spørgsmålstejn ved anvendelsen af midler, end der er til denne fond, som yder direkte hjælp til personer, der er i en vanskelig situation.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted på onsdag.

18. Mikrofinansieringsfaciliteten Progress (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0050/2009) af fru Göncz, for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om oprettelse af en EU-mikrofinansieringsfacilitet til fordel for beskæftigelse og social integration (Mikrofinansieringsfaciliteten Progress) (KOM(2009)0333 – C7-0053/2009 – 2009/0096(COD)).

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Fru formand! Jeg har bemærket, at De under hele den foregående forhandling henviste til den forhandling, der nu skal finde sted som en forhandling om Progress.

Parlamentets beslutning, som formandskonferencen har bekræftet, er dog, at vi kun stemmer om mikrofinansieringsfaciliteten. Jeg synes derfor, at det er vigtigt at få dette præciseret. Det er en forhandling om mikrofinansiering og ikke om Progress-programmet.

Kinga Göncz, ordfører. – (HU) Fru formand! Jeg er meget taknemmelig for denne præcisering, da det er yderst vigtigt, at vi nu skal drøfte mikrofinansieringsfaciliteten. Jeg vil også gerne byde kommissær Špidla velkommen til den følgende forhandling. Lad mig starte med at sige, at da jeg blev ordfører for dette program, troede jeg, at jeg ville få en nem opgave på grund af den brede enighed og støtte på området, hvilket også kom frem under drøftelserne. Der var på mange måder en bred støtte. På den ene side vil den som en krisestyringsfacilitet netop hjælpe dem, der befinder sig i den mest desperate situation, som har mistet deres arbejde, og som heller ikke kan få adgang til kredit eller støtte på grund af den finansielle krise.

På den anden side er det en typisk facilitet, som ikke giver folk fisk, men som lærer dem, hvordan de skal fiske. Det igangsætter netop den form for kreativitet, som vi har mest brug for med henblik på at sikre et positivt resultat efter krisen. Det tredje aspekt, som fik og stadig får bred støtte, er, at EU får flere midler, hvilket jeg tror, må være finansministrenes drøm. Nogle af midlerne kommer fra Den Europæiske Investeringsbank, mens andre kommer fra andre handelsbanker, da EU kommer til at bære den største risiko, hvilket dermed gør det lettere for andre deltagere at påtage sig risikoen.

Som jeg har nævnt, får programmets indhold bred støtte. Det betød, at det spørgsmål, som blev drøftet under forhandlingerne med Rådet og Kommissionen, handlede om, hvilke midler EU vil anvende for at dække den primære risiko, som det har påtaget sig. Det andet stridsspørgsmål var, hvor mange midler der skal til for at iværksætte faciliteten og tiltrække andre betydelige midler. Rådet og Kommissionen foreslog oprindeligt, at der skulle komme 100 mio. EUR fra Progress-programmet, som primært bruges til at udarbejde politikker, der skal bekæmpe social udstødelse og støtte lige muligheder.

Vi har til gengæld helt fra begyndelsen sagt, at vi ikke på nogen måde må sætte Progress-programmet på spil, da der med den nuværende krise er brug for det mere end nogensinde før. Vi finder det heller ikke acceptabelt, at der pilles så meget ved Progress-programmet, at det bliver svækket. Parlamentet var yderst villigt til at gå på kompromis under forhandlingerne. Vi holdt også uformelle trepartsmøder, en til langt ud på de tidlige morgentimer, hvor vi foreslog, at vi kunne pille ved Progress-programmet, så længe det ikke gik ud over dets funktion. Vi foreslog, at vi på baggrund af det oprindelige forslag kunne overveje at iværksætte programmet med 100 mio. EUR i stedet for 150 mio. EUR.

Parlamentet fandt midler for 25 mio. EUR i budgetforslaget for 2010, hvilket gør det muligt at iværksætte programmet i begyndelsen af 2010, og det var i stand til at finde disse midler uden at røre Progress-programmet for 2010. Vi krævede også, at dette punkt skulle fjernes fra dagsordenen for i dag, da det ikke lykkedes os at nå til enighed om det. En anden sag, som vi fandt problematisk, var, at formandskabet kom til de tre trepartsmøder uden mandat, hvilket gjorde det meget svært for det at vurdere vores forslag ordentligt.

Jeg synes, at det er vigtigt, at Parlamentet hurtigst muligt stemmer om denne sag, allerede i denne uge, så projektet kan blive iværksat i begyndelsen af 2010 med en fond på 100 mio. EUR, for det sender et budskab om, at det her er en krisestyringsfacilitet, hvor hastighed har en særlig stor betydning. Jeg håber oprigtigt, at kommissær Špidla kan hjælpe os med at få Kommissionen til at tilbagetrække sit oprindelige forslag om at tage 100 mio. EUR fra Progress-programmet, så det kan iværksættes snarest muligt.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte mit indlæg med at understrege, hvor vigtigt dette initiativ til mikrofinansiering er. Den nuværende krise udløser

en stærkt stigende arbejdsløshed i alle medlemsstaterne, og konsekvenserne heraf går desværre hårdest ud over de mest udsatte borgere i samfundet. Mikrofinansieringsinstrumentet er specifikt udformet til at hjælpe disse grupper af borgere med at finde alternativ beskæftigelse og selv starte mikrovirksomheder.

Jeg vil gerne rose Beskæftigelsesudvalget for det fremragende arbejde, det har udført på området, og især hilse fru Göncz' bidrag til initiativet velkommen. Jeg er klar over den indsats, som Parlamentet og Rådet har lagt for dagen i forhandlingerne for at opnå enighed ved førstebehandlingen. Eftersom begge organer støtter mikrofinansieringsinstrumentet, var det muligt at gøre hurtige fremskridt med hensyn til forslagets ordlyd. Disse fremskridt afspejles i vid udstrækning i de foreslåede ændringsforslag i dag. Det vanskeligste spørgsmål er naturligvis budgettet. Selv om begge organer sandsynligvis vil godkende et overordnet budget på 100 mio. EUR for dette instrument, er det fortsat et stort problem at finde finansieringskilder.

Som De ved, er forslaget om mikrofinansiering en del af en pakke, der omfatter et forslag om at overføre 100 mio. EUR fra Progress-programmet. De har besluttet ikke at stemme om dette andet forslag denne uge. Overførslen af midler fra Progress-programmet bakkes op af Rådet, og for mange af medlemsstaterne udgør det et grundlæggende element i hele pakken. Uden en aftale om finansieringskilder på dette område kan vi ikke nå vores målsætning om hurtigt at gennemføre det nye instrument. I dag drøfter vi dog selve afgørelsen om oprettelse af instrumentet.

Afslutningsvis vil jeg gerne endnu en gang rose ordføreren for det arbejde, hun har udført med betænkningen og de ændringsforslag, der vil sætte begge de lovgivende organer i stand til at fokusere på det centrale problem, som stadig skal løses, nemlig finansieringen.

Olle Schmidt, *ordfører for udtalelse fra Økonomi- og Valutaudvalget*. – (SV) Fru formand! Hvis vi skal sænke arbejdsløshedsniveauet, så skal både EU og medlemsstaterne tage et større ansvar. Forslaget om mikrofinansiering er et initiativ, som Parlamentet har presset på for at få igennem. Det handler om at give de arbejdsløse en ny start og åbne døren til erhvervslivet for de mest udsatte grupper i EU, bl.a. de unge. Hensigten med forslaget er at gøre det lettere at foretage investeringer i mindre målestok og give mikrovirksomheder mulighed for at vokse.

Efter en række mindre ændringer og præciseringer fik forslaget bred støtte i Økonomi- og Valutaudvalget. Det spørgsmål, som har skabt debat, er finansieringen, hvilket også er blevet nævnt her. Kommissionen foreslog, at der ikke skulle stilles ekstra midler til rådighed, men at midlerne i stedet skulle tages fra Progress-programmet. Det er fejlagtigt blevet hævdet, at hovedudvalget delte denne opfattelse, men det er ikke tilfældet.

Det er situationen i dag. Jeg må sige, at jeg finder det ejendommeligt, at Rådet så hårdnakket afviser vores forslag om 150 mio. EUR i denne periode, hvilket er tarveligt og småligt i disse vanskelige tider!

Csaba Óry, *for PPE-Gruppen*. – (HU) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi har også i de foregående debatter kunnet mærke, at den økonomiske krise, og hvordan vi kommer ud af den, optager os alle og får stor opmærksomhed. Som koordinator fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender ønsker jeg blot at bekræfte, at vi i hver henseende støtter et af de vigtigste punkter for os, nemlig bevarelsen af arbejdspladser og skabelsen af nye jobs.

Lad mig minde Dem om, at PPE-Gruppen længe har støttet spørgsmålet om mikrokreditter. Det var faktisk min tidligere kollega, Zsolt Becsey, der først forelagde dette emne for Parlamentet i sin initiativbetænkning i 2009. Den byggede på tidligere og nuværende erfaringer i Ungarn med denne facilitet, som hed Széchenyi Card og havde det samme formål som denne facilitet, nemlig at give mikrovirksomheder små og kortfristede kreditter. Lad os tænke på slagtere, bagere, grønthandlere eller måske endda apotekere. De er også ramt af krisen. De beskæftiger utroligt mange mennesker. I nogle lande udgør denne sektor mere end 90 % af arbejdsstyrken. Det er f.eks. tilfældet med mere end 90 % af Ungarns virksomheder. De har ikke brug for store pengebeløb, og de ønsker heller ikke at betale mange renter. I visse tilfælde har de brug for midlertidig driftskredit og midlertidig støtte.

Kommissionens forslag tager netop fat på dette problem, og som ordføreren sagde, er der virkelig bred støtte til og enighed om dette forslag. Jeg synes derfor også, at det er vigtigt, at vi hurtigst muligt enes om finansieringsspørgsmålet. Vi støtter også de 35 forslag, som PPE-Gruppen har fremsat sammen med socialisterne, de liberale og de konservative, for vi føler, at det giver en garanti for, at vi kan godkende denne facilitet ved førstebehandlingen og iværksætte den så hurtigt som muligt.

Pervenche Berès, for S&D-Gruppen. – (FR) Fru formand! Jeg er temmelig overrasket. Vi skal til at vedtage et instrument, der skaber et fornyende og væsentligt redskab, som skal give de mest sårbare mulighed for at imødegå krisen ved at skabe deres egne jobs i fremtiden. Det er et instrument, der skal vedtages med den fælles beslutningsprocedure, men Rådet er her ikke. Det må være, fordi Rådet ikke har noget at sige til emnet og ikke anser sig for at være bundet af Parlamentets holdning. Det er i hvert fald det indtryk, vi har fået under alle forhandlingerne.

Parlamentet påtager sig sit ansvar. Det vil på grundlag af samarbejdet og den konstruktive forståelse mellem alle grupperne vedtage mikrofinansieringsinstrumentet, som er i tråd med sit mangeårige virke, som hr. Öry sagde. Jeg vil dog også gerne gøre opmærksom på de pilotprojekter, som vi har iværksat. Vi ved, at det i en krisesituation er muligt for de mest sårbare – altså dem, der ikke kan få finansieret deres initiativer med lån fra store banker – at anvende dette instrument til at iværksætte deres egne strategier og på en måde skabe deres egne jobs.

Jeg vil ikke redegøre for forhandlingernes indhold, udvikling og omfang. Forhandlingerne fandt sted under passende forhold. Finansieringsspørgsmålet er vigtigere. Hvis De ser på det initiativ, som hr. Barroso iværksatte i efteråret 2008 for at tilrettelægge den europæiske genopretning, blev dette instrument stemplet som vigtigt for gennemførelsen af EU's strategi.

Kommissionen foreslår dog, at vi bare finansierer et nyt projekt ved at stjæle fra et nyttigt projekt, der allerede ligger på bordet. Vi havde et projekt, Progress-projektet, der var til gavn for støttenetværker for de mest sårbare, og som Parlamentet var meget engageret i, og for at finansiere mikrofinansieringsinstrumentet foreslår Kommissionen, at vi bare skal bruge af de midler, der er blevet afsat til Progress-programmet.

Parlamentet accepterer ikke sådanne tricks, og vi har derfor ikke afsluttet forhandlingerne. Vi tager derfor et medansvar og siger, at vi er villige til at undersøge Deres forslag med det spanske formandskab i begyndelsen af januar. 40 mio. EUR fra budgetoverskud, 60 mio. EUR fra Progress-programmet og en omfordeling af 20 mio. EUR, så byrden bliver passende fordelt. Vi vil derefter leve op til vores ansvar i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender og se på, hvordan dette program gennemføres i hver medlemsstat og skabe synergi mellem de forskellige eksperimenter, der uden tvivl vil blive foretaget i medlemsstaterne, når hele pakken vedtages i januar.

Marian Harkin, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det glæder mig, at jeg får mulighed for at sige et par ting om forslaget til mikrofinansieringsfacilitet. Vi talte tidligere om Globaliseringsfonden og om, hvordan den kan hjælpe afskedigede arbejdstagere inden for bestemte sektorer. Mikrofinansieringsfaciliteten er en anden brik i puslespillet, hvormed EU forsøger at give adgang til mikrokreditter for dem, der ikke har adgang til kredit fra såkaldt normale eller almindelige finansielle institutioner. Det ville gøre dem i stand til at starte deres egen virksomhed og fremme iværksætterkulturen.

Det glæder mig i den forbindelse at se, at finansielle kooperativer, kooperative banker og andre gensidige selskaber kan anvende fonden, for de er ofte tættere på dem, som kunne ønske at få adgang til netop denne facilitet. Jeg ved ikke, hvordan det er andre steder, men i Irland er den eneste finansielle institution, der ikke har haft brug for skatteydernes penge, været sammenslutningen af finansielle kooperativer, som er en institution uden fortjeneste for øje, der drives af sine medlemmer.

Når vi taler om social inddragelse som en del af socialpolitikken i EU, skal vi være sikre på, at vi med vores handlinger sikrer den sociale inddragelse i vores beslutninger, og der står social inddragelse over hele dette program. Jeg vil gerne i den sammenhæng sige, at jeg er meget skuffet over, at vi efter trepartsmøderne ikke kunne blive enige om finansieringskilden til denne facilitet.

Efter min opfattelse havde det svenske formandskab tilsyneladende ikke til hensigt at føre meningsfulde forhandlinger om spørgsmålet. Jeg ved ikke med Dem, men som sagt var jeg meget skuffet over, at et beløb på bare 40 mio. EUR over tre år for 27 medlemsstater var det eneste, der skilte os ad. Det var tydeligt, at mange finansministre ikke støttede egentlige forhandlinger. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at nogle af de selv samme ministre havde tildelt milliarder til bankerne, men ikke var i stand til at støtte andre finansielle institutioner, som ville give mikrokreditter til dem, som har mistet deres arbejde, og som ville få svært ved at opnå kredit fra netop de banker, som var blevet reddet.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Mikrokreditter og små lån kan hjælpe de personer, som ikke kan få kredit gennem normale markeds mekanismer. Som nævnt kan det også hjælpe disse personer med at starte deres egen virksomhed

og skabe jobs ud fra egne idéer. Sådanne kreditter kan hjælpe personer med at komme ud af en krise, hvis de får mulighed for det.

Mikrokreditter er også et vigtigt instrument med henblik på at støtte den sociale økonomi. Med sine forskellige aspekter og traditioner har det også siden 2000 været brugt som et lokalt politisk beskæftigelsesinstrument i EU. I den forbindelse tog Parlamentet i 2006 en fornuftig beslutning om, at midler fra Den Europæiske Socialfond også skulle udbetales som mikrokreditter eller rentelejtede lån, som fastsat i artikel 11 i ESF-forordningen.

Der er dog 76 mia. EUR til rådighed for Den Europæiske Socialfond og med samfinansiering kommer beløbet op på 118 mia. EUR! Selv en tiendedel af beløbet ville stadig være 11 mia. EUR, som medlemsstaterne kunne bruge. De bruger det dog ikke til mikrokreditter. Derfor indledte Kommissionen en testfase for mikrokreditter med instrumentet JASMINE, der også blev finansieret fra de europæiske strukturfonde, og det viste sig at være så vellykket, at et nyt instrument forventes at følge lige efter. Men det vil dog ikke længere få tilført midler fra strukturfondene, hvor vi råder over milliarder, men fra det mindste af alle EU's programmer, fattigdomsprogrammet Progress, hvor vi råder over et samlet beløb på 743 mio. EUR over syv år. Det er tiltænkt ngo'er, som etablerer netværk i medlemsstaterne for at give de allerfattigste en pressionsgruppe. Organisationen European Roma Information Office alene får 50 % af sin støtte fra Progress. Den etablerer nationale og regionale informations- og rådgivningskontorer og giver roma-mindretallet en stemme, især i de østeuropæiske lande.

Hvis Parlamentet gør som Rådet og kalder dette instrument for Progress, som foreslået i de kompromisforslag, der er blevet fremlagt af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, vil Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance ikke godkende instrumentet. Vi går ikke med til sådanne tryllekunstner, på den ene side tage penge fra de fattige og på den anden side betale ...

(Formanden afbrød taleren)

Milan Cabrnoch, for ECR-Gruppen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! I en tid med finansiell og økonomisk krise er det ikke bare nødvendigt at støtte banker og store virksomheder, men også små virksomheder og selvstændige. Vi er alle klar over, at det er de små virksomheder og familieforetagender, der skaber og bevarer et stort antal arbejdspladser. Vi støtter skabelsen af det nye finansielle instrument under mikrofinansieringsprogrammet for beskæftigelse og social inddragelse, der i samarbejde med Den Europæiske Investeringsbank netop vil give selvstændige, små iværksættervirksomheder og familieforetagender bedre mulighed for at optage lån.

Vi går med til at frigive midler på op til 100 mio. EUR for at sikre disse små lån for en bestemt periode. Vi betragter dette program som et godt og effektivt instrument for en aktiv beskæftigelsespolitik og en god måde at anvende såkaldt europæiske midler, altså vores penge, på. Vi går fuldt ind for forslaget om at tage de fornødne midler til dette finansielle instrument fra de midler, der oprindeligt var tiltænkt Progress-programmet. Vi mener ikke, at mikrofinansieringsinstrumentet skal finansieres fra reserver eller andre budgetkapitler. Progress-programmets midler, der, hvis jeg har forstået det ret, beløber sig til 700 mio. EUR, bruges til at oprette studie- og analysenetværk. Ingen af midlerne i Progress-programmet er blevet øremærket til direkte at støtte personer, som søger arbejde eller skaber jobs. Jeg er ikke i tvivl om, at det er nødvendigt at opbygge netværk og foretage analyser og undersøgelser. I den nuværende periode, som ikke er nem for entreprenører og arbejdstagere, foretrækker jeg, at disse midler fra EU-budgettet anvendes til programmer, som direkte henvender sig til arbejdsgivere og arbejdstagere.

Thomas Händel, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Et mikrofinansieringsinstrument for de arbejdsløse, for dem, der er i fare for at blive afskediget, og ikke mindst for dem, der ikke har adgang til normale kreditmarkeder, vidner om gode intentioner og er i princippet noget, som vores gruppe støtter. Det, som Kommissionen og Rådet indtil videre er nået frem til i denne proces, er ganske enkelt utilstrækkeligt og i visse henseender forkert, så det kan vores gruppe ikke give sin tilslutning til.

Vores første kritikpunkt vedrører spørgsmålet om de samlede bevillinger. De midler, der ligger på bordet, er ikke passende for et program til bekæmpelse af arbejdsløshed og kan næppe kaldes for et mikrofinansieringsprogram. Det er højst et nanofinansieringsprogram!

For det andet er vi principielt imod denne type tryllekunstner, der ikke har den mindste effekt, og som finansieres på bekostning af andre programmer og derfor bare løber ud i sandet.

For det tredje er vi af den opfattelse, at det er absolut vigtigt med vejledning og rådgivning, for at et sådant program skal lykkes og være holdbart. Mange nye iværksættervirksomheder går til grunde, især inden for mikrofinansieringssektoren, og det skal der tages højde for i programmet.

Endelig skal det sikres, at socialsikringsydelser i medlemsstaterne ikke falder bort, hvis man får støtte fra dette program, for ellers giver det ikke nogen mening. Man kan ikke bæredygtigt bekæmpe arbejdsløshed på denne måde. Vi forkaster programmet i dets nuværende form.

Jaroslav Paška, for EFD-Gruppen. – (SK) Fru formand, mine damer og herrer! Parlamentets og Rådets beslutningsforslag om et europæisk mikrofinansieringsinstrument for beskæftigelse og social inddragelse er i bund og grund et forslag, der tilpasser det oprindelige Progress-program efter den nuværende økonomiske situation i Europa, som er ramt af den finansielle og økonomiske krise.

Kommissionen foreslår støtte i form af mikrokreditter til små virksomheder, hvilket skal tilskynde til skabelsen og bevarelsen af arbejdspladser i kriseramte regioner. Hvis vi skal nå denne målsætning, må vi dog sikre, at de finansielle midler, der stilles til rådighed, ikke går til sociale ydelser eller forbrug. De må kun gå til sårbare og bæredygtige erhvervsaktiviteter gennem anvendelsen af objektive og målbare kriterier og gennemsigtige procedurer.

Det er derfor meget vigtigt at kræve, at de endelige låneydere nøje vurderer ansøgernes forretningsplaner, risiciene ved de indgivne forretningsprojekter og også udbyttet på de investerede midler. Jeg anser det derfor for yderst nødvendigt at støtte og fuldføre Økonomi- og Valutaudvalgets ændringsforslag, som skaber en fornuftig ramme for Kommissionens forslag.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er mærkeligt, at der her i forsamlingen er modstand mod dette udmærkede og vigtige program i lyset af den forværrede beskæftigelsessituation.

Prognosen siger, at der til næste år kommer 10 mio. flere arbejdsløse i Europa, og at dem, der er dårligst stillet på arbejdsmarkedet vil få det hårdere i fremtiden. Disse oplysninger understreger, hvor vigtigt det er at investere i iværksætterkulturen.

Det er altid de nystartede virksomheder, der har sværest ved at få et banklån. Eksempelvis er over 93 % af virksomhederne i Finland mikrovirksomheder med mindre end 10 ansatte, og alligevel beskæftiger disse små virksomheder 46 % af arbejdsstyrken. Det er derfor også kun rimeligt, at EU opretter en mikrofinansieringsfacilitet som svar på denne beskæftigelseskrise og dermed også støtter de programmer i de enkelte medlemsstater, som forfølger det samme mål.

Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at dette program kræver en omfattende strategi. Socialsikrings-, ferie- og pensionsordningerne i de små virksomheder skal også udvikles på linje med andre sektorer. Europa mangler især risikovillig finansiering og personer, business angels, som er villige til at investere i en nystartet virksomhed. Iværksætteruddannelse og kontakter til erhverv og beskæftigelse bør også støttes på alle uddannelsesniveauer, og der bør være flere workshopper og iværksættercentre for unge og stilles flere midler til rådighed for dem.

Mikrofinansiering kan kun fungere som en del af en mere omfattende strategi, hvor de nye og små iværksætteres situation og hele det miljø, som de opererer i, giver dem reelle muligheder for at fortsætte deres virksomhed med succes og fortjeneste.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg hilser initiativet velkomment. Arbejdsløshed er i øjeblikket det største sociale problem, vi står over for, og det er vigtigt for samfundets trivsel at gøre, hvad vi kan for at afbøde konsekvenserne heraf.

Et forslag om 100 mio. EUR over en treårig periode er dog efter min opfattelse ikke ambitiøst nok, når man ser på den stigende arbejdsløshed. Det overrasker mig også, at de foreslåede midler ikke er nye midler, og at vi som allerede nævnt faktisk tager med den ene hånd og giver med den anden på et tidspunkt, hvor alle de midler, vi kan finde, bør anvendes på eksisterende ordninger under Progress-programmet.

Vi må sætte alt ind på hurtigt at nå til enighed med det spanske formandskab, så programmet kan blive bragt på banen så tidligt som muligt. Det er også Rådets pligt at tage sig sammen og imødekomme Parlamentet med hensyn til vores bekymringer. Det er ikke det rette tidspunkt for Rådet at købslå om småbeløb.

(Taleren indvilligede i, at der blev stillet et spørgsmål ifølge forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Fru formand! Hr. De Rossa, er det faldet Dem ind, at arbejdsløsheden i Irland i høj grad skyldes Irlands fortsatte medlemskab af eurozonen, hvilket betyder, at Irland ikke kan devaluere, ikke kan sænke rentesatserne og ikke kan foretage nogen kvantitative lettelser?

Er det nogensinde faldet Dem ind, at det ville være bedre for Irland at forlade eurozonen end at række en tiggende hånd ud mod de bidragydende lande i EU?

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Fru formand! Det volder mig overhovedet ikke problemer at svare på det sædvanlige vrøvl fra den yderste højrefløj her i Parlamentet. Uden euroen ville den irske økonomi på nuværende tidspunkt være i helvede.

Som sagt, er tiden ikke inde til, at Rådet købslår om småbeløb i lyset af beskæftigelseskrisens omfang, størrelsen på det overordnede budget og især den støtte, som medlemsstaterne og Den Europæiske Centralbank har givet banksektoren, som i øvrigt ikke vil låne penge ud til de personer, som vi forsøger at hjælpe. Jeg er overbevist om, at vi med lidt god vilje fra Rådet kan opnå en aftale, der bygger på vores ordførers pragmatiske forslag. Det håber jeg oprigtigt vil ske hurtigt.

Marek Józef Gróbarczyk (ECR). – (PL) Fru formand, hr. kommissær! I denne debat bør opmærksomheden henledes på det faktum, at Kommissionen i sin strategi fuldstændig ignorerer beskæftigelsen i den maritime økonomi. Manglen på en integreret havpolitik har i mange år været årsag til sektorens systematiske forfald i EU, og samtidig skal vi være klar over, at der er tale om et enormt arbejdsmarked.

Derudover har den marginaliserede skibsbygningsindustri, som effektivt er blevet tilintetgjort i Europa af asiatiske landes dumpingpolitik, heller ikke fået Kommissionens støtte. Alene i mit land, Polen, har Kommissionens tiltag ført til skibsbygningsindustriens sammenbrud, og det har resulteret i mange tusinde direkte tab af arbejdspladser, mens det skønnes, at der har været op mod 80 000 indirekte afskedigelser. Denne sektor forsvinder dog ikke fra verdensøkonomien. Tendensen de seneste år viser, at sektoren flytter til lande i Fjernøsten på bekostning af arbejdsmarkedet i Europa. Den manglende strategi for at få skibe tilbage under nationalt flag er utrolig farlig. Resultatet er, at Europa definitivt mister store indtægter, som i stedet strømmer til skattely.

Et andet ekstremt vigtigt element i Kommissionens politik er fiskeri, som, og det er ikke atypisk, er den eneste sektor, der stimulerer EU's ikkeindustrialiserede områder. Kommissionen koncentrerer sig hovedsagelig om at reducere flådernes størrelse, men undlader samtidig at bremse masseimporten af f.eks. den yderst skadelige panga fra Fjernøsten til det europæiske marked. I en krisetid skal Kommissionens politik danne grundlaget for en udvikling af økonomien og ikke hastigt lappe på konsekvenserne af en fejlslagen strategi.

Regina Bastos (PPE). – (PT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg roser ordføreren for det arbejde, der er lagt i betænkningen, og for hendes indlæg her i dag.

Den nye mikrofinansieringsfacilitet vil gøre det muligt at give mikrokreditter til små virksomheder og personer, som har mistet deres arbejde, og som ønsker at starte egen virksomhed og skabe deres egne arbejdspladser. Det er meget vigtigt på et tidspunkt, hvor den økonomiske krise forventes at føre til tabet af 3,5 mio. arbejdspladser alene i EU.

Med den økonomiske nedgang yder bankerne ikke længere lån til iværksættervirksomheder og jobskabelse, og adgangen til kredit er vanskeligere på et tidspunkt, hvor den burde være mere tilgængelig. Den nye mikrofinansieringsordning vil dog imødegå den nuværende tendens med begrænset adgang til kredit ved at gøre det lettere at få de nødvendige midler til at starte virksomheder og skabe nye arbejdspladser.

Kommissionens forslag er at omfordele 100 mio. EUR fra budgettet for Progress til denne finansieringsfacilitet. Vi er ikke enige i dette forslag. Den finansielle og økonomiske krise er også en social krise. En omfordeling af midler fra Progress, som henvender sig til de mest sårbare grupper, er sandelig ikke den mest hensigtsmæssige løsning. Vi går derfor ind for at skabe en separat budgetkonto til finansieringen af faciliteten og at øge bevillingen til 150 mio. EUR.

Vi er også enige i, at det er nødvendigt at få præciseret i selve lovgivningen, at målgruppen er alle sårbare grupper, som har vanskeligt ved at komme ind på eller vende tilbage til arbejdsmarkedet, og som er truet af social udstødelse. Henvisningen til specifikke grupper skal derfor slettes.

Til slut vil jeg gerne understrege, at det er vigtigt, at de personer, som modtager økonomisk støtte, også modtager passende efteruddannelse.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! På baggrund af den dybe økonomiske krise, der har meget alvorlige konsekvenser for beskæftigelsen, idet mange arbejdstagere kommer til at miste deres arbejde, og talrige unge samtidig ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet, er det vigtigt, at EU og medlemsstaterne skridter til handling både med globale strategier og målrettede instrumenter.

Mikrofinansieringsfaciliteten er netop et målrettet instrument, der skal hjælpe alle de personer, som er udelukket fra kreditmarkedet og har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet, og som agter at give sig i kast med et projekt, en økonomisk aktivitet, der kan skabe individuelle indkomster og dermed bidrage til den generelle vækst. Hvis mikrokreditinstrumentet skal være effektivt og give langsigtede resultater, må medlemsstaterne forberede sig tilstrækkeligt bl.a. ved at etablere forbindelser på det lokale administrative niveau, som er i mere direkte kontakt med krisesituationer af social karakter, og ved at gøre en aktiv indsats for at gøre denne nye facilitet lettilgængelig.

Det er vigtigt at understrege, at der sideløbende er brug for rådgivning, uddannelse og mentorordninger, hvis de aktiviteter, der finansieres af mikrokreditinstrumentet, skal være effektive på lang sigt, og der skal opnås en fuld social integration. Samtidig er det i lyset af de målsætninger, der skal opnås med mikrokreditinstrumentet, nødvendigt at understrege et afgørende tiltag, nemlig aktivt at fremme lige muligheder for mænd og kvinder med hensyn til adgangen til mikrofinansieringsprogrammer. Det er faktisk især kvinderne, der bliver diskrimineret imod, og som er dårligt stillet både med hensyn til adgangen til arbejdsmarkedet og til det konventionelle kreditmarked.

Generelt set er det opmuntrende at se, at Parlamentet står sammen og er enigt om spørgsmålet om mikrokreditter, navnlig i den nuværende socioøkonomiske situation. Det er op til Rådet og medlemsstaterne at vise, at de er seriøse og engagerede og kan bane vejen, så den økonomiske situation kan komme på rette spor igen.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Kommissionen har fremsat forslag om at skabe et nyt finansieringsinstrument for mikrokreditter. Initiativet er godt og vigtigt, men det er uacceptabelt at foreslå, at midlerne skal tages fra det allerede eksisterende Progress-program. Jeg vil gerne minde Rådet og Kommissionen om, at borgerne ikke valgte os til Parlamentet som nikkedukker. Da vi i slutningen af 2006 vedtog Progress-programmet her i salen, fastlagde medlemsstaterne deres egne målsætninger og gik i gang med arbejdet. Resultaterne fra programmet blev tilfredsstillende udført, og der er ikke nogen grund til at tro, at programmet ikke kan fortsætte, til det udløber i 2013.

Programmet var og er målrettet alle de grupper af personer, der befinder sig i en ugunstig situation, og de har kunnet få hjælp fra dette program. I dag er den økonomiske krise ved at blive til en social krise. Arbejdsløsheden stiger måned for måned, og foranstaltningerne under Progress er nu fortsat nødvendige. Samtidig udtrykker Kommissionen et ønske om at begrænse støtten til foranstaltninger, der stadig er under gennemførelse. Det er ikke en ansvarlig tilgang, og det er ikke acceptabelt. Jeg er sikker på, at vi her i forsamlingen ikke kan godkende finansieringen af mikrokreditter, før det står klart, hvor pengene til disse foranstaltninger skal komme fra, og før det står klart, at midlerne ikke skal tages fra de planer, der er rettet mod hårdt ramte personer.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Fru formand! EU-medlemsstaternes økonomier lider stadig under følgerne af den globale økonomiske krise, men krisen er hårdest ved de unge iværksættere og ledere af små virksomheder, hvis iværksætteridéer i øjeblikket ikke får støtte af långiverne. Der er økonomisk vækst, når nye arbejdspladser skabes. Nye arbejdspladser skabes, når virksomhederne har adgang til finansiering for at omsætte deres idéer til realitet. Desværre vil bankerne i den nuværende krisesituation ikke låne penge ud til virksomhederne, fordi de er bange for risikoen. Den private kapital er også svundet ind. Under disse omstændigheder er det som regel mikrovirksomheder og unge iværksættere, som bliver hårdest ramt. De har udviklingsidéer, men ingen finansiering, og det er klart, at hvis disse virksomheder ikke kan vokse, vil der ikke blive skabt nye arbejdspladser. Skabelsen af arbejdspladser er dog netop en forudsætning for, at vi kan komme ud af den økonomiske krise.

En løsning på problemet er det europæiske mikrofinansieringsinstrument, der får tilført 100 mio. EUR til udviklingen af mikrovirksomheder og nye virksomheder fra eksisterende støttedkilder. Til forskel fra de store hjælpepakker, som i det sidste års tid er blevet vedtaget for at redde selve finanssystemet, henvender dette program sig direkte til iværksætterne og ikke bankerne. Det betyder, at disse midler vil medvirke til en direkte skabelse af nye arbejdspladser og stimulere realøkonomien. Jeg opfordrer mine kolleger til ikke at tøve med at træffe beslutningen om at etablere dette mikrofinansieringsprogram. Landene i EU lider under krisen nu, Europa har brug for nye arbejdspladser nu, og der er lige her og nu brug for støtte til nye iværksætterinitiativer.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Fru formand! Det simple faktum, at alle de politiske grupper støtter EU-mikrofinansieringsfaciliteten til fordel for beskæftigelse og social integration, viser, hvor nødvendig denne mekanisme er.

Det er meget vigtigt, at en person, som har mistet sit arbejde eller er i fare for at miste sit arbejde, og som ikke kan finde en løsning på problemet på de konventionelle bankmarkeder, kan få et mikrolån eller en mikrokredit.

For at idéen om mikrofinansiering kan fungere i praksis, skal faciliteten fungere ordentligt og snart, hvilket betyder, at vi, når vi på torsdag skal stemme om budgettet for 2010, må sige "ja" til de første 25 mio. EUR, som kommer fra budgettet. Det er dog ikke nok. Jeg mener, at der må hentes endnu 75 mio. EUR fra budgettet, for hvis vi tager pengene fra Progress-programmet, er det som at tage penge fra de mindre fattige og sårbare for at give dem til de fattigste og mest sårbare.

Skulle det ske, ville det i bund og grund ødelægge mekanismen for mikrofinansiering som koncept. Hvis vi husker på, at "Progress" grundlæggende betyder, at der skal gøres fremskridt på det sociale område i Europa, og hvis det ikke sker, og vi tager penge ud af Progress, så er vi gået et skridt tilbage. Det er netop derfor, at jeg mener, at Rådet bør godkende Parlamentets holdning.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Fru formand, mine damer og herrer! EU har i over et år truffet en række forskellige foranstaltninger for at bekæmpe den økonomiske krise. Til forskel fra andre foranstaltninger skal mikrofinansieringsfaciliteten faktisk hjælpe de mest sårbare grupper i samfundet, som har svært ved at komme ind på og vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Ifølge solidaritetsprincippet, som er et af EU's grundlæggende principper, skal der tages særlige hensyn til dem. Der er nu en stor interesse for instrumentet, især i Bulgarien, og jeg formoder, at det også er tilfældet i andre lande. Jeg har helt fra de første forhandlinger holdt mig underrettet om spørgsmålet, også gennem medierne, som følger udviklingen. Det er i EU-institutionernes interesse at vise EU's borgere, at vores umiddelbare opgave er at tage os af dem, der er ramt af krisen, og af de fattigste medlemmer af samfundet.

Det vil overbevise borgerne om, at institutionerne er effektive og tætte på dem. Der er en vis tvivl om, hvorvidt faciliteten vil kunne nå og hjælpe alle potentielle ansøgere. Manglen på kredit er enorm og har bidraget til den stigende arbejdsløshed. 100 mio. EUR er ikke nok til at hjælpe alle de arbejdsløse, der trues af social udstødelse. Det er trods alt ikke alle, der har evnerne til at starte en virksomhed, og det lykkes ikke alle at få en uddannelse.

Det, der er vigtigt, er at tage en hurtig beslutning og få mikrofinansieringsfaciliteten til at fungere så bredt som muligt, så dem, der har idéer og sans for forretninger kan komme i gang nu, mens krisen stadig er alvorlig. Næste år er blevet udråbt til det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, så lad os træffe ordentlige foranstaltninger og ikke udskyde genopretningsprocessen.

Horst Schnellhardt (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Vi kan se, at der er lovende tegn på en stabilisering af økonomien og finansmarkederne i 2010, og jeg vil også gerne minde Dem om, at det kun har været muligt, fordi det blev koordineret på europæisk niveau.

Vi ser dog en stigning i arbejdsløshedstallene, og vi må regne med, at de kommer til at stige endnu mere i løbet af næste år. Jeg bifalder derfor det nye instrument til finansiering af de personer, som vil etablere sig som selvstændigt erhvervsdrivende. Det er jo almindelig kendt, at små og mellemstore virksomheder skaber arbejdspladser. Vi har i mange år diskuteret, hvordan vi kan støtte disse virksomheder økonomisk. Hvert år kan vi dog konstatere, at midlerne ikke er gået til det, de skulle.

Jeg havde mulighed for at følge op på et pilotprojekt i sidste uge, og der var derfor ikke tid til at få de indhøstede erfaringer med i denne betænkning. Jeg vil derfor gerne redegøre for dem her. Deltagerne i pilotprojektet var selvstændige eller ønskede at være selvstændige, og de fik støtte i et år frem mod etableringen af deres virksomhed. Det havde så meget succes, at jeg gerne vil have det til at indgå i dette projekt, altså at der ikke

kun er finansiering til de personer, som ønsker at være selvstændige, men også til dem, der støtter disse personer. Det er nødvendigt, for bankerne, som naturligvis ikke vil yde dem lån, kan se, at der er en vis risiko i denne sammenhæng. Jeg tror, at vi kan fjerne denne risiko med denne finansiering.

Et andet punkt, der gang på gang blev vendt i drøftelserne, var, at vi ikke må fastsætte en minimumsgrænse for lån. Indtil nu skulle man låne mindst 5 000 EUR eller mere. Folk har ikke altid brug for det beløb. I disse tilfælde kan det være nok med et langt mindre beløb, og det er noget, som vi bør tage hensyn til i dette program.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Fru formand! Jeg vil gerne understrege, at en af EU's vigtigste opgaver i øjeblikket er at bremse massearbejdsløsheden, der skyldes langtidsledighed og den sociale krise. Det er uheldigt, at det under treparts møderne ikke var muligt at nå til enighed om, hvor midlerne til mikrofinansieringen skal komme fra. I denne svære sociale og økonomiske periode ville Kommissionens forslag om at omfordele 100 mio. EUR fra budgettet for Progress være en utilfredsstillende løsning, da det ikke ville mindske de mest sårbare gruppers sociale isolation. Jeg er overbevist om, at mikrofinansieringsfaciliteten vil være mere effektiv og fungere efter hensigten, hvis den koordineres med de nationale, regionale og lokale programmer og modtager tilstrækkelige midler.

Det er også vigtigt at være opmærksom på, at den sociale velfærd i Europa er direkte forbundet med beskæftigelse og mulighederne for at finde beskæftigelse. Jeg foreslår derfor, at Kommissionen ikke kun tager hensyn til de personer, der er i fare for at miste deres arbejde, men også til dem, der har svært ved at komme ind på eller vende tilbage til arbejdsmarkedet. Selv før begyndelsen af den økonomiske tilbagegang havde mange veluddannede og hårdtarbejdende borgere ikke nogen reelle muligheder for at finde arbejde, og mange af dem emigrerede derfor til lande uden for EU. Med hensyn til de ugunstigt stillede personer opfordrer jeg kraftigt Kommissionen og Rådet til at tage hensyn til, at der ud over unge også er andre socialt dårligt stillede grupper, bl.a. kvinder, handicappede og ældre, som har brug for ekstra beskæftigelsesmæssige garantier. Der er altså ikke andet for end at finde yderligere midler til mikrofinansieringsfaciliteten.

(Taleren indvilligede i, at der blev stillet et spørgsmål ifølge forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Vi har nu lyttet til tre eller fire talere fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, som har sagt, at de ikke vil tage penge fra Progress. Det står dog i ændringsforslagene, at instrumentet skal hedde Progress, og fru Berès har også sagt, at der kommer 60 mio. EUR fra Progress. Det er to tredjedele! Jeg vil gerne vide, hvilken holdning socialisterne egentlig har. Skal instrumentet finansieres med midler fra Progress – ja eller nej?

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Fru formand! Jeg vil gerne svare, at den bedste løsning er, at vi finder yderligere midler, for Progress-programmet henvender sig i bund og grund til de samme grupper, og det betyder, at der uden yderligere midler helt sikkert ikke bliver nogen resultater. Lad os derfor sammen finde en løsning, for arbejdsløsheden stiger kraftigt, og det berører virkelig mange personer, som allerede kæmper hårdt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! I det seneste år har 3,5 mio. personer mistet deres arbejde i EU. 100 mio. EUR kommer ikke til at lave om på den situation. Hvis De tænker på, at 100 mio. personer er ansat i smv'er, drejer det sig faktisk kun om en euro pr. person. Det er dog ikke desto mindre en begyndelse, og noget der skal hilses velkomment, for som kommissær Špidla påpegede, er finansieringen i øjeblikket det største problem.

Eksempelvis fik jeg i weekenden kendskab til en situation, hvor en virksomhed på grund af en forsinket ordre på tre måneder gik til sin bank, som den havde haft forretningsforbindelser med i 15 år, for at sikre sig mellemfinansiering. Det blev afvist. Virksomhedsdirektøren fik at vide, at han kunne få lånet, hvis han stillede pant i sin egen bolig. Det gjorde han, og en uge senere fik han et brev om, at hans kassekredit blev trukket tilbage, da de nu befandt sig i en højrisikosituation. Resultatet var, at virksomheden måtte lukke, og ti personer mere blev afskediget.

Det bringer mig til det punkt, som min kollega, fru Harkin, omtalte, nemlig at disse midler så vidt muligt bør gå til ikkekommercielle banker, såsom kreditforeninger, som i hvert fald i mit land findes i enhver by, og som gør et stort stykke arbejde, hvorimod alt tyder på, at de kommercielle banker, selv med de midler, de har fået fra Den Europæiske Investeringsbank, ikke låner dem ud, men beholder dem for at lette deres egen økonomiske situation.

Jeg mener, at det er to gode grunde til, at vi skal være mere varsomme med, hvad pengene går til, end hvor de kommer fra. Hvis de går til de rette personer, er det måske de bedst brugte penge i lang tid her på europæisk niveau.

Endelig vil jeg gerne reagere på de temmelig uovervejede bemærkninger fra hr. Dartmouth, som talte om en tiggende hånd. Det handler ikke om en tiggende hånd. Det handler om at hjælpe dem, der kan hjælpe andre med at skabe bæredygtigt arbejde. Vi er meget stolte af og glade for, at vi har tiltrådt euroområdet, og vi regner med at blive.

Iliana Malinova Iotova (S&D). – (FR) Fru formand! Lissabontraktatens bestemmelse om sociale politikker betyder, at EU skal tage hensyn til beskæftigelsen, den sociale beskyttelse og bekæmpelsen af social udstødelse.

Den økonomiske og finansielle krise, der har ramt Europa, har resulteret i en meget alvorlig menneskelig og social krise, og det får konsekvenser, som vi på nuværende tidspunkt ikke kan vurdere.

Indtil nu har de fleste bestræbelser handlet om at få stabiliseret bankerne og undgå konkurser. Ud over beskæftigelsesfremmende foranstaltninger må vi skabe en mekanisme, der kan puste nyt liv i EU's økonomiske vækst.

Kommissionens mekanisme skal skabe en infrastruktur, som så kan få borgerne i arbejde. På det praktiske niveau er det muligt at gå fra en midlertidig strategi til en langsigtet strategi. Mekanismen skal iværksættes snarest, i januar 2010. Vores debat her i dag og vores beslutninger bliver hørt af mange borgere, som gerne vil ind på arbejdsmarkedet, og som vi må give en hjælpende hånd.

Jeg vil gerne igen nævne det forslag, der allerede er blevet fremsat om at skabe en separat budgetpost på 50 mio. EUR til denne mekanisme. Det vil give omkring 6 000 europæiske iværksættere mulighed for at starte og udvikle egen virksomhed og dermed skabe nye arbejdspladser.

Desuden, og det er det allervigtigste, er det nødvendigt at forbedre adgangen til midler og frem for alt at oplyse borgerne bedre om alle de projekter, som de kan ansøge om.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Fru formand! Flere hundredtusinder europæere har mærket til virkningerne af den økonomiske krise på den hårde måde ved at miste deres arbejde. Alle landene i EU oplever en stigende arbejdsløshed, og det er det træk ved krisen, der foruroliger borgerne allermest. De finansielle institutioner får en væsentlig hjælp. Desværre når hjælpen ikke tidsnok frem til de personer, der er i fare for at miste deres arbejde, og det er dem, som kommer til at lide længst under virkningerne af den nuværende krise.

Derfor glæder jeg mig også over oprettelsen af EU-mikrofinansieringsfaciliteten til fordel for beskæftigelse og social integration. Det er især værd at bemærke kombinationen af denne facilitet med det overordnede mål om at støtte iværksætterne. Midlerne fra denne facilitet vil sætte gang i etableringen af nye virksomheder. Det er godt nyt for vores økonomi, for det er de små og mellemstore virksomheder, der bærer økonomien og skaber arbejdspladser.

Faciliteten er i tråd med den støtte til iværksættere, der blev præsenteret i charteret for små virksomheder. Det er vigtigt, at virksomhederne også modtager hjælpen på et senere tidspunkt og ikke kun i etableringsfasen, for de økonomiske midler fra denne facilitet vil kun gavne de personer, som bruger dem, og samfundene, hvis de virksomheder, der etableres, er levedygtige på markedet.

Jeg håber også, at vi ikke kun drøfter iværksætterkultur, især da det berører smv'erne, mens krisen står på. Vi bør anlægge en global strategi for iværksætterkultur, for det er iværksættervirksomheder, der skaber arbejdspladser for vores borgere, også når der ikke er kriser.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det ville være meget vigtigt, at 2010, som er det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, markeres med etableringen af et nyt europæisk finansinstrument, mikrofinansiering, til gavn for dem, der ikke kan få adgang til banksystemet, men som har forretningsplaner.

Som vi ved, har mikrokreditter vist sig at være et fremragende redskab for skabelsen af iværksætttermuligheder og øget social værdi i udviklingslandene, navnlig for kvinder. Det indgår nu som en ny strategi i FN og Verdensbanken, men er også blevet afprøvet i mange lande, også europæiske medlemsstater, heriblandt Italien, og har haft positive resultater, især for indvandrere, kvinder og unge.

Midt i en alvorlig økonomisk og finansiel krise, vil Parlamentet med vedtagelsen af denne betænkning ikke bare give en strategisk mulighed for social inddragelse, men også skabe en positiv udfordring over for banksystemet, da det udvikler en ny strategi og nye beføjelser i samarbejde med organer og lokale og nationale institutioner uden fortjeneste for øje.

Jeg bifalder vedtagelsen af de mange ændringsforslag, som jeg ikke på ny vil gennemgå, men jeg vil gerne sige, at vi i dag ikke kun kræver midler til mikrokreditter, men vi kræver også, at mikrokredit ...

(Formanden afbrød taleren)

Christa Klauß (PPE). – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Inden for den sidste måned har Kommissionen fremlagt sin nye EU-strategi 2020 i forlængelse af Lissabonmålene og har opfordret til et mere socialt Europa.

Hvis vi tilstræber en varig beskæftigelse for Europas borgere, er det også nødvendigt, at vi i denne økonomisk vanskelige situation sørger for, at borgerne selv kan realisere deres egne idéer og dermed skabe sig en indkomst. EU's mikrofinansieringsfacilitet til fordel for beskæftigelse skal gøre det muligt at starte på en frisk og lette vejen for iværksætterne.

Vejen frem til at blive selvstændig erhvervsdrivende sker ofte i etaper. Mindre investeringer i opstartsfasen er lettere at håndtere end at opbygge en stor gæld. Det er især kvinder, der søger en mere overskuelig risiko i forbindelse med etableringen af en selvstændig virksomhed, og de søger ofte om en startkapital for at etablere virksomheden og derefter for at udvide virksomheden, når den er kommet op at køre. Kvinder vil gerne vokse med deres virksomhed. Derfor har borgerne brug for at kunne opnå kreditbeløb, der er så lave som muligt. Jeg mener hermed, at beløbet skal være langt mindre end de 25 000 EUR, som normalt er det beløb, der ydes som mikrokredit.

Netop i den økonomiske krise er det nødvendigt, at der er tilstrækkelig likviditet til hele befolkningen. Hvis det kan bidrage til at holde de ofte høje rentesatser og administrative gebyrer på et lavt niveau, vil det gøre det muligt at give fornyet kraft til økonomien.

Jeg hilser Kommissionens forslag velkomment. Udvalgene i Parlamentet er uenige om finansieringen. Det er berettiget at sætte spørgsmålstejn ved, hvem der er ansvarlig for den europæiske politik på området. Det er medlemsstaterne, der bærer det største ansvar. Som jeg ser det, vil midlerne fra fællesskabsprogrammet for beskæftigelse og social solidaritet (Progress), som redegjort for her, sætte borgerne i stand til at blive selvstændige.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Her i aften drøfter vi et spørgsmål, der virkelig er den sociale kerne i vores samfund i dag, først mobiliseringen af Globaliseringsfonden og forhåbentlig Progress i de kommende dage, og denne europæiske fond for mikrofinansiering er et ideelt og væsentligt instrument.

Jeg synes, at det er meningsløst at gentage, at det kan løse de mest trængende borgeres problemer og gøre dem mere tillidsfulde og håbefulde med hensyn til iværksætterkulturen og fremtiden, og vi tænker ikke på den skade, der forårsages af den ødelæggende sammenblanding af kriser, og vi hører meget om en exit-strategi og om, hvordan vi kommer ud af krisen. Vi kommer kun ud af krisen, hvis vi løser arbejdsløshedsproblemet, som er vores åg, så vi må sørge for at fremskynde processen og opnå garantier om midlerne til denne facilitet, da vi bør mobilisere langt større beløb, end dem vi har talt om i aften, og vi skal bestemt ikke overføre penge fra et instrument til et andet, da alle tre har brug for penge.

Jeg mener absolut ikke, at de 100 mio. EUR skal tages fra Progress, da programmet har de samme målsætninger, men der skal være en fuldstændig separat budgetpost, så man kan garantere mobiliseringen af langt flere midler.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne først og fremmest takke ordføreren for hendes arbejde og vores kolleger for deres store indsats for at skabe dette nye mikrofinansieringsinstrument.

Det europæiske instrument vil gøre det muligt at yde mikrokreditter til små virksomheder og personer, som har mistet deres arbejde og ønsker at starte deres egen lille virksomhed. I denne finansielle krisetid er det de mest sårbare personer, især de arbejdsløse og de unge, som er blevet hårdest ramt. Faktisk er der i år blevet registreret 3,5 mio. tabte arbejdspladser i EU. Vedtagelsen af det nye instrument betyder, at borgerne får nemmere adgang til den kapital, der er nødvendig for at etablere eller udvikle en virksomhed, så de kan

realisere deres iværksætterdrømme. Vi skal ikke glemme, at de arbejdsløse står for skabelsen af over en tredjedel af alle mikrovirksomheder.

I min region får jeg ofte henvendelser fra borgere, der ønsker at få støtte til at etablere egen virksomhed. Jeg er overbevist om, at det vil lykkes det nye initiativ at bevare jobs og også skabe nye jobs. Forslaget vil gøre det nemmere at foretage små investeringer og giver mikrovirksomhederne mulighed for at vokse.

Jeg bifalder merværdien af mikrokreditter, som går hånd i hånd med nye støtteforanstaltninger, såsom uddannelses- og mentorordninger, som vil give de unge og arbejdsløse garanti for og støtte til deres investeringsplaner. Jeg håber, at det nye instrument til fremme af beskæftigelsen vedtages hurtigst muligt, og at Parlamentet og Rådet indgår en aftale om at gøre instrumentet, som borgerne har brug for, især i denne krisetid, til et permanent instrument.

Lad os ikke glemme, at det er de små og mellemstore virksomheder, som skaber arbejdspladser.

Raffaë Baldassarre (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Mikrofinansieringsfaciliteten til fordel for beskæftigelse indgår i en serie initiativer, som er blevet vedtaget på europæisk niveau, og den giver den arbejdsløse mulighed for at starte på en frisk og åbner iværksættervejen for nogle af EU's dårligst stillede grupper, herunder naturligvis de unge.

Den nye facilitet vil udvide omfanget af målrettet finansiel støtte til nye iværksættere i den aktuelle situation, hvor lånemulighederne er begrænsede. Individuelle iværksættere og stiftere af mikrovirksomheder vil også få støtte i form af mentorordninger, uddannelse, coaching og kapacitetsopbygning, ligesom ESF vil yde rentestøtte.

Det er klart, at det lavere udlånsniveau og den vanskelige adgang til kredit må betyde, at de svageste grupper i samfundet, de arbejdsløse og ugunstigt stillede grupper, har brug for solid støtte, hvis de vil etablere en selvstændig aktivitet, for det er et af de instrumenter, som kan hjælpe os med at bekæmpe det, der er en naturlig epilog til finanskrisen, nemlig en uendelig arbejdsløshedskrise. Selv om vi ser tegn på en økonomisk genopretning, er tegnene stadig negative, hvad beskæftigelsen angår.

Det er dog nødvendigt, at midlerne til Progress forbliver uændrede, så vi må ikke sende et signal om at overføre midler fra Progress-programmet. Disse midler må findes et andet sted og skal frem for alt kobles sammen med andre europæiske initiativer, så vi udsender et stærkt signal og gør en stor indsats til fordel for de arbejdsløse i Europa.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på den afgørende betydning, som mikrokreditter har for beskæftigelsen i denne krisetid. Mikrokreditter giver arbejdsløse mulighed for at starte på ny takket være instrumenter for risikodeling og finansiering, hvilket gør iværksættervejen tilgængelig.

I lyset af finanskrisen og det væsentlige fald i mængden af bevilgede lån, støtter jeg Kommissionens forslag om at indføre et mikrofinansieringsinstrument, der er målrettet de mest sårbare grupper og navnlig kvinder, unge og arbejdsløse.

Jeg vil gerne give min støtte til mine kolleger i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti, som sammen med de andre grupper, socialister, liberale og konservative, har fremsat kompromisændringsforslag for at få iværksat dette mikrofinansieringsinstrument så hurtigt som muligt i 2010. Jeg opfordrer også Ministerrådet til at påtage sig ansvaret for i den nuværende krisesituation at finde en hurtig løsning på arbejdsløsheden og en holdbar løsning på finansieringen af disse mikrokreditter.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Fru formand! Progress-programmet er et vigtigt initiativ, der har til formål at hjælpe medlemsstaterne med effektivt at gennemføre målsætningerne på beskæftigelsesområdet og det sociale område. Sidste uge mødtes jeg med medlemmerne af programudvalget om gennemførelsen af Progress-programmet. Jeg har følgende konklusioner. For det første bliver reklamekampagnen, som skal oplyse potentielle modtagere om programmets anvendelsesområde, ikke ført på en tilstrækkelig synlig måde. For det andet foreligger de fleste oplysninger om bud og udvælgelsesprøver kun på tre sprog: engelsk, tysk og fransk. Det udgør en praktisk hindring for de personer, som ikke taler nogen af disse sprog. Jeg mener, at det er nødvendigt at revidere principperne for reklamekampagnen. Vi bør hurtigst muligt øge kendskabet til Progress-programmet og formidle oplysninger om det i hele EU.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru formand! Mikrofinansieringsfaciliteten til fordel for beskæftigelse og social integration støtter og skal støtte anvendelsen af enkle procedurer, så dem, der er hårdest ramt, kan

få gavn af den på effektiv vis. Jeg mener dog, at mikrofinansieringsfaciliteten skal fokusere mere på de personer, som har mistet deres arbejde og er dårligt stillet med hensyn til at få adgang til det traditionelle kreditmarked, og som ønsker at starte eller videreudvikle deres egen mikrovirksomhed, herunder som selvstændig erhvervsdrivende.

Jeg mener, at der bør tages særlig hensyn til de unge, som ifølge de seneste europæiske statistikker desværre må regne med stadigt længere arbejdsløshedsperioder eller ansættelse på midlertidig basis. Derudover kan der i nær fremtid foretages en grundig analyse på grundlag af en årsrapport om anvendelsen af det fastsatte budget og om nødvendigt tilføres budgettet et supplerende beløb. Hvis vi overfører beløb fra et program til et andet, er der en fare for, at vi underminerer dem begge.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Fru formand! Vi har i dag drøftet Globaliseringsfonden, og nu taler vi om mikrokreditter. Begge instrumenter er absolut nødvendige for at bekæmpe virkningerne af den finansielle og økonomiske krise i EU og for at stimulere det europæiske arbejdsmarked.

Vi har brug for begge instrumenter, da det ikke er alle, der har en iværksætter i sig. Det skal heller ikke være hensigten med vores beskæftigelsespolitik at skabe nye selvstændige erhvervsdrivende ud af tidligere ansatte og arbejdstagere af rent forretningsmæssige grunde. For disse mennesker ville udtrykket "proformaselvstændige" være mere passende. Medlemsstaterne skal også tage passende forholdsregler i den henseende. Alle dem, der ønsker at imødekomme udfordringen om at drive selvstændig virksomhed, bør dog have adgang til midler, så de kan starte eller udvide deres virksomhed. Det skal dog samtidig sikres, og det er Parlamentets og medlemsstaternes pligt, at der stadig udbetales almindelig socialsikring. Vi har brug for nye midler til nye idéer.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru formand! Jeg tror, at parlamentsmedlemmerne i dag er fuldkommen enige i, at denne mikrofinansieringsfacilitet er meget nødvendig nu. Leve- og arbejdsvilkårene har ændret sig grundlæggende, og den stigende arbejdsløshed, som har ramt næsten alle medlemsstaterne, tvinger os til at komme med visse forslag om, at visse støttefaciliteter bør ændres. Hidtil har størstedelen af den økonomiske støtte været øremærket store virksomheder og organisationer, og i mange tilfælde har det vist sig, at almindelige EU-borgere kun har haft lille eller intet håb om økonomisk støtte. Jeg mener, at det er absolut nødvendigt, at Kommissionen finder en løsning sammen med Parlamentet. 100 mio. EUR er en begyndelse. Det er et første forsøg, men jeg er overbevist om, at det bliver et vellykket forsøg.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Debatten har tydeligt vist, at Parlamentet støtter mikrofinansieringsinstrumentet, og jeg tror ikke, at der er nogen grundlæggende uenigheder om selve indholdet. Jeg synes også, at indholdet ligger meget tæt op ad Rådets holdning.

Det er spørgsmålet om finansiering, der fortsat er uafklaret. Finansieringsspørgsmålet er naturligvis også en del af den fælles beslutningsprocedure, hvilket betyder, at det i høj grad bliver nødvendigt og ønskeligt at finde et kompromis, og det glæder mig, at der i debatten er blevet udvist stor vilje til straks at genoptage forhandlingerne med Rådet. Samtidig har debatten vist, at der er mulighed for at gå på kompromis på nogle områder.

I debatten blev Kommissionen ofte nævnt og kritiseret for Progress-programmet og anvendelsen af det inden for rammerne af det nye instrument. Jeg må sige, at Kommissionen ikke havde nogen let opgave, for den skulle handle inden for rammerne af det eksisterende budget eller inden for rammerne af den interinstitutionelle aftale. Den kunne kun bruge midler, som var tilgængelige. Da vi skulle træffe en beslutning om anvendelsen af midler fra Progress-programmet, overvejede vi meget nøje konsekvenserne og kom frem til den konklusion, at selv om det ikke var den ideelle løsning, var det nok en af de mulige løsninger.

Det blev gentagne gange hævdet i debatten, at det indebærer tricks eller overførsel af penge fra en kasse til en anden. Det er nu ikke tilfældet, da alle analyser klart viser, at de midler, der anvendes inden for rammerne af mikrokreditprincippet, skønnes at udløse en femdobbel multiplikatoreffekt. I de andre programmer ville disse midler ligge på et indeks på 1, mens de i mikrokreditprogrammet i teorien kan opnå et indeks på 5. Ud fra det perspektiv handler det ikke bare om at overføre penge fra en kasse til en anden, men om en ny anvendelse af disse midler. Jeg vil gerne gentage, at det ikke var nogen nem beslutning, og jeg tror ikke engang, at det var den eneste beslutning, og i debatten om et kompromis bliver der sikkert fundet et fornuftigt grundlag. Det håber jeg i det mindste.

Tanken om mikrokreditter tager udgangspunkt i en klar erkendelse af, at det eksisterende finanssystem ikke stiller nok midler til rådighed for små og meget små virksomheder, altså at systemet ikke udnytter den menneskelige kapital i de såkaldt sårbare grupper. Jeg betragter det som en forspildt mulighed, og jeg er

derfor glad for, at Kommissionen har foreslået instrumentet, og jeg er også glad for, at Parlamentet har vurderet det så positivt.

Som nævnt er det tanken at udnytte den menneskelige kapital i den gruppe af personer, der normalt ikke ville have mulighed for at bruge denne kapital som iværksættere. Det er dog også meget vigtigt at udnytte tiden. Efter min opfattelse vil en uforholdsmæssig lang debat være i modstrid med selve essensen af instrumentet, som der er stort behov for i en krisetid. Jeg mener også, at der bliver brug for det, når der ikke er krise, og at det bliver et fast element i den europæiske arbejdsmarkedspolitik og økonomiske politik.

Kinga Göncz, ordfører. – (HU) Fru formand! Tak for de opmuntrende bemærkninger og kommentarer. Jeg er enig med dem, der har udtrykt skuffelse over Kommissionens manglende vilje til at gå på kompromis. Jeg må også sige til kommissæren, at hvis vi omfordeler midler fra Progress, sender det et budskab om, at vi med hensyn til midler til social integration øjensynlig kun kan støtte de mest sårbare, hvis vi tager midler fra programmer, der tjener det samme formål. Vi kan ikke finde andre slags midler. Det synes jeg er uacceptabelt.

Den fælles beslutningsprocedure betyder også, at alle, alle partier, må tage skridt. Parlamentet har fremsat en række forslag på området, men Rådet og Kommissionen kom ikke med noget forslag, som kunne have bidraget til at nå frem til en aftale. Jeg må sige til fru Schroeder, at når vi forsvare Progress-programmet her, viser det, at vi er overbevist om, at programmet bør gennemføres så hurtigt som muligt, men at vi stadig er villige til at gå på kompromis.

Der kan kun blive en effektiv støtte, hvis faciliteten iværksættes i begyndelsen af 2010. Hvis Parlamentet stemmer om forslaget denne uge, så har det gjort sin del for at sikre, at programmet bliver iværksat i begyndelsen af 2010. Parlamentet stemmer sandsynligvis for de 25 mio. EUR fra sine egne indtægter for næste år, og hvis Parlamentet stemmer for hele beløbet, kan Kommissionen underskrive aftalerne og fremskynde iværksættelsen af programmet.

Jeg mener, at det afspejler Parlamentets konstruktive tilgang. Jeg mener under alle omstændigheder, at dette program er ekstremt vigtigt, hvad social udstødelse angår. Jeg vil også gerne opfordre de kolleger, som støttede programmet, til at blive enige om ikke at tage alle midlerne fra Progress-programmet og til også at lægge pres på deres egne regeringer for at få midler, for medlemsstaternes regeringer er medlemmerne af Kommissionen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Den økonomiske krise er blevet til en akut social krise, som vi endnu ikke har fundet nogen løsning på. Desværre har udlånsniveauet, som er en af de faktorer, der kunne sætte gang i en genopretning, været rekordlavt i euroområdet siden 1991 og har været kraftigt faldende i de nye medlemsstater, som det f.eks. er tilfældet med Rumænien. Det er et af de problemer, der rejser tvivl om mulighederne for at bekæmpe recessionen. Jeg sætter derfor pris på Kommissionens forslag om at oprette mikrofinansieringsfaciliteten.

For at sikre, at foranstaltningerne til fremme af social integration er effektive, skal faciliteten opføres under en særskilt budgetkonto. Omfordelingen af midler fra Progress-programmet ville gå ud over de specifikke retningslinjer for Fællesskabets indsats og sende et alarmerende budskab om den sociale bevidsthed i en europæisk ledelse, der desværre indtil videre har været ekstremt tilbageholdende med at udvise tilstrækkelig social indlevelse.

Krisen rammer alle kategorier af sårbare grupper, men vi kan ikke ignorere den alvorlige ungdomsarbejdsløshed. Når en ud af fem unge i Europa står uden job, kan det have talrige konsekvenser på det økonomiske og sociale niveau og også ud fra et demografisk og kriminalitetsmæssigt perspektiv. Derfor mener jeg, at vi passende kan lægge mere vægt på at fremme de unges chancer for at komme ind på arbejdsmarkedet.

Vasile Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Siden efteråret sidste år har over 5 mio. europæiske borgere mistet deres arbejde, så der i alt er 22,5 mio. arbejdsløse i Europa. Vi kan i den kontekst ikke ignorere det høje arbejdsløshedsniveau blandt unge. Det er dybt bekymrende, at en ud af fem unge i Europa står uden job, hvilket har talrige konsekvenser på det økonomiske og sociale niveau og også ud fra et demografisk og kriminalitetsmæssigt perspektiv. I nogle lande er andelen af unge arbejdsløse endda også højere i forhold til

det nationale arbejdsløshedstal. Eksempelvis er hver tredje unge lette arbejdsløs, mens omkring 43 % af de spanske borgere under 25 år er ramt af problemet. Jeg mener, at der skal tages mere hensyn til de unge. I den forbindelse vil Kommissionens forslag om mikrofinansieringsprogrammer, som opføres på en særskilt budgetkonto, bidrage til at opmuntre og motivere de unge til at komme ind på arbejdsmarkedet, hvilket derved reducerer arbejdsløsheden, som er steget i denne gruppe.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Den indsats, der nu gøres på europæisk og nationalt niveau, skal intensiveres for at øge udbuddet af mikrokreditter. Mikrofinansieringsfaciliteten skal yde en nyttig bistand til de arbejdsløse og sårbare personer, som ønsker at etablere eller drive mikrovirksomheder. Jeg mener, at Mikrofinansieringsfaciliteten skal have en særskilt budgetkonto, da støttemodtagerne under denne ordning er nogle andre end dem under Progress-programmet. Midlerne til Progress-programmet må under ingen omstændigheder begrænses i denne krisetid, da de er målrettet de mest sårbare grupper. Jeg mener også, at Mikrofinansieringsfaciliteten skal have et tilstrækkelig stort budget til, at man virkelig effektivt kan nå målene med hensyn til beskæftigelse og social integration. Medlemsstaterne og hele EU må fortsætte med effektivt at gennemføre Progress-programmet i denne globale økonomiske krise.

19. Sikkerhedskrav til legetøj (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om sikkerhedskrav til legetøj.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Vi drøfter altid legetøj lige inden jul, og det er også helt rigtigt at gøre, for det er det tidspunkt, hvor befolkningen er mest interesseret i legetøj. Jeg er taknemmelig over, at vi gør det igen i år, da legetøjssikkerhed er et spørgsmål, der optager Parlamentet, Rådet og Kommissionen, og som vi stiller de højeste krav til.

Debatten her i aften blev udløst af rapporter i medierne i en bestemt medlemsstat, nemlig Tyskland. De stammer fra forbundsinstitutionen for risikovurdering og det tekniske overvågningsinstitut (Technischer Überwachungsverein). Ingen af institutionerne har henvendt sig direkte til Kommissionen. Den tyske regering har heller ikke henvendt sig til Kommissionen vedrørende denne sag. Så vi ved ikke mere end det, de to institutioner har erklæret i deres pressemeddelelser, og det, der stod skrevet i de tyske medier. Det er dog ikke desto mindre et emne, der skal tages så alvorligt, at vi stadig må håndtere sagen, selv om vi kun har pressens rapporter at forholde os til.

Analysen i de rapporter, vi her står med, viser, at vi må tage fat på fire forskellige spørgsmål. Det første spørgsmål er let at besvare. Ifølge erklæringen fra det tyske tekniske overvågningsinstitut opfyldte en stor andel af det legetøj på det tyske marked, der blev undersøgt, ikke EU's gældende lovbestemmelser. I det tilfælde er reglerne helt klare. Hvis en medlemsstat gør en sådan opdagelse, er den forpligtet til øjeblikkeligt at underrette alle de andre medlemsstater og Kommissionen herom og træffe de fornødne forholdsregler. De kan gå så vidt som straks at trække disse produkter tilbage fra markedet, og det betyder i hele Europa, og også indføre importforbud, hvis disse produkter fremstilles uden for EU. Jeg håber derfor, at de tyske myndigheder meget hurtigt underretter de andre medlemsstater og Kommissionen via RAPEX. Hvis det bliver nødvendigt med et importforbud, så kan jeg her og nu forsikre Dem om, at Kommissionen direkte og straks vil godkende et sådant forbud. Men som jeg sagde, har vi endnu ikke modtaget sådanne oplysninger fra de tyske myndigheder.

Markedsovervågning, og det må jeg gøre helt klart her, henhører under medlemsstaternes enekompetence. Hverken Kommissionen, Parlamentet eller Rådet råder over nogen markedsovervågningsinstrumenter. De er forbeholdt medlemsstaterne alene. De har dog i henhold til loven og det gældende legetøjsdirektiv pligt til at foretage markedsovervågning. Da jeg læste nyhederne fra Tyskland om, at det er tvivlsomt, hvorvidt landets markedsovervågningsmyndigheder er i stand til at opfylde kravene i det nye legetøjsdirektiv, kan jeg kun sige én ting, nemlig at den tyske regering er forpligtet til at sikre, at de tyske markedsovervågningsmyndigheder opfylder kravene. Så jeg mener, at svaret på dette spørgsmål er temmelig klart.

Det andet spørgsmål er også let. Det er et gammelt emne, som Parlamentet førte intensive forhandlinger om i forbindelse med vedtagelsen af legetøjsdirektivet, og hvor den afgørende afstemning her i Parlamentet resulterede i en klar og entydig flertalsbeslutning efter en afstemning ved navneopråb. Det drejede sig om spørgsmålet om obligatorisk tredjepartscertificering af legetøj. Forslaget blev fremsat af Tyskland. Det tyske tekniske overvågningsinstitut stod bag forslaget, som med rette blev forkastet, for tredjepartscertificering ville overhovedet ikke garantere nogen øget sikkerhed ved legetøj, som normalt ikke er teknisk kompliceret, da det ville være prototypen, der i dette tilfælde ville blive certificeret.

Når det gælder legetøj, er problemet ikke prototypen, men, som erfaringerne har vist os, om alle leverandørerne og alle dem, der indgår i forsyningskæden, rent faktisk opfylder de høje krav, som vi fastsætter, under hele fremstillingsprocessen. Som inden for alle andre områder retter vi os for legetøjs vedkommende efter princippet om, at fabrikanten bærer det fulde ansvar for, om et produkt er i overensstemmelse med den gældende lovgivning. Uanset hvor i verden fabrikanten befinder sig, må vi ikke frigøre ham fra dette ansvar.

Hvis der er et problem med pålideligheden i et givet land, må vi tale med landet om at forbedre produktionsvilkårene, og det er netop, hvad Kommissionen gør. Jeg taler om Kina. Vi har tætte og intensive kontakter med Kina vedrørende spørgsmålet om, hvordan vi kan sikre, at produktionsvilkårene i landet, som er langt den største legetøjsproducent i verden, opfylder vores krav. Der er gjort fremskridt her, men der skal helt sikkert gøres mere.

Det tredje spørgsmål drejer sig om kemiske stoffer og tungmetaller i legetøj. Det er et ekstremt vanskeligt spørgsmål. Den politiske retningslinje, jeg gav mine kolleger under arbejdet med legetøjsdirektivet, var at vedtage de strengest mulige bestemmelser – de strengest mulige! Den indstilling blev også delt af Rådet og Parlamentet. Resultatet var, at de grænseværdier, som indgår i det nye legetøjsdirektiv, der bliver gennemført i etaper fra og med 2011, afspejlede den nyeste videnskabelige viden på tidspunktet for direktivets vedtagelse.

Vi er dog klar over, at det er en proces under udvikling – videnskaben er naturligvis hele tiden under udvikling, og der kommer hele tiden nye forskningsresultater – og sammen udformede vi med vilje direktivet på sådan en måde, at ny videnskabelig viden om risikofaktorer meget hurtigt kan indføres i direktivet efter en komitologiprocedure, der inddrager Parlamentet. I henhold til de nuværende juridiske rammer, som Parlamentet har vedtaget, skal det kompetente videnskabelige udvalg være med til at vurdere de risici, der er forbundet med et produkt.

Der har to gange i år været tegn på, at der foreligger nye resultater. Det første kom via et brev, som jeg fik tilsendt af den tyske forbundsminister for fødevarer, landbrug og forbrugerbeskyttelse her i foråret. Brevet handlede om cadmium. Jeg sørgede med det samme for at få indsendt sagen til det videnskabelige udvalg, ikke kun med hensyn til cadmium, men også med hensyn til andre tungmetaller. Vi afventer resultaterne af deres undersøgelse i løbet af første halvår af 2010 og senest ved udgangen af juni. Hvis deres undersøgelse viser, at der er nye resultater, vil vi straks fremlægge et nyt forslag for at stramme op på direktivet, som endnu ikke er trådt i kraft, så det kan træde i kraft i 2011 med de skrappe grænseværdier.

Det andet tilfælde er temmelig kompliceret og vanskeligt at forklare. Det har at gøre med polycykliske aromatiske kulbrinter (PAH), som vi alle til dagligt er omgivet af. Vi er ikke engang klar over, hvad vi kommer i kontakt med. Også i dette tilfælde modtog vi oplysninger om, at grænseværdierne for disse polycykliske aromatiske kulbrinter muligvis var sat for højt. Det videnskabelige udvalg er ved at undersøge sagen. Resultaterne kommer til at foreligge i god tid, så vi kan foretage justeringer.

Jeg skal understrege, at vi her har med et problem at gøre, som vi som politikere ikke rigtig kan løse. Det er et teknisk problem, som er ekstremt indviklet. Jeg skal gerne åbent indrømme, at jeg ikke altid forstår de ekstremt komplicerede videnskabelige analyser, som jeg får fremlagt. Jeg tror ikke, at der er mange parlamentsmedlemmer, selv hvis alle var til stede her i aften, som kan hævde at forstå dem. Vi kan ikke forstå dem, fordi vi ikke har fået den relevante uddannelse. Vi må derfor til en vis grad have tillid til vores eksperter. Det er her, problemet ligger.

Vi ved naturligvis alle, at videnskaben er fuld af eksempler på tilfælde, hvor den alment accepterede teori har vist sig at være forkert. Der er også talrige eksempler på såkaldte mindretalsudtalelser, der i sidste ende har vist sig at være rigtige. Hvordan kan vi som politikere træffe beslutninger, når videnskabsfolk er uenige med hinanden? Det kan vi ikke, og det er den risiko, der følger med jobbet som politiker, og den kan vi ikke løbe fra.

Den regel, vi i sådanne tilfælde har i EU-institutionerne, er, at vi følger anbefalingerne fra de kompetente videnskabelige udvalg, og det er også det, vi har gjort i denne sag. Jeg vil dog gerne helt ærligt sige, at jeg tager dette spørgsmål så alvorligt, at selv den mindste antydning af, at der foreligger nye resultater, også selv om de kommer fra pressen, tages så alvorligt, at Kommissionen forelægger sagen for forskerne.

Det sidste spørgsmål er temmelig irriterende. I den forbindelse må jeg sige, at jeg virkelig havde forventet, at et institut, der hører under regeringen i en medlemsstat, ville opfylde mindstekravene om god videnskabelig adfærd. Det er rent skandalemageri, når forbundsinstituttet for risikovurdering hævder, hvilket de tyske medier har skrevet vidt og bredt om, at vi med hensyn til polycykliske aromatiske kulbrinter har en

grænseværdi for bildæk, der er hundrede gange strengere end grænseværdien for legetøj. Det er rent skandalemageri, og det ved forskerne udmærket.

Sandheden er, at de regler, der gælder for fremstillingen af bildæk, især for de olier, som indgår i processen, hidrører fra perioden før Reach og før direktivet om sikkerhedskrav til legetøj, og at et af disse stoffer anvendes som referenceværdi. Dette stof repræsenterer dog en gruppe på omkring hundrede andre stoffer. De skal altså gange referenceværdien med hundrede. Så får De netop den tærskelværdi, som også gælder for andre produkter i EU.

Med andre ord, eftersom den tærskelværdi, der gælder for anvendelsen af visse olier i fremstillingen af bildæk, er baseret på det mindste indhold af målbare stoffer i produktet, er det også præcis det samme for legetøj. Indholdet defineres ud fra det mindste målbare indhold. Jeg kan kun opfordre forbundsinstitutionen til at trække denne misvisende og uforsvarlige påstand tilbage. Det kan virkelig ikke passe, at vi skal have med sådan noget at gøre.

Kort sagt har vi med hensyn til legetøjsdirektivet udarbejdet et dokument, der så vidt vi ved svarer til det, der var tilladt på tidspunktet for dets vedtagelse. Vi har også udformet det sådan, at der på ethvert tidspunkt kan indføres nye resultater, så vores sikkerhedskrav til legetøj til enhver tid afspejler det mest avancerede inden for videnskab og forskning.

Andreas Schwab, for PPE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne oprigtigt takke kommissæren for klarheden og troværdigheden i hans indlæg med hensyn til grænseværdierne, som vi drøfter her. Jeg vil derfor gerne på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) – vi havde også fru Thyssen som ordfører for legetøjsdirektivet dengang – gøre det klart, at vi også ønsker at opnå og bevare fuld beskyttelse mod alle farlige stoffer. Vi ved, at vi i den sammenhæng har et særligt ansvar over for vores børns sundhed og dermed vores egen fremtid.

Netop her før jul, som De også nævnte, hr. kommissær, må forældre og bedsteforældre kunne være sikre på, hvilket legetøj er sikkert for deres børn eller børnebørn, og hvilket legetøj de kan købe til dem. Ligesom Dem appellerer jeg også til markedsovervågningsmyndighederne i medlemsstaterne, navnlig i Tyskland, om at opfylde deres forpligtelser og fjerne farligt legetøj fra markedet. Jeg mener, at vi dengang tog den rette beslutning om ikke at indføre tredjepartscertificering som et generelt vurderingskriterium for legetøj.

Hvad angår grænseværdier, blev der for et år siden rettet en lignende opfordring, som De nævnte. Dengang anmodede jeg Dem i et brev om at henvise sagen til Kommissionens videnskabelige udvalg, og det er noget, som jeg er meget taknemmelig for. Jeg bestræbte mig dengang for at indhente flere videnskabelige udtalelser fra Tyskland, og dem har jeg siden modtaget. Jeg vil gerne citere fra en undersøgelse fra Chemisches und Veterinäruntersuchungsamt Stuttgart (det kemiske og veterinære undersøgelsesinstitut i Stuttgart): "Sammenligninger mellem de højere migrationsgrænseværdier i det nye direktiv med de 15 år gamle værdier i DIN EN 71 3 er i sidste ende vanskelige at vurdere ud fra et teknisk synspunkt."

På den baggrund mener jeg at kunne sige, at det ikke er en sag, som vi pådutter videnskaben, fordi "vi ikke vil undersøge det nærmere, for vi ønsker ikke at forstå det", men det er en virkelig og vanskelig uenighed blandt forskerne, og et tysk institut får virkelig sit synspunkt klart igennem. Hr. kommissær, jeg opfordrer Dem dog kraftigt til at gøre, hvad De kan for at samle de involverede videnskabelige institutter, så de langt om længe kan enes om en videnskabelig objektiv udtalelse.

Sylvana Rapti, for S&D-Gruppen. – (EL) Fru formand! Hvert år på denne årstid sørger forældre for at få sendt breve af sted til julemanden. Børnene beder om legetøj i disse breve. Det kan være det stykke legetøj, jeg har foran mig her, og som kan være et af de 104 stykker legetøj, som er blevet kontrolleret af det tyske forbundsinstitut med ansvar for at finde fejl og mangler i forbrugervarer.

Jeg har lige hørt kommissæren bebrejde instituttet for at gøre sit arbejde. Jeg har hørt ham overdænge forskerne med bebrejdelser. Jeg har hørt ham bebrejde medlemsstaterne, som har ansvaret for overvågningen. Jeg har lyttet til alt dette med stor interesse, ligesom jeg har lyttet til, at han hele tiden med stor ærlighed og solide data forsikrer os om, at de tidligere direktiver nu og da forbedres med nye resultater. Den kendsgerning alene bekræfter, at det tyske forbundsinstitut har gjort et godt stykke arbejde. Så det må vi huske på.

Hvad direktivet angår, forventes det gennemført i 2011 og for kemiske stoffer i 2014, som De nok ved. En anden ting er, at alle medlemsstaterne i overmorgen den 17. december skal forelægge Kommissionen et udkast til forordning for markedsovervågning.

Det berører direkte julegavemarkedet. Det berører direkte sundheden for vores børn, som jo leger med det legetøj, vi køber til dem. Endelig er det meget vigtigt, at vi ikke kun har en debat om legetøj på denne tid af året. Vi bør faktisk have denne debat om legetøj og sikkerhed hele året rundt. Det er Kommissionens ansvar.

Jürgen Creutzmann, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa støtter synspunktet fra det tyske forbundsinstitut for risikovurdering om, at ALARA-princippet, altså "så lavt et niveau, som det med rimelighed er muligt", bør gælde ved vurderingen af kræftfremkaldende stoffer.

For det andet er det derfor nødvendigt, at Kommissionen undersøger, om de fastsatte grænseværdier i legetøjsdirektivet også overholder dette princip.

For det tredje, hvis ikke det sker, opfordrer vi Kommissionen til at sikre, at der i legetøjsdirektivet, indtil alle medlemsstater har gennemført det i 2011, fastsættes grænseværdier for blødgørende midler i legetøj, som ikke udgør nogen sundhedsrisiko for børn.

For det fjerde bør princippet i legetøjsdirektivet om, at potentielt kræftfremkaldende, mutagene eller reproduktionstoksiske kemikalier er ulovlige, gælde for legetøjs tilgængelige dele. Det skal faktisk opnås ved at fastsætte grænseværdier, for ellers er sådant et direktiv værdiløst.

For det femte kræver det især, at der er en bedre og mere effektiv markedsovervågning, for det er som regel det legetøj, der indføres i EU, som overskrider de europæiske grænseværdier. En effektiv markedsovervågning vil dog også gøre det muligt at teste, om legetøjsfabrikanterne i EU overholder grænseværdierne.

For det sjette er det fuldstændig uacceptabelt, hvis der er en lavere standard for importerede varer til EU end for f.eks. USA. Truslen fra den tyske forbundsminister for fødevarer, landbrug og forbrugerbeskyttelse, Ilse Aigner, om at gå enegang og selv forbyde såkaldt giftigt legetøj er efter min opfattelse fuldstændig forkert og meget skadelig for skabelsen af tillid til det europæiske indre marked. Nationalpopulistiske synspunkter ødelægger ikke bare tilliden til de europæiske institutioner. De skader også den tyske forbundsregering, fordi den godkendte legetøjsdirektivet.

Heide Rühle, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Vi efterlyste denne debat for at få korrigeret og afklaret, hvad der er sandt i disse påstande, og hvad der blot er letkøbt populisme. Det var hensigten med debatten. Vi havde forventet, at Kommissionen gik til pressen noget tidligere, men vi vil være godt tilfredse med at få sagen opklaret i denne debat.

Jeg bifalder udtalelsen om, at De påtænker at foretage tests for tungmetaller og blødgørere. Det mener jeg, at der er et presserende behov for. Jeg vil gerne påpege, at antallet af nye kræfttilfælde hos børn under 15 år er steget med 50 % mellem 1980, da man begyndte at indsamle data, og 2006.

Ondartede kræftknuder er den næststørste dødsårsag hos børn. Vi må derfor handle og tjekke, om disse tal er korrekte, og vi må reagere på passende vis. Hvis den seneste undersøgelse fra det tyske forbundsinstitut for risikovurdering viser, at det reviderede legetøjsdirektiv ikke yder en tilstrækkelig beskyttelse mod kræftfremkaldende blødgørere, må vi handle.

Det kan ikke passe, at børn efter bare en times hudkontakt optager en større mængde kræftfremkaldende stoffer, end der er i røgen fra 40 cigaretter. Man kan undgå at bruge disse stoffer. Undersøgelsen viser, at det er teknisk muligt. 70 % af det legetøj, der sælges, ligger under disse tærskler. Derfor er det også til enhver tid muligt at kræve, at det andet legetøj skal overholde grænseværdierne. Det er formodentlig et spørgsmål om priser, men de bør ikke kun være markedsregulerede, når børns sikkerhed står på spil. Der er behov for politisk handling, så tærskelværdierne kan justeres og hæves i overensstemmelse dermed.

Det er naturligvis medlemsstaterne, der er ansvarlige for markedsovervågningen, ikke Europa, Parlamentet eller Kommissionen. Vi har også mange gange opfordret Tyskland til at tage dets pligter alvorligt på markedstilsynsområdet og træffe passende forholdsregler. Det betyder dog under ingen omstændigheder, at vi ikke selv skal tage forholdsregler, hvis der hersker tvivl om, hvorvidt vores tærskelværdier afspejler de seneste videnskabelige resultater, og jeg håber og kræver derfor, at den nye Kommission snarest muligt fremlægger forslag for Parlamentet, så vi kan justere de relevante grænseværdier i komitologiproceduren.

Marianne Thyssen (PPE). – (NL) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og alle her i Parlamentet har altid prioriteret børns sikkerhed, vores mindste og mest sårbare forbrugere, og det var netop af den grund, at vi for et år siden vedtog et nyt strengt direktiv om sikkerhedskrav til legetøj. Takket være det fremragende samarbejde med kommissæren

og hans tjenestegrene, med rådsformandskabet og mine kolleger fra alle de politiske partier har det været muligt at fuldføre denne kæmpeopgave hurtigt ved en enkelt behandling. Alle vores institutioner var overbevist om, at vi havde udarbejdet den strengeste lovgivning i verden, og man fulgte nøje udviklingen helt fra Kina og USA.

Parlamentet handlede fornuftigt, for så vidt angår tredjepartscertificering, og fulgte en særlig stram linje med hensyn til standarderne for kemiske stoffer, såsom allergener og tungmetaller. Hvad angår kræftfremkaldende, mutagene eller reproduktionstoksiske stoffer (CMR), valgte vi et totalt forbud, bortset fra enkelte undtagelser på meget strenge betingelser. Lovgivningen tillader en overgangsperiode, men det siger sig selv, for det ligger i systemet, og under alle omstændigheder er overgangsperioden kortere, end industrien mente at kunne klare. Enten har vi begået en stor fejl med denne retsakt, eller også har videnskaben og teknologien udviklet sig så meget, at retsакten allerede skal ændres, hvilket hurtigt kan lade sig gøre ved komitologiproceduren, eller også er der ikke noget galt, i hvilket tilfælde vi ikke kan spille på folks bekymringer og begrundede frygt for deres børns sikkerhed. Jeg har lyttet og har tiltro til kommissæren, og jeg kan se, at Kommissionen gør, hvad den skal.

Hvis der kommer flere overtrædelser for dagens lys på dette område, viser det efter min mening, at vi kan være forvisset om, at markedsovervågningen er på plads og fungerer. Vi har derfor to spørgsmål: Er lovgivningen stadig ajour, og er der en tilstrækkelig markedsovervågning? Hvis vi kan svare "ja" til begge spørgsmål, må vi absolut undgå at give efter for populisme og gøre det klart for folk, at der ikke er nogen grund til bekymring.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Fru formand! Jeg siger tak til Dem, hr. kommissær, for Deres indledende redegørelse. Hvis jeg forstod Dem ret, ville De sørge for, at der blev igangsat en undersøgelse af, hvorvidt der rent faktisk er tale om, at der er for mange giftstoffer i børns legetøj i Tyskland, som undersøgelsen viser. Hvis det er rigtigt, så vil jeg sige, at det er godt. Det er utroligt vigtigt, at vi handler hurtigt. Hvis der på nogen måde er mistanke om, at vores børns sikkerhed er i fare, så skal vi handle. Og vi sætter selvfølgelig pris på, at Kommissionen lynhurtigt, meget hurtigt vender tilbage til os her i Parlamentet og giver os en orientering om, hvorvidt der var noget om sagen eller ej. Men jeg vil godt sige, at når det drejer sig om blødgørende midler i legetøj, er der rent faktisk en række forskere, som siger, at der ikke er nogen sikker grænse. Det eneste sikre er, hvis vi helt holder de blødgørende midler ude af vores børns legetøj. Det synes jeg virkelig, vi bør forholde os til og overveje, om vi ikke skal have strammet op på reglerne. Jeg er ikke sikker på, at de er gode nok selv i det nye legetøjsdirektiv.

Men jeg vil også godt rejse en anden sag i denne forbindelse, og det er: Vi modtog for en halvanden måneds tid siden en undersøgelse fra Kommissionen om den nye markedsovervågningslov, om hvordan den var blevet implementeret i de enkelte medlemslande. Og det er rigtigt, at det er medlemslandenes opgave at sikre, at markedsovervågningen fungerer; men her viste det sig, til trods for at vi havde strammet op på reglerne, at kun to medlemslande valgte at afsætte flere penge til markedsovervågning. Det bør vi altså kunne gøre bedre! Det er netop for at forhindre, at vi får dårlige historier om usikkert legetøj på markedet, at vi har brug for en væsentligt bedre markedsovervågning. Så det håber jeg også, at Kommissionen vil sørge for, at medlemslandene lever op til.

Anna Hedh (S&D). – (SV) Fru formand! Jeg takker kommissær Verheugen for at være kommet her for at oplyse os om dette væsentlige spørgsmål. Vi har et meget stort ansvar for at sikre, at vores børn ikke udsættes for fare eller for en sundhedsrisiko. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at stille et par spørgsmål, som jeg har vedrørende de forpligtelser, Kommissionen indgik i forbindelse med forhandlingerne forud for afstemningen om legetøjsdirektivet ved førstebehandlingen og forud for afstemningen på plenarmødet.

De partigrupper, der deltog i forhandlingerne, gik med til at fjerne visse grænseværdier for støj, fordi de formuleringer, som udvalget godkendte, indeholdt specifikke decibelniveauer. Kommissionen sagde, at disse niveauer kunne være for høje og lovede i stedet at udarbejde en standard ud fra maksimumsværdierne for vedvarende støj og impulsstøj. Hvor langt er Kommissionen kommet i arbejdet med at sikre, at legetøj ikke forårsager høreskader? Hvornår kan vi forvente en standard for maksimumsværdier for støj i legetøj?

Jeg vil også gerne rejse spørgsmålet om den skriftstørrelse, der anvendes i advarselstekster. Også her fik vi at vide, at det ville blive løst med en standardisering. Hvad er Kommissionens holdning til de regler, der bør gælde her? Hvornår kan vi regne med en standard, som omfatter en minimumsskriftstørrelse for advarselstekster?

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Fru formand! Spørgsmålet om legetøjssikkerhed får stor opmærksomhed, navnlig i perioden op til jul, hvor vi overvejer, hvilket legetøj vi skal købe til de yngste. I den foregående

valgperiode udarbejdede vi, hvad jeg synes er en meget god løsning for at øge sikkerheden i det legetøj, som vores børn leger med. Desværre må vi vente på virkningerne af disse bestemmelser. Jeg mener dog, at de vil føre til håndgribelige resultater.

Jeg vil gerne her takke Kommissionens tjenestegrene for at organisere Toys Road Show, for det er et meget vigtigt initiativ, der hjælper virksomhederne med at forberede de ændringer, som direktivet medfører.

Jeg er dog foruroliget over nogle andre oplysninger. I slutningen af november besluttede det amerikanske Consumer Product Safety Commission at tilbagekalde over en mio. vugger fra det amerikanske marked. Endnu en mio. vil blive trukket tilbage fra det canadiske marked. En vugge er noget, der bruges hver dag, og børn kommer måske oftere i kontakt med vugger end med legetøj. I betragtning af operationens omfang ville jeg være meget taknemmelig for kommissærens kommentarer til sagen. Kan vi være sikre på, at vuggerne på det europæiske marked er sikre?

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg vil også gerne oprigtigt takke kommissæren for hans klare ord. Man må i bund og grund sige, at legetøjsdirektivet generelt har forbedret beskyttelsen af vores børn. Vi arbejdede alle ud fra intentionen om at udarbejde den strengeste lovgivning i hele verden. Nu er mange forældre og bedsteforældre dog bekymrede, som De sagde, på grund af undersøgelserne fra det tyske forbundsinstitut for risikovurdering. Vi må nu spørge os selv, om instituttets erklæringer og synspunkter er korrekte. Vi må i alle tilfælde nøje undersøge sagens elementer. Det er et spørgsmål om vores børns sikkerhed.

Jeg vil gerne i den forbindelse takke Dem inderligt for at have erklæret, at De er villig til at gøre dette. Jeg tror dog, at udviklingen skal gå hurtigere. De siger, at resultaterne fra det videnskabelige udvalg først vil foreligge til næste år i løbet af det første halvår. Det må kunne gøres hurtigere end det. Det er et spørgsmål om vores børns sikkerhed. Jeg kan virkelig ikke forstå, hvorfor forbundsinstitutet har været så længe om at komme med disse erklæringer. Det ville jeg gerne slå fast her.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru formand! Der er i de seneste år blevet registreret mange tilfælde, 36 alene i 2000, hvor børn havde brug for øjeblikkelige kirurgiske indgreb på grund af skadelige stoffer i legetøj. Jeg vil også gerne minde Parlamentet om, at der så sent som i sidste uge blev offentliggjort en rapport i USA, hvori det hævdes, at en tredjedel af legetøjet på markedet indeholder farlige kemiske stoffer.

Vi bør derfor være klar over, at CEE-mærket ikke er tilstrækkeligt til at garantere legetøjssikkerheden. Mærket tildeles, når en virksomhed har indgivet en ansøgning, og ikke efter forebyggende kontroller og stikprøver af produktet, og vi kan derfor ikke gå ud fra, at legetøj er sikkert.

For derfor at kunne sikre, at vores børn – jeg har ikke nogen, men håber en dag, at jeg har – får gaver af julemanden, som nævnt tidligere, der er helt sikre og ikke giver anledning til bekymring hos forældrene, må vi lægge pres på medlemsstaterne, for at de foretager mere grundige kontroller og naturligvis styrker den gældende lovgivning.

Günter Verheugen, medlem af Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er glad for den brede enighed, der er kommet til udtryk i denne debat. Lad mig komme med en indledende bemærkning. Vi har med et videnskabeligt institut, det tyske forbundsinstitut for risikovurdering, at gøre, som jeg i nogen tid har været opmærksom på, fordi det har en tendens til at komme med alarmerende udtalelser til offentligheden uden at underrette Kommissionen eller andre EU-institutioner om sine resultater. Det kan De selv afgøre. Det eneste, jeg ved om denne sag, er, at der forhandles om instituttets fortsatte støtte fra Tysklands forbundsbudget. Måske er det en forklaring på instituttets intensive pr-aktiviteter, mens det ikke lægger megen vægt på, at vi skal kunne undersøge resultaterne på passende vis.

Om ikke andet, selv om vi kun læser noget i medierne, og her er jeg vist blevet misforstået, anser vi det stadig for at være et tegn på, at der foreligger nye videnskabelige resultater, og jeg har allerede videregivet det til det videnskabelige udvalg. Det var derfor ikke nødvendigt at opfordre mig til at gøre det, som det blev fremsat her. Lige så snart jeg modtager oplysninger om, at der måske foreligger nye videnskabelige resultater om legetøjssikkerheden og de grænseværdier, som vi har fastsat, bliver disse oplysninger sendt videre til det videnskabelige udvalg.

Jeg må dog gentage, at De ikke kan forvente, at jeg, ligesom jeg heller ikke kan forvente, at De træffer en beslutning vedrørende uenighederne mellem forskerne om valget af metode. Det kan De ikke. Jeg kan ikke, og det kan De heller ikke. Jeg kan ikke gøre mere end at sige, at spørgsmålet om metode i forbindelse med målingen af mulige grænseværdier er blevet godt og grundigt drøftet her i Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Desuden er der ikke et eneste andet videnskabeligt institut i Europa, der deler det tyske

instituts udtalelse. Hvis De mener, at jeg skal følge et enkelt instituts udtalelser og ignorere alle de andres, så sig det til mig, og De kan irrettesætte mig. Jeg kan ikke påtage mig dette ansvar. Det er der heller ikke nogen af Dem, der kan. Jeg vil dog gentage, at der vil blive sat gang i processen, hvis der dukker nye resultater op.

Fru Weisgerber, De sagde, at processen burde gå hurtigere. Det kan den desværre ikke. Der er tale om meget komplicerede videnskabelige spørgsmål. Der er behov for tests. De er måske ikke klar over det, men der skal f.eks. foretages omfattende dyreforsøg for at kunne tjekke sådanne påstande. De kan ikke tvinge forskerne til at producere resultater inden for en bestemt tidsramme. Jeg er ked af det, men det er ikke muligt. Jeg må derfor bede Dem slå Dem til tåls med, at jeg fortæller Dem, at det videnskabelige udvalg har oplyst os om, at det vil kunne dokumentere resultaterne i midten af næste år, og det er, hvad der kommer til at ske. Med udgangspunkt i disse resultater vil Kommissionen straks udarbejde nye forslag, hvis det viser sig, at der virkelig er nye resultater. Jeg håber, at det gør sagen klar.

Hr. Creutzmann, princippet med at bruge den lavest mulige risiko er velbegrundet. Jeg har ikke brug for forbundsinstituttets hjælp for at finde ud af det. De krav, som De har fremsat, bliver derfor også opfyldt.

Fru Rühle, De sagde, at jeg skulle være gået til pressen noget tidligere. Så vil det overraske Dem, når jeg siger, at det netop er, hvad jeg gjorde. Ligesom jeg ikke tror, at det, jeg har sagt her til aften i Parlamentet, kommer i de europæiske medier, og navnlig de tyske medier, så kom min faktuelle og, synes jeg, rolige udlægning af kendsgerningerne ikke i de tyske medier. Jeg udsendte dog den nødvendige erklæring og redegjorde for sagens detaljer. Jeg skal med glæde give Dem teksten.

Fru Davidson, vi har den strengeste lovgivning i verden. Det er noget, vi kan være stolte over. Kommissionen lader sig ikke overgå af nogen som helst i verden, når det handler om at sikre den største legetøjssikkerhed.

Fru Schaldemose, jeg kan kun være enig med Dem og sige, at medlemsstaternes ansvar for markedsovervågning ikke må drages i tvivl. Jeg er helt enig med Dem i, at spørgsmålet om gennemførelse her er af afgørende betydning. Vi har også i den henseende gjort de fornødne forberedelser.

Det sidste spørgsmål fra fru Hedh er meget vigtigt. Med hensyn til standarderne for forskellige områder nævnte De to eksempler, herunder bl.a. støjkluder. De europæiske standardiseringsorganisationer har fået tilsendt de relevante instrukser. Det er dog det samme for standarder som for andet videnskabeligt arbejde. De kan ikke forvente, at de ligger klar om en uge eller om en eller endda flere måneder. Det tager tid. Alle de standarder, som vi har talt om, er under udvikling og vil ligge klar i god tid, og de vil også give os mulighed for at foretage nøjagtige sammenligninger mellem produkter og styrke markedsovervågningen.

Der er et sidste punkt, som jeg vil komme ind på. Babysæder, som blev omtalt her i forbindelse med nogle sikkerhedsproblemer i USA, er ikke legetøj. De falder altså ikke ind under legetøjdirektivets anvendelsesområde, men snarere under direktivet om produktsikkerhed. Vi behøver altså ikke at gemme os for amerikanerne i denne sammenhæng. Det system, som vi i Europa har med hensyn til produkters generelle sikkerhed, har i de senere år vist sit værd. Hvis der dukker usikre produkter op på det europæiske marked, kan vi nu med en vis sikkerhed sige, at alle medlemsstaterne og Kommissionen bliver underrettet herom, og at der også bliver truffet passende foranstaltninger.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Jim Higgins (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over, at det nye direktiv 2009/48/EF om sikkerhedskrav til legetøj træder i kraft i 2011, selv om det er beklageligt, at direktivet ikke kan træde i kraft til juleperioden 2010 næste år, hvor det meste af det legetøj, som fremstilles eller indføres i EU, bliver solgt. Jeg håber, at medlemsstaterne sørger for at omsætte alle elementerne i dette vigtige direktiv inden den endelige gennemførelsesfrist for at give forældrene større sjælefred som forbrugere.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg benytter mig af denne forhandling til at henlede opmærksomheden på behovet for at forbedre den måde, hvorpå EU's register over forbrugerrelaterede ulykker fungerer, så der bl.a. indsamles oplysninger om dødsulykker og fysiske kvæstelser, der skyldes anvendelsen af forskellige produkter beregnet til børn. Registret bør indgå som et vigtigt element i mekanismen til beskyttelse af forbrugere, herunder de yngste og mest hjælpeløse. Desværre udtaler en ekspert fra det tekniske udvalg for produkter til småbørn og legetøjssikkerhed i det polske standardiseringsudvalg, at mekanismen for hurtig udveksling af oplysninger mellem medlemsstater og Kommissionen om farlige produkter, og visse landes foranstaltninger for at forhindre eller begrænse markedsføringen af dem, stadig ikke fungerer tilfredsstillende. Jeg vil gerne anmode om en grundig undersøgelse af denne sag.

20. Dagsorden for næste møde: se protokollen**21. Hævelse af mødet**

(Mødet udsat kl. 22.50)